

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MAYA BANKS

Duchess Of My Heart

• THE VAULT COLLECTION •

Never before published

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA MAYA BANKS TARAFINDAN

Simon Brazen'i
Baştan Çıkarmak
Onun Zevki İçin
Benimle Kal
Pervasisiz
Sev Beni, Hala
Sisin İçinde
İnin İçinde
Altın Gözler
Kehribar
Gözler
Benimle Ol
Songbird

Milyarderin Sözleşmesi Nişan Yastık Sohbeti
(Fourplay Duology)
Soul Possession (Üniformasız Erkekler Antolojisi) Eve
Giden Uzun Yol
Sürgün (Cherished Duology)

COLTERS'IN MİRAS SERİSİ

Colters'ın Kadını
Colters'ın Karısı (Colters'ın Kadını'na ücretsiz kısa öykü sonsözü)
Callie'nin Çayırı
Colters'ın Hanımı
Colters'ın Kızı
Colters'ın Sözü
Colters'ın
Hediyesi

ANETAKIS ÜÇLEMESİ

Metres Gelin
The Affair

NEFES NEFESE ÜÇLEMESİ

RUSH

ATEŞ
YANIKLARI

TUTKU VE HAMİLELİK SERİSİ

Ayartıl
muş
İstenilen
Baştan
Çıkarılm
ış

TATLI SERİSİ

Tatlı Teslimiyet
Tatlı İkna Tatlı
Ayartma Tatlı
Baştan Çıkarma
Tatlı Sahiplenme
Tatlı Bağımlılık

KGI Serisi

En Karanlık Saat
Saklanacak Kaçacak
Yer Yok
Karanlıktaki Fısıltılar
Şafakta Yankılar
*Softly at Sunrise (novella dijital olarak veya Shades of Grey'in arkasında
basılı olarak mevcuttur)*
Fırtınadan
Sonra Steele'de
Dövülen Grinin
Tonları
Gün Ağarırken Şafaktan
Önce En Karanlık
Güneşten Daha Parlak

İSKOÇ TARİHSELLERİ

*Bir İskoçyalı ile Yatakta (McCabe üçlemesi) Bir
İskoçyalı Kadının Baştan Çıkarılması (McCabe
üçlemesi) Bir İskoçyalıyı Asla Sevme (McCabe
üçlemesi)*
Bir İskoç'u Asla Baştan Çıkarma (Montgomerys &
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Armstrongs)

*Highlander Most Wanted (Montgomerys & Armstrongs) Highland
Ever After (Montgomerys & Armstrongs) Çok Yakında*

KARIŞIK KALPLER ÜÇLEMESİ

*Onlara Ait
Daima Benim (TBA)
Sonsuza Kadar
Bizim (TBA)*

TESLİMİYET ÜÇLEMESİ

*Bırakmak
Teslim
Olmak Her
Şeyi Kabul
Etmek*

KIRILMAMIŞ ÜÇLEME

*Anlaşıldı
Duyuldu
İnkâr
Edilmedi*

YAVAŞ YANMA SERİSİ

*Beni Güvende
Tut Sonunda
Güvende
Her Nefeste Sadece
Bir Dokunuş*

YETKİLİLER

*Hakim
olunan
Hakim
olunan
Tutulan*

KASA KOLEKSİYONU

*Majesteleri, Gecenin
Ötesindeki Aşkım
Gece Yarısına Kadar
Kalbimin Düşesi*

OceanofPDF.com

Maya ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesine gidin, onunla Facebook'ta bağlantı kurun veya onu twitter'da takip edin!

<http://www.mayabanks.com>

<http://www.facebook.com/authormayabanks> http://twitter.com/maya_banks

OceanofPDF.com

KALBİMİN DÜŞESİ

Maya Banks

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kalbimin Düşesi

Telif Hakkı © 2019 Maya Banks ISBN:

978-1-946461-29-2

Kapak: Designs By Dana

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Maya Banks tarafından yayınlandı

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>PROLOGUE</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZSEKİZ</u>	
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON</u>	
<u>BES</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>ON SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM ON DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM YIRMI BES</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM YIRMI DOKUZ</u>	
<u>SEKİZ YAZAR HAKKINDA</u>	

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Penroth, Londra'nın kuzeyi

Mayıs 1818

Çürükler solmuştu ama daha kaç tane olacaktı? Acı azalmıştı ama hafızasında hâlâ tazeydi. Penroth Kontesi Jillian St. James, zihninde tekrar tekrar canlanan görüntülere karşı gözlerini kapatarak yatak odasının penceresine doğru döndü. Hapishanesine.

Şimşek çakarak karanlık iç mekânı aydınlattı ve ardından geleceği kesin olan gök gürültüsü patlamasını beklerken gerildi. Tek bir mum titreyerek duvara ürkütücü gölgeler düşürdü, ardından alev sönünce söndü.

Kont bir ay önce Fransa'ya gitmişti ve kız hâlâ onun veda hediyesinin izlerini taşıyordu. Dalgınca bileğini ovuşturdu, aldığı şiddetli burkulma yüzünden hâlâ ağrıyordu. Her an dönebilirdi. Şimdiden bir gün gecikmişti, ama kadının hiç beklemediği bir anda gelmeye bayılırdı, onu korkutmak, dehşete düşürmek için elinden geleni ardına koymazdı.

Korku boğazını düğümledi ve dehşet boğucu bir battaniye gibi üzerine çöktü. Nefes alış veriş hızlandı ve paniği uzak tutmak için mücadele etti. Diğerlerini de yanında getirecek miydi? Mide bulantısı midesinde kabardı ve safrayı bastırdı.

Dönüp dehşet içinde kapıya bakarken, odasına giden uzun koridorda yankılanan ayak seslerini duydu. Boğazına bir çığlık düğümlendi ama yutkundu. Çığlık atmanın işe yaramadığını erkenden öğrenmişti.

Mermer bir heykel gibi yatak odasının ortasında durmuş bekliyor ve her nefeste biraz daha ölüyordu. Bir aylık erteleme hiç de erteleme sayılmazdı, çünkü her gününü onun dönüşünden korkarak geçirmişti. Hepsi de ona sadık olan hizmetkârlar, efendilerine bildirecekleri bir şey olup olmadığını izliyor ve bekliyorlardı. Onu cezalandıracak bir şey verdikleri için ödülleri büyük olacaktı. Sanki bir nedene ihtiyacı varmış gibi.

Adımlar yaklaştı ve kapısının önünde durdu. Kapı yavaşça açılırken gıcırdadı ve kadın sinmemeye kararlı bir şekilde kendini yukarı çekti. Gölgesi bir şekil odanın içine girdi ve duraksayarak etrafına bakındı - şüphesiz ona.

"Jilly?"

Rahatlama onu sular altında bıraktı ve kalan gücünü de tüketti. Yere yığıldı, bacakları gevşedi. Sonra daha güçlü bir korku onu vurdu. "Burada olmamalısın."

Ona yardım etmek için öne atıldı. "İyi misin?"

"Evet," dedi, ama hâlâ korkudan titriyordu. "Case, her an geri gelebilir. Seni burada bulmamalı. Sadece arkadaş olduğumuza asla inanmaz."

"Jilly, sana söylemem gereken bir şey var. Gel otur, bu şok etkisi yaratacak." Onu pencerenin yanındaki bir koltuğa götürdü. Fırtına uzaklaştıkça şimşekler uzaktaki gökyüzünü aydınlatıyordu.

Oturdu ve bakışları kapıya kaydı. Kocasını Case'in varlığına ilk elden tanık olmak zorunda kalmayacaktı. Hizmetçiler rapor vermeye çok istekli olacaklardı.

Case... arkadaş ve dünyada güvendiği tek kişi. Rahatsız görünüyordu, sanki kendisini rahatsız eden şeyi nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

Bir an duraksadı ve kızın elini kendi elinin içine aldı. "Penroth'un gemisi denizde battı. Kurtulan olmadı." Onu yakından izledi, tepkisini bekledi.

Gözleri kısıldı ve öfke onu ele geçirdi. Case'in zalim olduğunu düşünemezdi. Son birkaç aydır sarsılmaz bir destek kaynağı olmuştu. "Bu ne tür bir hastalıklı şaka?" diye sordu sertçe.

Elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Bu doğru, Jilly. O öldü."

Zihni Case'in ona söylediklerini anlamlandırmak için mücadele etti. Duası kabul edilmiş miydi? Son altı aydır söylediği dualar Tanrı'nın kulağına kadar gitmiş ve Tanrı ona merhamet etmiş miydi? Hayır, evlendiği gün içine düştüğü cehennemden kurtulması mümkün değildi.

"Hiç eğlenmiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama seninle böyle alay etmezdim. Doğru olmasaydı bu kadar harika bir şeyi önünüze koymazdım."

"O zaman özgür müyüm?" diye sordu merakla. Kâbusunun sona erdiğini ummaya cesaret edebilir miydi? Şeytan cehenneme geri mi atılmıştı?

Case başını salladı ve aylar süren korku ve dehşet gözlerinden akarken gözleri yaşlarla doldu. İçindeki rahatlama çok büyüktü. Birkaç dakika önce kendini en kötüsüne hazırlamıştı ve şimdi böyle bir dehşetten sonsuza dek kurtulmuştu.

"Onun yasını tutmayacağım," dedi şiddetle. "O piç için tek bir gün bile yas tutmayı reddediyorum. O benim saygımın hiçbirini hak etmiyor."

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı Case.

Ayağa kalktı ve telaşla yerde volta attı. "Burada yaşamayacağım." Bu cehennem gibi mülkte asla yaşamayacaktı. İsterse yerle bir olsun, umurunda bile değildi. Kocasına bir varis sunacak vakti olmamasına rağmen, avukatlarının bu rolü dolduracak uzak bir kuzen bulacaklarından emindi.

Gardıroba doğru yürüdü ve yatağın üzerine birkaç elbise atmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Case onun arkasından yürürken sordu.

"Buradan gidiyorum," dedi sertçe. "Bir gece daha kalmayacağım, asla."

Yanında götürmek istediği az sayıdaki eşyayı toplamayı bitirdiğinde döndü ve meydan okurcasına arkadaşına baktı. "Onun ölümü için zerre kadar pişmanlık göstermeden öleceğim."

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra Kasım

1818

Sekizinci Whittington Dükü Justin Devlin makaleyi tiksintiyle yere fırlattı. Genelde dedikodu gazetelerini okumazdı ama bir tanesi stratejik olarak masasına yerleştirilmişti. Suçlu büyük ihtimalle Edward'dı. Burnunun köprüsünü başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırırken diğer eliyle ensesini kavradı ve gergin kaslarına masaj yaptı. Limana bir gün önce yelken açmıştı ve ayların yorgunluğu yüzeyin altında gizleniyordu.

Masasından kalktı ve içki dolabına doğru ilerleyerek bir konyak doldurdu. İçindekileri bir dikişte yuttu ve bardağı büyük bir gürültüyle yere bıraktı.

Case bu sefer başarmıştı. Gırtlığına kadar skandala batmıştı. Skandal - daha önce soyadıyla hiç ilişkilendirilmemiş bir kelimeydi, ancak şimdi küçük kardeşi birkaç kısa ay içinde her şeyi değiştirmeyi başardı.

Penroth Kontesi. Bir yıldan az süredir birlikte olduğu kocası, gemisi denizde battığında trajik bir şekilde ölmüştü ve onun yasını tutmak yerine, her gece sosyete balolarında kocasının erkek kardeşinin kolunda boy gösteriyordu. Yas ritüellerine uymayı, hayır, saygı göstermeyi reddetmesi Londra sosyetesinde eşi benzeri görülmemiş bir durumdu. Böyle bir davranış içler acısının da ötesindeydi.

O ve Case çok yakındılar. Aralarında sadece iki yaş vardı ama ayrılmaz bir arkadaş olarak büyümüşlerdi. Case'i herkesten daha iyi tanıyordu ya da o öyle sanıyordu. Elbette kardeşinin tüm bu fiyaskodaki rolünün gayet makul bir açıklaması vardı.

" , arabanız hazır."

Justin döndüğünde, ailesinin üç kuşaktır uşağı olan Edward'ın kapının girişinde ciddiyetle durduğunu gördü. Yaşı çok gizli tutulan bir sırdı ama Justin yüzün üzerinde olması gerektiğine yemin ediyordu. Çoğu uşak soyadıyla anılırdı ama Justin bunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Bir zamanlar

Justin'in büyükbabası onu elli yıl önce işe aldığından beri sadece Edward.

"Teşekkür ederim, Edward. Öğle yemeği için kulübe gideceğim ve sonra ata bineceğim."

"Çok iyi, majesteleri. Başka bir isteğiniz yoksa akşam yemeği her zamanki saatte servis edilecektir."

Justin başıyla onayladı ve arabanın onu beklediği yere doğru yürüdü.

Arabası Piccadilly'de ilerlerken, Londra'nın onun yokluğunda çok az değiştiğini gözlemledi. Kalabalık caddelerde her gün aynı koşuşturma ve telaş yaşanıyordu. Araba trafik yoğunluğu nedeniyle durduğunda sinirlenerek yutkundu. Kasım ortasındaki havanın serinliğine rağmen, keşke atıma binseydim diye düşündü. Kesinlikle daha hızlı olurdu ve ata binmeden önce ahırına dönmek zorunda kalmazdı. Pelüş koltuklara gömüldü ve yolculuğun yeniden başlamasını bekledi.

Case neden Justin Hindistan'a gittiğinde olduğu yerde, Whittington'da kalmamıştı? O zaman Justin Londra'yı tamamen terk edip Yorkshire'daki evine kaçabilirdi. Kısa bir süre için bile olsa toplum içine karışma fikri hiç de cazip değildi. Eninde sonunda bir eş bulmak için Londra'ya gelmek zorunda kalacağını biliyordu ama buna daha birkaç yıl vardı ve varisler uğruna sevgisiz bir evlilik yapma fikri onu üzüyordu. Şimdilik malikanesine çekilip sakin bir hayat sürmekten memnundu.

Yarım saat sonra araba nihayet White's'ın önünde durdu ve Justin beyefendiler kulübünün kapısından içeri girdi. Coşkuyla karşılandı ve büyük bir ihtişamla evine buyur edildi. En sevdiği yemek olan şeri soslu dana fileto, oturduktan birkaç dakika sonra masasında belirdi. Kontesle ilgili tüm bu meseleyi çözene kadar geçici olarak Londra'da olsa bile, evde olmanın güzel olduğuna karar verdi.

"Whittington! Vay canına, bu ."

Kafasını kaldırdığında Lord Darvington'ın masasının başında dikildiğini gördü. Justin onu oturmaya davet etti ve o da hemen kabul etti. Lord Darvington on beş yıl önce ölmeden önce Justin'in babasının yakın arkadaşıydı.

"Nasılsın, ihtiyar delikanlı?" diye sordu yaşlı adam, iki elini bastonunun süslü oymalı sapına dayarken.

Justin yüzünü buruşturdu. Pek çok insan ona Majesteleri ya da Whittington'dan başka bir şey deme cüretini göstermezdi ama Lord Darvington

Kendini bildi bileli ona ihtiyar delikanlı diyordu ve bir şekilde bunun değişeceğini düşünmüyordu.

"Hindistan'dan yelken açtığını duydum," diye devam etti Kont, Justin'in düşüncelerini bölerek.

"Evet, dün geldim."

"O halde kardeşinin yol açtığı skandalı henüz duymadığını sanıyorum," dedi kayıtsızca, gözlerinde keskin bir bakışla.

Justin gözlerini kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. "Skandalın sebebinin kontes olduğunu düşünmüştüm."

Lord Darvington eğlenerek, "Demek duydunuz," dedi.

Justin koltuğuna geri oturdu. "Hikâye tam olarak *nedir* Darvington? Sosyete sayfalarını okudum ama henüz Case ile bu konuda konuşmadım."

Kont, bilgisini aktarma fırsatı bulduğu için çok mutlu görünüyordu. Dedikodunun bir kadının kötü alışkanlığı olduğunu kim söylemiş, diye düşündü Justin kuru bir sesle.

"Penroth'u ölümünden çok önce boynuzladığı çok açık, hem de kardeşinizle. Leydi Penroth'un katılmadığı cenaze töreninden sadece birkaç gün sonra, Londra'da en skandal kıyafetlerle dolaşıyordu ve Lord Case onun sürekli arkadaşıydı. Chit, Kont'un ölümünden bu yana geçen altı ay boyunca tek bir gün bile yas tutmadı. Soylu bir kadının adabı böylesine açıkça hiçe sayarak hareket etmesi utanç verici."

"Asil mi?" Justin bir kaşını kaldırarak sordu. "İyi doğmuş o zaman?"

"Lindelle Kontu'nun kızı. Ne yazık ki hiç oğlu olmamış. Varisi de yok. Unvanı ve mülkleri kraliyete geri döndü. Bir adamın en kötü kâbusu." Darvington üzüntüyle başını salladı. "Ve şimdi Penroth'un unvanı da aynı kaderi paylaşacak gibi görünüyor."

"Çok dikkate değer bir aile." Justin kaşlarını çattı. "Babamın Kont'tan bahsettiğini hatırlıyorum. Birkaç yıl önce ölmemiş miydi?"

Lord Darvington başını eğdi. "Tam olarak on bir."

"Onu hizada tutacak başka bir aile üyesi yok mu?"

"Hayır, daha da acısı. Dışarı çıkmasına sponsor olan bir teyze var, ancak sağlık sorunları var ve düğünden hemen sonra taşraya çekildi."

"Penroth ile iyi anlaşamıyor mu?"

"Bunu söylemenin bir yolu yok," dedi yaşlı adam, yakındaki bir uşağın kendisi için doldurduğu içkiyi alırken. "Birkaç sosyal etkinlik dışında nadiren birlikte göründüler."

Lord Darvington arkasına yaslandı ve bakışlarıyla Justin'i kısırdı. "Artık evde olduğuna göre, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Justin şaşkınlıkla ona baktı. "Öyle mi? Kardeşim yetişkin bir adam."

"Yine de ailenin reisi sensin ve nur içinde yatsın baban muhtemelen mezarında ters dönüyordur."

Justin buna itiraz edemezdi. Babası onur ve adaba sonsuz önem verirdi. Case de bunu çok iyi biliyordu. Bu, babalarının onlara çok küçük yaşlardan itibaren aşıladığı bir şeydi. Ve şimdi Case bir *kadın* için her şeyi hiçe sayıyordu. Başını iki yana salladı. Küçük kardeşiyle uzun bir konuşma yapması gerekiyordu.

White's'tan ayrıldı, geri dönmek ve Hyde Park'ta bir gezintiye çıkmak için can atıyordu. Gemide geçirdiği haftaların ardından, öğleden sonra egzersiz yapmak için can atıyordu. Sonunda konağına önce bitmek bilmeyen bir eve dönüş yolculuğuna daha katlandı.

Atı ahırda eyerlenirken, ana eve doğru yürüdü ve mutfaktan bir parça ekmek aldı. Parkta en sevdiği yerlerden biri, genellikle aç kuğularla dolu olan, ana yolun dışındaki küçük bir göletti.

Birkaç dakika sonra at sırtında yola koyuldu ve Case ile sevgilisi hakkındaki endişelerini bir kenara bıraktı. Onlar bekleyecekti. Şimdilik karaya döndüğü ilk öğleden sonranın tadını çıkaracaktı.

###

Jillian durakladı ve berrak sonbahar havasını derin derin içine çekti. Yürüyüş için güzel bir gündü ve ilk kez öğleden sonra yağan yağmurdan sırlıklam olmuş bir Gekilde eve dönmeyecek gibi görünüyordu.

Bugün sıradan bir gün değildi. Hayatında oldukça önemli bir değişikliğe işaret ediyordu. Yüzünü buruşturdu ve ellerini önünde tuttuğu kürk manşonun içine daha da soktu. Bugün harika bir zaman olmalıydı, bir kutlama günü, bir dönüm noktasının geçişini kutlamak için bir gün. Bunun yerine, bu deneyim sona erdiği için şükrederek yalnız bir patikada yürüdü.

Genelde kendine acımazdı ama bugün belki de biraz hüzünlü düşünmeyi hak ediyordu. Ne de olsa bir kadın her gün ilk evlilik yıldönümünü tek başına kutlamıyordu.

Lucas'ın ölümünden altı ay sonra hâlâ kâbuslar görüyordu. Kapısının önünde onun ayak seslerini duyduğuna ikna olmuş bir halde, hâlâ derin bir uykudan uyanıyordu. Dehşete düşmüştü.

Her an kapıyı açacak, çılgınca gülecek ve ona her şeyin bir şaka olduğunu, ölmediğini söyleyecekti.

Diğer zamanlarda, onun mezardan kendisine bağırdığını ve asla özgür olamayacağına yemin ettiğini hayal ediyordu. Asla. Ve buna inandığı zamanlar da oldu. Boğazındaki yumruyu yuttu ve göz kapaklarını diken gözyaşlarını geri kırıptı. Anılarından hiç kurtulabilecek miydi, yoksa onları tekrar tekrar yaşamaya mahkûm muydu?

Yapraksız bir ağacın altında duran küçük bir taş bankta durdu ve oturdu. Bir çift kuğu Jillian'ın tam önündeki göletten süzülerek geçti ve su yüzeyine düşen yaprakları harekete geçirdi.

Öne doğru eğilerek ellerini manşonun sıcaklığından çekti ve kolunu dizinin üzerine koyarak çenesini avucunun içine dayadı. Üzerinden hafif bir esinti geçerken koyu renk saç telleri aceleyle yapılandırılmış saç örgüsünden kurtuldu. Gözlerine doğru sürüklenen bir tutamı üfledi, sonra burnunu gıdıklayan saç teliyle başını salladı. Belki de düzgün bir hanımefendi olsaydı ve bir bone taksaydı asi saç telleriyle uğraşmak zorunda kalmazdı. İç çekti.

Ama öyle değildi. Bariz olanı tartışmanın anlamı yoktu. Dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçtı. Eğer düzgün bir hanımefendi olsaydı, yanında bir refakatçi olmadan burada yalnız başına dolaşmazdı. "Burada ana yoldan bu kadar uzakta birini bulmayı beklemiyordum," dedi derin bir ses, Arkasından bir erkek sesi geldi.

Onun yaklaştığını duymamış ve bu davetsiz misafirden rahatsız olmuş bir halde telaşla arkasını döndü.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedi.

Araya giren adamı tam olarak gördüğünde nefesi kesildi. Adam kayıtsızca durmuş, bacağına dayadığı kırbacıyla onu izliyordu. Çok şıktı, giysileri kusursuz bir şekilde işlenmişti, Hessian'ları cilalanmış ve öğle güneşinde parlıyordu. Onun sıcak kahverengi gözlerine baktı, hızla yüzüne ve sonra kendi rengine çok yakın dalgalı saçlarının koyu buklelerine geri döndü. Bakışları adamın elindeki kırbaça kaydı.

"Bulunduğun yerden beni kovalamayı mı planlıyorsun?"

Bir an için irkildi ve kırbacı tutan eline baktı. "Kesinlikle hayır," dedi kıkırdayarak. "Gölün iki kişi için yeterince büyük olduğu kesin." Bir an kadına baktı. "Ama sonra, davetsiz geldiğimi hissediyorum."

Jillian içini çekti. "Hiç de değil, beni gerçek bir kendini suçlama dalgasından kurtardın."

"Böyle güzel bir öğleden sonra için hoş bir çaba değil."

Sesi bu kez daha yakındı. Göz ucuyla bakınca onun yanındaki koltuğa oturduğunu gördü. Ceketine değen kolunda tuhaf bir karıncalanma hissetti. Adamın sıcak erkeksi kokusu burun deliklerini doldurdu ve derin bir nefes alarak kendisini tamamen sarana kadar içine çekti. Adamın sıcaklığı aralarındaki boşluğu istila etmiş gibi görünürken günün serinliği çabucak unutuldu.

Kadın büyülenmiş bir halde adamın cebinden bir şey çıkarmasını ve bir tutam saçının alnına düşmesini izledi. Yabancıyla meşguliyetinden rahatsız olarak arkasını döndü. Ancak dayanamayarak göz ucuyla bir kez daha baktı.

Elinde bir parça ekmek tutuyor, birkaç lokma kopardıktan sonra suya atıyordu. Kuğular suyun üzerinde süzülüp ikramı çabucak mideye indirdiler. Elini Jillian'ın önüne götürerek ekmeği ona uzattı.

"Denemek ister misiniz?"

Gülümsedi ve hevesli kuşlara birkaç parça ekmek fırlatmaya başladı. Ekmekler onun attıklarından daha kısa düştü ve kuğular daha da yaklaştı.

Kuğuları ekmeğin geri kalanıyla sessizce beslediler. Birkaç kişi daha gruba katıldı, yiyecek bir parça almak için sabırsızlanıyorlardı ve kısa sürede hepsi son parçalar için yarışan bir kalabalık oluştu. Daha fazla ekmek gelmeyeceği anlaşıldığında, kuğular paytak paytak kıyıya çıktılar ve cesurca oturdukları banka doğru ilerlediler.

"Korkarım saldırı altındayız," dedi adam eğlenerek.

Bir tanesi Jillian'ın eteklerini gagaladı ve Jillian onu elleriyle kovaladı. Verecek daha fazla ekmeği olduğunu düşünerek üzerine üşüştiler. Adam onu ayağa kaldırdı ve hızla uzaklaşmasını sağladı. Kuğular peşlerinden akın ederken kontrolsüzce gülüyorlardı. Hızlarını artırarak ana yola doğru koştular ve yürüyüş yolunu kaplayan çitlerin güvenliğini aradılar.

Diğer tarafa geçtiklerinde nefes almak için durdular ve yaşadıkları deneyime güldüler.

"Size teşekkür etmeliyim," dedi, sesinde hâlâ mizah vardı. "Beni çok utanç verici bir durumdan kurtardınız."

Adam ona gülümsedi, gözleri neşeyle parlıyordu. "Böyle güzel bir kadının zarar görmesine izin verecek olsam kendime centilmen diyemezdin."

Şaşkınlıkla ona baktı, bacakları onun için için yanan bakışları altında şüpheli bir şekilde jöle gibi oldu. Yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı ve kalbi göğsünde bir takla attı. Onu öpecek miydi? Kalbi göğsünde gümbürdedi ve başka bir şeyle karışık bir korku hissetti... bu beklenti miydi?

Adamın elinin yanağını hafifçe kavradığını hissedebiliyordu ama oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam aralarındaki küçük boşluğu kapatırken endişeyle dudaklarını yaladı. Adam aniden geri çekilip bir elini telaşla saçlarında gezdirdiğinde ağzı neredeyse onunkinin üzerindeydi.

"Böyle bir özgürlüğü kullandığım için özürlerimi kabul edin."

Jillian'ın içini bir korku kapladı. Hyde Park'ın ortasında neredeyse bir yabancıyı onu öpmesine izin mi veriyordu? Titreyen elini dudaklarına götürdü, neredeyse onun dudaklarına değecekti. "Yardımanız için teşekkür ederim," dedi duraksayarak. Ve arkasını dönüp aceleyle uzaklaştı.

"Bekle!" seslendi arkasından. "Adını alamadım-"

Justin atına dönerken nefesinin altından küfretti. Bu kadar terbiyesiz davranmak yeterince kötüydü ama halka açık bir yerde? Atına bindi ve parkın patikasından aşağı indi, ama yine de göletin kenarında tanıştığı kadının düşünceleri ağır basıyordu. Orada kimseyi görmeyi beklemiyordu. Londra'dayken sık sık gittiği bir yerdi, sunduğu inzivadan hoşlanıyordu.

Bankta oturmuş suya bakan kadın anında dikkatini çekmişti. Çenesi elinde, olduğu yerden başka bir yerdeymiş gibi duran kadının duruşunda hüznü bir şeyler vardı. En yetenekli ressam bile onun güzelliğini yakalayamazdı. Siyah saçları, zümrüt yeşili gözleri ve dudakları, dolgun, şehvetli dudakları. *Kimdi o?*

İlk sezonundaki bir kızın bukleleri, kurdeleleri ve firfırları yoktu. Şık ve modaya uygun giyinmişti, tavrı da sesinin yumuşak ve kültürlü tonu kadar asaletini belli ediyordu. Gözleri yaşının ötesinde bir olgunluğu yansıtıyordu. Muhtemelen evliydi.

Bu düşünce ağzında ekşi bir tat bıraktı. Onunla meşgulken, yüzük takıp takmadığını fark etmemişti. Evli olsun ya da olmasın, yanında uygun bir refakatçi olmadan ne yapıyordu? Saldırıya uğramadığı için şanslıydı. Ani bir düşünce geldi. Dışarıda yalnızdı ve adam onu terk etmişti. Şey, kadın

onu terk etmişti ama yine de onu sağ salim evine bırakmalıydı. Ya ona bir şey olduysa?

Atını geri döndürerek onu kadının aceleyle uzaklaştığı noktaya doğru itti. Bölgeyi araştırdı ama ondan hiçbir iz bulamadı. Son bir kez daireler çizdikten sonra isteksizce geri döndü. Eğer kıza bir zarar geldiyse, kendini affetmesi mümkün olmayacaktı.

Ahırına geri döndü ve atından inerek dizginleri bekleyen seyise devretti. Saatini hızlıca kontrol ettiğinde, çağırdığı terziyle öğleden sonra yapacağı randevuya çoktan geç kaldığını gördü.

Ana eve girdi ve koridordan salona doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra, terzi dürtüp dürttüğçe, ölçüp biçtikçe o da sabırsızlıkla ayakta duruyordu. İngiltere'den uzakta geçirdiği zaman, özellikle göbeğinin etrafında et kaybına neden olmuştu ve terziye pantolonunu ve yeleşini alması talimatını vermişti. Bu geceki baloya katılacaksa, uygun bir gece kıyafetine ihtiyacı olacaktı.

Yaşlı beyefendi ciddiyle durmuş, dudaklarını büzmüş, Justin'in yeleşinin çizgilerini inceliyordu. "Sadece ufak tefek değişikliklere ihtiyacı var, majesteleri. Hemen çalışmaya başlayacağım ve birkaç saat içinde size teslim edeceğim."

Justin başını salladı ve terzi paltosunun iğnelerini açmak gibi zorlu bir işe başlarken kollarını iki yana açarak ayakta durdu. Gözlerini kapadı ve parktaki genç kadının görüntüsünü gözünde canlandırdı. Burun delikleri açılarak onun sarhoş edici kokusunu ve gülen yeşil gözlerini hatırladı.

Onunla ilgili bir şey içinde derin bir akor oluşturmuştu. Onu kollarının arasına almak ve içinde böyle bir üzüntü yaratan her neyse ondan korumak için delice bir dürtü hissetmişti. Daha önce hiçbir kadın onda böyle bir tepki uyandırmamıştı.

Keşke bu kadar aceleci davranmasaydı. Kadın hakkında daha fazla şey öğrenebilirdi. Adı iyi bir başlangıç olabilirdi.

Bir kez daha kendini öğleden sonrasının anılarına kaptırdı. Onun kahkahalarının sesi yüzüne bir gülümseme getirdi ve göğsünün derinliklerinde özlem uyandırdı.

"Ne kadar da güzel görünüyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yaşadığı hayal dolu an aniden sona erdi. Başını çevirdiğinde Case'in rahatça kapının pervazına yaslandığını gördü. "Yüzündeki sırtışı silebilirsin," diye homurdandı. Ama kardeşini bir yıldır ilk kez gördüğü için geniş bir gülümsemeye engel olamadı.

"Ama kardeşimi her gün aynanın karşısında gergin bir sosyete kızı gibi süslenirken görme ayrıcalığına sahip değilim." Justin'in kafasına fırlattığı gömleği hızla savuşturdu.

"Her şey tamam," diye açıkladı terzi geri çekilirken, elinde palto. "Tamamladığım anda göndereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Justin. Ona el salladı ve Case'e doğru yürüdü. "Öğleden sonrayı geçirmek için ne güzel bir yol." Terzinin onu dürttüğü ve dürttüğü süre boyunca takındığı kaş çatma yüzünden yüzü ağrıyordu.

Case kıkırdadı. "Her zaman benim bir şeyimi ödünç alabilirdin." "Şimdi sen söyle."

Salondan çıktılar ve Justin kolunu Case'e doladı. "Seni görmek güzel, küçük kardeşim."

Case ona sırtına bir tokat atarak karşılık verdi. "Ne zaman döndün ki? Seni gelecek yaza kadar beklemiyordum ama sonra White'ın yerinde Lord Darvington'ı gördüm ve o da seni özlediğini söyledi."

Justin'in çalışma odasına girdiler, Justin onlara içki doldurdu ve ateşin yanına oturdular. "Dün denize açıldım."

"Peki dönüşünüzü bana ne zaman haber vermeyi planlıyordunuz?" "Seni White'ın evinde göreceğimi düşünmüştüm."

Case sıcak bir ifadeyle, "Önemli değil, seni evde görmek çok güzel," dedi.

"Peki sen ne ?" Justin sordu. Kontes hakkında soru sormak dilinin ucundaydı ama kendini tuttu. Yeniden bir araya gelmelerinin ilk anlarını tatsız bir konuyla karartmak istemiyordu.

"Oh, beni bilirsin," dedi Case tembelce. "Sadece yaşıyorum ve kardeşim Dük'ün şerefine dinleniyorum."

Justin güldü. "Başka bir deyişle, yatırımlarınız her zamanki gibi kazançlı oldu. Benden daha zengin olduğuna şüphe yok. Sırrını bana ne zaman açıklayacaksın?"

"Kendimi evliliğe daha layık hale getirmek için bir şeyler yapmalıyım," dedi yanak diliyle. "Sonuçta bir dük değilim."

Justin gözlerini devirdi. "Yakışıklılığın ve hatırı sayılır servetinle, bir unvan için evlenmekten vazgeçecek çok sayıda kadın var."

"Beni mihraba götürmek için acele etme, ağabey. Evlilikle ilgili sıkıntılara yenik düşmeden önce bolca zamanım var."

Justin, Case'in yüzündeki komik ifadeye güldü.

"Bu akşam Trents'in partisine katılacak mısın?" Case sordu.

Başını salladı. "Öyleyim." Tüm bu dedikoduların ne hakkında olduğunu ilk elden görmeyi umuyordu. Case kontesle birlikte katılmayı planlıyor muydu? "Bu gece gidiyor *musun*?"

"Evet, orada olacağım, oldukça olacak."

Justin kaşını kaldırdı. "Şehir hayatına bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum."

Case kıkırdadı. "Sonsuza kadar taşrada inzivaya çekilemem. Senin aksine ben arada sırada dışarı çıkmayı severim."

Justin arkasına yaslandı, kardeşini inceliyordu. Ellerinin üzerine oturup dilini bir an daha ısıramazdı. "Case, Penroth Kontesi ile ilişkiniz nedir?"

Case sandalyesinde arkasına yaslandı ve şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Bunun sizi ilgilendirmediğini söyleyebilirim."

"Demek ," dedi Justin acımasızca.

"Ne gibi?" Case gelişigüzel tırnaklarını incelerken sordu. "Justin, neden bana Jillian hakkında sorular soruyorsun? Hareketlerimi izlediğin aşamayı geçtiğimizi sanıyordum."

"Böyle bir skandal yaratması ve doğrudan sizi de işin içine katması sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Eğer öyle olsaydı, sizin deyiminizle onunla 'ilişkim' olması mümkün olmazdı."

"Kahretsin Case, kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyorsun. Senin için hecelelemek zorunda mıyım?"

"Sanırım belki de öyle. Bu seni neden bu rahatsız ediyor?" "Ailemize leke sürülmesine izin vermeyeceğim."

Case ona donuk bir bakış attı. "Sahip olmayacak mısın? Neye sahip olacağın hakkında kim bir şey söyledi? Tartıştığımız konunun benim özel hayatım olduğundan oldukça eminim."

"Ben bu ailenin reisiyim. İtibarımızı hiçbir şeyin lekelememesini sağlamak benim sorumluluğum. Siz de benim sorumluluğumdasınız."

Case homurdandı. "Fark etmediysen söyleyeyim, artık on iki yaşında değilim. Ne yaptığım sadece ve sadece beni ilgilendirir."

"O senin itibarına değmez, Case. Eğer onun eteklerini kaldırmak istiyorsan, yap ama bunu halkın gözünden uzak tut!"

"Jillian'la olan ilişkim seni ilgilendirmez. Bunu unutma. Daha kötü bir ruh halinde olsaydım, ailemize leke sürebileceğimi aşağılayıcı bulurdum. Bunun yerine, bunu senin

dadı rolü yapma alışkanlığınız var. Sanırım sizi kötü mizacınızla baş başa bıraksam daha iyi olacak. Belki bu gece daha iyi bir ruh halinde olursunuz."

Justin'in dudakları gerildi ama sessiz kaldı.

"Bu gece geleceğim, böylece Trent'lerin partisine birlikte varabiliriz. Bu konuşmayı yaptığımızı unutmak niyetindeyim ve umarım sen de aynısını yaparsın," dedi Case ayağa kalkıp odadan çıkarken.

Justin inledi. Case'in sorusundan kaçınacağını tahmin etmemişti. Onun ciddi bir ilişki fikrine gülüp geçmesini, belki de kadının özellikleriyle onu eğlendirmesini bekliyordu. Tanıdığı Case tembel bir sırıtış takınır ve herhangi bir kadını ciddiye aldığını inkâr ederdi. Ama o bunların hiçbirini yapmamıştı.

Bir ilişkiyi reddetmemişti. Aslında, bunun Justin'i ilgilendirmediğini söyleyerek bir ilişkiyi doğrulamıştı.

Yumuşak abanoz saçları ve delici yeşil gözlerinin görüntüsü düşüncelerinde lezzetli bir şekilde sürüklenerek onu anılarına geri çekilmeye teşvik etti ama parktaki ilgi çekici kadını çabucak zihninden kovdu. Elindeki sorundan sapmayı göze alamazdı.

Bu geceki balo anlamlı bir deneyim olacaktı. Case'i kendinden uzaklaştırmak istemiyordu ama kontes konusunda bir şeyler yapmalıydı. Case mantığını dinlemezse, belki o dinlerdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

Jillian tuvalet masasında oturmuş aynadaki görüntüsünü inceliyordu. Mürekkep siyahı saçları zarif bir düğümle toplanmıştı, dallar başının üstünden usulca süzülerek yüzünü çerçeveliyordu. Boynuna bir kolye takmıştı, boğazının çukurunda duran tek bir elmas kolye. Bu kolye annesine aitti ve sahip olduğu tek mücevher parçasıydı. Geri kalanı Lucas'ın artan borçlarını ödemek için satılmıştı.

Ayağa kalktı ve özellikle bu gece için tasarlattığı kırmızı saten elbisenin içine dikkatlice adım attı. Hizmetçisi Elsie elbisenin arkasını ilikledikten sonra uzaklaşarak Jillian'ın aynaya erişmesine izin verdi.

Jillian boy aynasında eleştirel bir gözle kendine baktı. Elbise çok güzeldi ama iltifat alması pek mümkün değildi. Derin yakası göğüslerini zar zor örtüyordu ve ani bir hareketin elbiseyi dalgalandıracağından emindi. Elbise mevcut modaya meydan okuyor, bele sıkıca oturuyor ve kalçalarda hafifçe genişliyordu. Belinden yere kadar uzanan kırmızı saten, ayaklarını parlak malzeme katmanlarıyla çevreliyordu.

Baloya gitmeden önce biraz yalnız kalmak istediği için Elsie'ye izin verdi. Kocasının ölümünden beri pek fazla baloya katılmamış, kibar toplumun sınırları dışında kalmayı tercih etmişti. Ama gittiği birkaç balo da skandal fısıltıları ve kesin bir onaylamama ile sonuçlanmıştı.

Gerçekten bir önemi yoktu. Bu onun dünyası değildi, her ne kadar içinde doğmuş olsa da. Kimsenin, evlendiği canavarın yasını tuttuğunu düşünmesine izin vermeyi reddediyordu. Ne de bir kır evine çekilip, aslında kutlama yaparken kendini siyahlara bürüyecekti.

Londra'yı seviyordu ve ayrılmak gibi bir planı yoktu. Şehirdeki evini yirmi birinci yaş gününde kendisine kalan mirasla satın almıştı ve bağımsızlığını kullanmaktan büyük keyif alıyordu. Bir kocanın ya da uzun süredir hayatının belirleyen bir toplumun kısıtlamalarından kurtulmuştu.

Case ile olan arkadaşlığı bile *Ton*'un öfkesini çekmişti. Şaşırdığından değil, ama sahip olduğu tek arkadaş oydu ve uygunluk uğruna onu bir kenara atamazdı. Aralarındaki ilişkiyi düşününce ağzını bir gülümseme kapladı. Onun hiç sahip olmadığı kardeşi olduğunu düşünmek istiyordu. Bir çocuk olarak

Tek çocuk olduğu için yalnız büyümüştü ve annesinin ölümü bu yalnızlığı daha da artırmıştı.

Aynaya bir kez daha baktı ve derin bir nefes aldı. Hüzünlü gözler ona hüzünle bakıyordu ve o gözlerde bir mutluluk kıvılcımı yaratmaya çalıştı.

Bir yıl önce şu anda, aşk ve çocuklarla dolu harika bir geleceğin hayalleriyle doluydu. Şimdi, bir yıl, hayır, bir ömür sonra, bu hayaller de hayalleri gibi paramparça olmuştu.

Parktaki karşılaşmasıyla ilgili yasak düşünceler aniden aklına geldi. Gözlerini kapadı, kendini kınama duygusu içini kapladı. Yakışıklı ve çekici erkekler söz konusu olduğunda dersini almamış mıydı? Belli ki almamıştı, çünkü adam onu öpmek isterken orada aşık bir dana gibi durmuştu. Yumruklarını sıktı ve yakışıklı yabancıyı düşüncelerinden kovdu.

Tamamlaması gereken son bir eylemi vardı ve sonra kamuoyunun dikkatinden sessizce uzaklaşabilirdi. Bu gece, yıldönümlerinde ölen kocasına son bir *saygı* durumunda bulunacak ve kıyafetlerini, anılarını ve acısını asacaktı. Ne de olsa kazanmıştı, çünkü kimse gösterişli, saygısız hoyratın altında, yüzleşmekten nefret eden, savunmasız, güvensiz bir kadın sakladığını tahmin etmemişti.

####

Case ve Justin ayakta durmuş, çok küçük balo salonuna dolmuş insan kalabalığını seyrediyorlardı. Her avizeden sarkan mumlar odaya parlak bir neşe katıyordu. Ayrıca dans için ayrılan alanı aydınlatmak için her köşede büyük şamdanlar vardı. Duvarın bir tarafında yiyecek, punç ve şampanya dolu büyük bir masa sıralanmıştı. Gece kıyafetleriyle göz kamaştıran çiftler neşeyle süzülüyordu. Ağır mücevherlerle süslü hanımlar kenarda durmuş, hayranlarının arkasından gevezelik ediyor ve en son *haberleri* tekrarlıyorlardı. Beyefendiler gruplar halinde durmuş, en son avdan politikaya kadar çeşitli konuları tartışıyorlardı. Justin yüzünü buruşturdu. Tüm bu hareketlilik yüzünden başı dönüyordu. Londra'nın mevsim dışında bile ne kadar şenlikli olduğunu unutmuştu.

Ortaya çıkışı baloda bulunanlar arasında büyük bir dalgalanmaya neden olmuştu. Sosyete kadınları, geri döndüğüne göre niyetinin ne olduğunu hemen sorgulamaya başlamışlardı. Tercüme edersek, yuva kurmayı ve bir eş seçmeyi planlıyor muydu?

"Akbabalar etrafta dolaşıyor," diye mırıldandı Case. "Eğer dikkatli olmazsan, bir hafta içinde seni evlendirirler."

Justin ona eğlenen bir bakış attı. Cevap verecekti ama dikkati balo salonunun girişine çekildi. Verdiği karşılık boğazında düğümlendi. Bu oydu. Parktaki kadın buradaydı. Dalgalanan saçları başının üzerinde bir yığın bukle halinde duruyor, ince boynunu çıplak bırakıyordu. Tenin kremi genişliği elbisesinin bedenine kadar uzanıyor, göğüslerinin kabarıklığı müstehcen bir şekilde yakanın üzerinde dolgunlaşıyordu. Sonra gözleri elbisenin geri kalanına takıldı. Kadının şok edici kıyafetine bakarken bile içinde beklenmedik bir heyecan duydu. Onu yanlış mı değerlendirmişti? O bir fahişe miydi? Ve eğer öyleyse, burada ne işi vardı?

Case'i dürttü. "Az önce gelen kim?"

Case, Justin'in bakışlarının yönünü takip etti. "Çok güzel, değil mi?" diye sordu kayıtsızca.

"O muhteşem."

Case sırttı. "Bu Jillian."

Justin'in gülümsemesi dondu ve dehşet içinde gözlerini kapadı. Hayal kırıklığının tadı damağında kalmıştı. İlk karşılaşmalarındaki davranışları ne kadar duyarsız olursa olsun, kızın şok edici davranışı onunkini çok aşmıştı. Pişmanlık düğümünü yuttu ve yüz hatlarını düzeltti.

Case'in karasevdasını şimdi anlayabiliyordu. Kız gerçekten de görülmeye değerdi. Kendisi de ondan etkilenmişti ama kız ne kadar güzel olursa olsun, edep kurallarını açıkça hiçe saymasının hiçbir mazereti olamazdı.

Parktaki bankta oturan hüzünlü genç kadının görüntüsünü, kazandığı küstah şöhretle bağdaştırmakta güçlük çekiyordu, ancak giydiği kaba, kırmızı saten elbise onun karakteri hakkında çok şey söylüyordu.

Kaşlarını çatarak, Case onun elini tutarken yüzünün aydınlanmasını izledi. Evet, çok güzeldi. Belki de şimdiye kadar karşılaştığı en güzel kadındı. Onun büyüleyici gülümsemesi ve neredeyse öpeceği davetkâr dudakları aklına geldi. İçinden küfrederek yaklaşan çifte doğru döndü. Nasıl bir kadındı ki, kardeşiyle bir anlaşması olduğu halde onu neredeyse ? Ve o nasıl bir adamdı ki bu kadar rahat davranabilmişti?

Case'in güneşli yüzünü gördüğünde Jillian'ın neşesi yerine geldi. İnsan kalabalığının arasından ona doğru yaklaşırken, sarı saçlarının ona verdiği altın masumiyet görüntüsüyle tam bir tezat oluşturan yeşil gözleri muziplikle parılıyordu.

Onun kıyafetine verdiği tepkiye dair bir işaret aradı ama gülümsemesi hiç değişmedi. Adam önünde durduğunda elini uzattı ve adam elini kolunun altına sıkıştırdı. Oda sessizleşmişti ve bütün gözler Jillian'ın üzerindeydi ama o çenesini dik tuttu, sırtı gururdan kaskatı kesilmişti.

Kalabalığın arasından ilerlemeye başladıklarında Case, "Tanışmanı istediğim biri var," dedi.

Onlar geçerken kadınlar Jillian'dan yüz çevirdi ve erkekler çirkin elbiseye baktı. Jillian merakla Case'e baktı. "Kim o?"

"Justin Hindistan'dan döndü. Bu gece burada."

Hemen durdu ve Case'i geri çekti. "Neden bana söylemedin?" diye fısıldadı. "Case, asla yıpranmazdım-" Sözüünü yarıda kesti, çaresizlik içinde elbisesine baktı. "Seni Dük'ün önünde utandıracak hiçbir şey yapmazdım." Geçmişini yok etmeye o kadar dalmıştı ki, görünüşünün Case'e nasıl yansıyabileceğini hiç düşünmemişti.

"Benim için bir utanç kaynağı değilsin, Jilly," dedi Case kararlı bir şekilde, delici bakışları onun bakışlarını tutuyordu. "Şimdi gel, o bekliyor."

Odanın en ucuna doğru ilerlediklerinde Jillian merakla yaklaştıkları adama baktı. Arkadan bakınca pek bir şey söyleyemiyordu ama adam Case'den daha uzundu. Case'in sarı olan saçları siyahtı ve omuzları biraz daha geniş görünüyordu. Sonra adam döndü ve kadının kalbi durdu, ağzı kurudu. Parkta karşılaştığı adam Case'in kardeşi *dük müydü*?

Bakışları ona çevrildiğinde, daha önceki karşılaşmalarında sıcaklıkla dolu olan gözlerine yansıyan onaylamamayı görebiliyordu. Case'in kendisiyle olan ilişkisinden haberdar olacağını bildiğinden, bu beklediğinden fazlası değildi ama beklemediği şey, Dük'ün parkta tanıştığı ve neredeyse öpüştüğü adam olmasıydı!

Hayal kırıklığı onu kavradı ve hafifçe titremesine neden oldu. Adamın onun savunmasızlığına tanık olmasından duyduğu aşağılanma gururunu incitti. Gülümsemeyen adamın önünde durduklarında hissettiği güvensizlik ve belirsizlik dalgasını göstermemek için kendini zor tuttu.

"Jillian, bu kardeşim Justin, Whittington Dükü. Justin, Jillian'ı takdim ediyorum."

,"" diye mırıldandı ve zarif bir şekilde reverans yaptı.

"Leydim, hakkınızda çok şey duydum," dedi eldivenli elini dudaklarına götürerek.

"Eminim bunların hiçbirisi iltifat değildir," dedi kayıtsızca.

Kadının açık sözlülüğü karşısında bir kaşını kaldırdı. "Son kaybınız için başsağlığı dilerim."

Bir karşılık verme dürtüsünü bastırdı. Onun yerine teşekkürlerini mırıldandı. Orkestra bir vals çaldı ve adam kadının önünde eğildi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Elini isteksizce onun omzuna koydu ve kendisini merdivenlere götürmesine izin verdi. En azından bu işi bitirebilirdi. Azarlanacağı kesindi.

Birkaç dakika dans ettiler, Jillian onun bakışlarının ağırlığını hissetti. Ona baktı, meydan okurcasına gözleriyle buluştu. Vücudundaki tüm sinirler gergindi ve adamın dokunuşunun sıcaklığını eldivenlerinin ve elbisesinin katmanları arasından hissedebiliyordu. Birkaç saat önce adamın dudaklarının onunkilere ne kadar yaklaştığını hatırlayınca, boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık süzüldü ve oda birdenbire aşırı ısındı.

"Yine karşılaştık," diyerek garip sessizliği bozdu.

Jillian gergin bir sesle, "Kimliğimden duyduğun dehşet seni boğuyor olmalı," dedi.

Daralmış gözlerle onu inceledi. "Sadede gelelim. İnceliklere gerek görmüyorum."

"Size daha fazla katılamazdım, majesteleri."

"Case'in hayatından çıkman için ne gerekiyor?"

Ona şüpheyle baktı. "Hiçbir yerden kaybolmaya niyetim yok. Benimle ne alıp veremediğiniz var? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Muhtemelen epey bir şey biliyordur, diye düzeltti kendini. Pek çok şeyden habersiz olacak bir adama benzemiyordu. Bu adamla düzenli olarak karşılaşmak zorunda kalacağı düşüncesi midesini bulandırdı. Hayır, Case'in kardeşi bile olsa onu çok fazla görmemeliydi. Case'e göre kardeşi Yorkshire'da yaşamayı tercih ediyormuş.

Ve neden onun bariz onaylamamasından dolayı bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı? Case'inkinden başka bir fikri ne zaman önemsemişti ki?

"Yeterince biliyorum," dedi sessizce, gözleri elbisesinin üzerinde geziniyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Açıkçası, majesteleri, hakkımda ne bildiğiniz ya da bildiğinizi *sandığınız* umurumda bile değil. Bildiğimi varsaymanız ne kadar da bencilce."

Kolu kızın beline dolandı.

"Dikkatli olun, Majesteleri," dedi alaycı bir tavırla. "Herkes yanlış bir izlenim vermek istemezsiniz." Kadın adamın göğsüne sıkıca bastırılmıştı, adamın kolu onu sıkıca kavramıştı ve yüzü adaminkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bir an için parka geri döndü. Adamın binici ceketinin keskin kokusunu alabiliyor ve kendisine bu kadar yaklaşırken dudaklarında onun sıcak nefesini hissedebiliyordu. Ve sonra tıpkı parkta yaptığı gibi aceleyle geri çekildi, onu öyle hızlı bıraktı ki neredeyse tökezleyecekti.

"Kendimi açıkça ifade edeyim, Leydi Penroth. Case'le olmadığı sürece ne yaptığınız ya da kiminle yaptığınız umurumda değil. Onu ya da soyadımı aptal yerine koymanıza izin vermeyeceğim."

Öfke, hayal ürünü düşüncelerinin kalıntılarını çabucak ortadan kaldırdı. "Ne *kadar* da asilsiniz," dedi ağır bir alaycılıkla. "Şimdi kendimi tamamen açıklığa kavuşturmama izin verin. İstedığımı yapacağım ve söylediğiniz ya da yaptığınız hiçbir şey en ufak bir fark yaratmayacak. Senin gibileri bilirim," dedi tatsız bir şekilde. "Başkalarını kontrol etmekten zevk alırsınız. Şunu iyi dinle. Hiçbir erkek tarafından kontrol edilmeyeceğim."

"Bu gece buraya seninle tartışmaya gelmedim," dedi sertçe. "Ama hareket tarzında ve Case ile olan ilişkinde ısrar edersen, bir daha toplum içine çıkamayacağından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kaba bir şekilde güldü. "Bu tehdit gerçekten de umursayan biri üzerinde işe yarayabilir. Etrafınıza bir bakın majesteleri. Ben pek de gözde biri sayılmam. Beni korkutamazsınız," dedi soğuk bir şekilde. "Case ile olan ilişkim sizi ilgilendirmez. Onun kendi kararlarını verebilecek kapasitede olduğu ve bunların sizi ilgilendirmediği hiç aklınıza geldi mi?"

"Ailemle ilgili *her şey* beni ilgilendirir," dedi buz gibi bir sesle. "Boş boş durup bir fahişenin kardeşimi aptal yerine koymasına izin vermeyeceğim. Ne *cüretle* toplum içine çıkarsın, edep kurallarını hiçe sayarak gösteriş yaparsın. Merhum kocanın ve Penroth adının şerefini lekeliyorsun."

Artan öfkesi kontrolü ele geçirmeden önce kısa bir acı anı onu yakaladı. "Seni kibirli piç! Benim ya da kocam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Doğruca cehenneme gidebilirsin. Arkadaşlığımızın şartlarına Case ve ben karar veriyoruz, başka kimse değil."

Müzik sona erdiğinde Jillian, Case'le odanın tamamen karşısında olduklarını görünce şaşırdı. Dük onun dirseğini kavradı ve hızla

onu verandaya çıkardı. Serin hava kızarmış yanaklarına iyi gelmişti, ama öfkesi patladığında yeniden oldukça ısındılar.

"Elini hemen kolumdan çek," dedi buyurgan bir tavırla. "Balo salonuna dönmek istiyorum."

En yakın girişten birkaç adım ötede durduklarında dük, "Zamanında döneceksiniz," dedi.

Jillian kolunu adamın elinden çekerek ondan olabildiğince uzaklaştı. Gözleri hızla etrafta gezinerek olası bir kaçış yolu aradı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve ateş saçan gözlerle ona baktı. "Gelin bakalım, Leydi Penroth. Eminim varabileceğimiz karşılıklı yarar sağlayacak bir anlaşma vardır. Kardeşimle ilişki kurmanızı içermeyen bir anlaşma."

"Onun yerini almayı mı teklif ediyorsunuz, majesteleri?" Sesine zorla hafiflik kattı ve adam ona daha da yaklaştığında yutkundu.

"Oyununuz bu mu leydim? Unvanıma ulaşmak için Case'i kullanmak mı? Yoksa istediğiniz benim param mı? Size şimdiden söyleyeyim. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar açgözlü, hesapçı kadınlarla ilgilenmiyorum."

Öfkesine rağmen gülümsedi. "Demek beni güzel buluyorsunuz, majesteleri?" Alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Seni zerre kadar çekici bulmamam senin için ne büyük sürpriz. Case'in sahip olmadığı neyi bana sunabilirsin ki? Gerçekten de Case gerçek bir centilmen ve ben de ondan çok hoşlanıyorum. Sizden hiçbir şey istemiyorum, sevgili düküm. O çirkin kafanızı çıkardığınız deliğe geri dönmeniz dışında hiçbir şey." Tanrı bu yalan için onu affetsin, çünkü onu açık ara çok çekici buluyordu, ama bunu kabul etmeden önce cehennem buz sarkıtları filizlendirirdi.

Justin ona inanamayarak baktı. Kadın onu bilerek yemliyordu. Başını geriye atıp gülmek için garip bir dürtü duydu. Eğlence ve öfke arasında gidip gelirken çenesi ileri geri hareket etti. Sonunda öfke galip geldi. "Nedense senin konumundaki bir kadının edepli davranmasını beklemezdim. Kardeşimin sizinle yatma arzusunun ötesinde kabul edemem. Söyleyin bana Leydi Penroth, kocanızı boynuzlamak için ne kadar beklediniz?"

Kızgınlıkla kendini yukarı çekerken yeşil gözleri parlıyordu. Göğsü kabarmış ve cüretkâr elbiseden kurtulmak için gerilen ve tehdit eden göğüslerinin yumuşak tümsekleri onu büyülemişti. "Bu seni ," dedi soğuk bir sesle. "Sizin tarafınızdan korkutulmayacağım, Majesteleri.

Hem kendi zamanını hem de benimkini boşa harcıyorsun. Şimdi, balo salonuna geri dönmeyi talep ediyorum."

Kız öfkesinin tüm gücüyle ona bakarken neredeyse kıkırdayacaktı. Kadının dolgun pembe dudakları ince bir çizgi halindeydi ve adam onların tadına bakmayı o kadar çok istiyordu ki neredeyse başını eğip bunu yapacaktı. Böylesine aşağılık bir kadından etkilenmek sadece onun şansıydı. Londra'da seçebileceği onca kadın varken, kendisine yan gözle bile bakmaktansa karşıdan gelen bir arabanın önüne atlayabilecek birini istemeliydi.

Pişmanlıkla bir kenara çekildi ve kolunu eve doğru salladı. "Elbette, Leydi Penroth. Sizi fetihlerinizden alıkoymama izin vermeyin. Ama bir şeyi unutmayın. Eğer kardeşime zarar verirsen, hesabını bana verirsin."

Sanki onun huzurundan yeterince hızlı çıkamıyormuş gibi yanından geçip gitti. Kadının elbisesinin kıvrımlarını ellerinde toplayıp balo salonuna geri adım atışını izledi. Kalabalığın içinde kaybolurken onu gözden kaybetti. Bir kez daha hayal kırıklığı ruh haline hakim oldu. Pencerelelerden uzaklaştı ve gözlerini geceye dikti.

Jillian balo salonuna tekrar girdiğinde odanın diğer tarafına baktı ve Case'in kendisine doğru baktığını gördü. Yüzü sorulmamış sorularla aydınlanmıştı ve Dük'le birlikte ortadan kayboluşuyla ilgili bir sorgulamaya katlanmak istemiyordu. İçecek masasına doğru kaçtı ve aceleyle bir kadeh şarap içti.

Dengeleyici birkaç nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Onun zarafeti çürüyebilirdi. Onun gözünü korkutmasına izin vermeyecekti.

Elinde bir kadeh şarap daha, arkasını döndü. Bu gece buraya bir amaçla gelmişti ve geçen yılın şeytanlarını kovma görevinden saptırılmayacaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jillian kütüphaneden bahçeye adım attığında güneşin ilk ışıkları ufukta belirmeye başlamıştı. Hafif bir kırağı toprağı öpmüştü ve sarmaşık kaplı bir taş duvarla çevrili küçük alandaki tek iki ağacın arasında tembelce sallanan hamağa doğru ilerlerken terliklerinin altındaki çimenler çıtırdıyordu.

Nefesi, sabah havasının soğukluğunu belli edencesine büyük bir nefes halinde çıkıyordu. Daha sıcak sabahlarda kahvaltısını genellikle burada yapardı ve bunu tekrar yapabileceğı baharı ipe çekerdi. Yine de onu kışın karanlığına çeken bir şey vardı. Belki de bu, toprağın hiçbir zaman gerçekten ölmemesiydi. Sadece kar ve buz tabakalarının altında uykuya dalmış, koruyucu kabuğundan çıkıp yeniden çiçek açma zamanı gelene kadar bekliyordu. Hayatta kalmanın en güzel haliydi bu.

Yakındaki bacalardan çıkan dumanla hafifçe kokulanan havayı derin derin soludu ve yüzünü bahçeyi sıcaklığıyla yıkayan yeni güneşe doğru eğerek zevkle gözlerini kapattı.

Hamağın yanında duran boş bir şarap şişesi dikkatini çekti ve onu almak için eğildi. Dük'le karşılaşması dışında önceki akşamlarla ilgili pek bir şey hatırlamadığı için şişeye hayıflanarak baktı. Karşılaşmadan kısa bir süre sonra evinin bahçesindeki sığınağa çekilmişti. Kaşlarını çatarak şişeyi bir kenara koydu, ağrıyan başı Case'in kardeşini düşününce aniden biraz daha şiddetle çarpmaya başladı.

Hamağa yerleşti ve güneş uzak ufukta yükselirken yumuşak ışığın bahçesinin karanlık köşelerine dokunuşunu izledi. En azından Case dün geceki fiyasko yüzünden kızgın değildi ve bu şekilde kalmaya niyetliydi. Dük ile aralarında geçenleri ona anlatmak hiçbir işe yaramayacaktı. Ayrıca, Case'in yardımını olmadan onunla başa çıkabilecek durumdaydı.

Keşke parkta tanışmamış olsalardı. Belki o zaman utancını bu kadar yoğun hissetmezdi. Şakağına masaj yaptı, sıkıcı ağrıyı hafifletmek için parmaklarını derinlemesine girintiye bastırdı. Belki de bir fincan çay içmeliydi.

Ayağa kalktı ve içeri, mutfağa doğru yürüdü. Jillian içeri girdiğinde Hilda başını kaldırıp işine baktı.

"Günaydın leydim."

Jillian konuşmak için gerekli çabayı harcamak istemeyerek başını salladı.

"Oturma odasına geç," dedi Hilda, yüzü sempatiyle yumuşamıştı. "Harry güzel bir ateş yaktı, ben de sana biraz çay getireyim."

Jillian minnettar bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı. Oturma odasına girdi ve şömineye doğru ilerleyerek tam ocağın önünde duran koltuğa kıvrıldı. Durgun bir şekilde gerindi ve alevlerin sıcaklığının tüm uzuvlarına yayıldığını hissetti. Evde kalıp hiçbir şey yapmamak için güzel bir gündü.

Hilda bir süre sonra koşarak içeri girdi ve ona bir fincan çay doldurdu. Jillian teşekkürlerini mırıldandı ve sonra bir kez daha arkasına yaslanıp yatıştırıcı sıvıyı yudumlarken ateşin çıtırdayan sıcaklığının tadını çıkardı. Ateşin hipnotize edici alevine bakarken gözleri ağırlaştı. Artık boş olan fincanını bir kenara bırakarak sandalyeye gömüldü ve gözlerini kapattı.

###

Gözleri dalgalanarak açıldı, oda yavaşça odaklanmaya başladı. Ateş sönmüştü ve sadece birkaç köz parlıyordu. Sandalyede gerindi ve rahatladı, başındaki ağrı büyük ölçüde azalmıştı.

"Ahhh, uyanıyor."

Jillian döndüğünde Case'in oturduğu koltuğun karşısındaki kanepeye uzanmış olduğunu gördü. "Ne zamandır buradasın?" diye sordu uyuklu bir sesle.

"Belki bir saat."

"Neden beni uyandırmadın?"

"Çok rahat görünüyordunuz. Seni rahatsız etmeyi kendime yediremedim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu oturmaya çalışırken.

sandalyesine oturdu. "Günü kardeşinle geçireceğini sanıyordum." "Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye sordu ona yaralı bir bakış atarak.

Sandalyesindeki yastıklardan birini ona doğru savurdu. "Tabii ki seni gördüğüme sevindim. Her zaman öyle değil miyim?"

"Peki, bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordu masum bir sesle.

"Uyandığımda başımı lahana dolması gibi hissediyordum," diye itiraf etti.

"Nedenini merak ediyorum."

Kadın ona ters ters baktı. "Bariz olanı belirtmeye gerek yok."

Adam kıkırdadı. "Sanırım kendini biraz daha iyi

hissediyorsun?"

"Evet, gerçekten. Bu kadar çok içmeyi gerçekten bırakmalıyım," dedi iç çekerek.

Case sessiz kaldı.

"Ne? Alaycı arkadaşımın yorumu yok mu?" diye sordu alaycı bir şaşkınlıkla.

"Bence bu çok iyi bir fikir olur," dedi usulca. "Senin için endişeleniyorum, Jilly. Bence rol yapmak, içmek, hepsi kimsenin görmesini istemediğin bir şeyi gizliyor, ama bir noktada onu dışarı çıkarman gerekiyor."

"O şeyin ne olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun," diye cevap verdi.

"Evet, ama bence daha da fazlası var. Bana her şeyi anlatmadın. O kafanın içinde neler sakladığını ancak hayal edebilirim."

Ona gülümsedi. "Benim için endişelenecek kadar iyi birisin. Denediğimi biliyorum ve daha iyisini yapmak için çaba göstereceğim."

"Beni yanlış anlıyorsun, Jilly. Kim olduğunu değiştirmeni istemiyorum. Sadece kim olduğun konusunda *dürüst* olmanı istiyorum. Başkaları ne düşünürse düşünsün, son altı aydaki bu kadın sen değilsin."

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kaydı. Adamın haklı olduğunu biliyordu. Haklı olduğunu biliyordu ama yine de sözlerinin doğruluğu üzerinde durmak istemiyordu. Hilda odaya girdiğinde neredeyse duyulabilir bir rahatlama hissi duydu.

", bu az önce size geldi."

Kadın bir zarf uzattı ve Jillian balmumu mührüne ilgiyle bakarak zarfı aldı. Zarfı kırarak açtı ve içindekileri aceleyle taradı. Kâğıdı kucağına bırakıp şaşkınlıkla Case'e baktı. "Winthrop Dowager Kontesi ile ikinci çayı için bir davetiye."

"Daha çok kraliyet çağrısı gibi bir şey o zaman," dedi Case eğlenerek. "Ne istiyor olabilir ki?"

Altmış iki yaşında olan Winthrop Kontesi Beatrice Dunberry, ya da herkesin sevgiyle andığı *adıyla* Leydi Bea, sosyetenin hüküm süren kraliçelerinden biriydi. Bir önceki sezon görevinden ayrılmadan önce Almack'ın uzun süredir komite üyesiydi. Kibar çevrelerde büyük bir güce sahipti ve kendisine büyük saygı gösteriliyordu.

Jillian daveti reddetmek istedi ama sonunda merakı galip geldi. Bugün evde kalmak için çok fazlaydı. Ayağa kalkıp odanın diğer ucundaki küçük masaya doğru yürüdü ve çekmecedeki kırtasiye malzemelerini çıkardı. Aceleyle bir yanıt kaleme aldı ve kontese ulaştırması için Hilda'yı çağırdı.

"Şu andan Leydi Bea ile buluşacağınız zamana kadar ne yapacaksınız?" Jillian tekrar ateşin önündeki koltuğuna yerleşirken Case sordu.

"Elsie ile terziye gidiyorum. Tamamen yeni bir gardırop yaptıracağım."

"Yeni bir gardırop ve Elsie'yi de yanında mı götürüyorsun? Bir günde senden ancak bu kadar saygınlık alabilirim."

"Elsie'yi sadece yeni elbiselere ihtiyacı olduğu için götürüyorum. Benim yas kıyafetlerimi beğeneceğinden şüpheliyim," dedi gülerek. "Ve ben de yeni kıyafetler alıyorum çünkü önceki gardırobum yarı yas içinde *kabul edilebilir* durumda."

Case güldü. "Beyazın yarı yas için uygun olduğunu unutmuşum. Aptalca bir gelenek. Ya yas tutarsın ya da tutmazsın."

Jillian kuru bir sesle, "Büyük olasılıkla hayır," dedi.

"Kendimi bu son gardırop değişikliğine hazırlamalı mıyım?" diye sordu sahte bir endişeyle.

Ona karanlık bir bakış attı. "Endişelenmene gerek yok. Bu sefer daha uygun bir kıyafet tercih ediyorum."

Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Söylesene, buna ne sebep oldu?"

Onun bakışlarından kaçınarak aniden ateşle ilgilenmeye başladı. "Yok bir şey," dedi havalı bir şekilde.

Case bir süre onun belirsiz yanıtını çözmeye çalışarak onu izledi. Bu beklenmedik değişiklik şaşırtıcıydı, tıpkı bunun arkasındaki nedeni ona söylemekteki isteksizliği gibi. Ne olursa olsun, onun daha muhafazakâr bir yaklaşımı tercih etmesinden içten içe memnundu. Onun toplum tarafından alaya alındığını ve küçümsendiğini görmek onu rahatsız ediyordu.

Saatine baktı ve üzülerek gitme vaktinin geldiğini anladı. Birazdan Justin'in evinde olması gerekiyordu. Fikrini değiştirmesiyle ilgili gizem beklemek zorundaydı.

"Ben gidiyorum." Case ayağa kalktı. "Justin'lere gidiyorum ama bu akşam kontesle görüşmenizin nasıl geçtiğini görmek için uğrayacağım."

###

Justin masasının arkasında oturmuş, elinde tüy kalem, uzakta olduğu süre boyunca tozlanan mektupları gözden geçiriyordu. Önündeki kelimelere odaklanmaya çalışırken dalgınca ucunu çiğnedi. Bir küfür savurarak kalemi bıraktı ve kâğıdı buruşturarak odanın diğer ucuna fırlattı. Bir gün öncesini düşünmeden edemiyordu.

Parktaki kadın neden Case'in kötü şöhretli Kontesi olmak zorundaydı? Dün gece onun nasıl göründüğünü, kahkahalarını, ondan yayılan kırılganlık aurasını hatırlayarak uyuyakalmıştı. Homurdandı. Savunmasız, ha! O yüz­süz bir sirendi.

Kadının kim olduğu konusunda yaşadığı hayal kırıklığı, şimdi onun davranışları ve Case'le olan ilişkisi nedeniyle hissettiğı öfkeden daha ağır basıyordu. Belli ki başarılı bir oyuncuydu. Güzel bir dış görünüşten etkilenmek Case'in yapacağı bir şey değildi. Genelde insanları oldukları gibi görme konusunda oldukça becerikliydi.

Case'in gerçekleri görmesini sağlamak hoşuna giden bir görev değildi. Kardeşi ona karşı bir şeyler hissediyor olmalıydı, önceki gece ona katılma şekinden bu açıkça anlaşılıyordu. Öfkeyle yumruğunu sıktı. Bu kadının kardeşini aptal yerine koymasına izin vermeyecekti.

Ani bir dürtüyle ayağa kalktı ve paltosunu çekti. "Edward!" diye bağırdı.

Edward kapı aralığında belirdi. "Evet, ?"

"Ben dışarı çıkıyorum. Geldiğinde kardeşime beklenmedik bir şekilde çağrıldığımı ve kısa süre içinde döneceğimi bildirin."

Edward başıyla onayladı. "Arabanızı çağırayım mı, majesteleri?" Justin bir an düşündü. "Hayır, bineğimi alacağım."

"Çok iyi, majesteleri." Gitmek için döndü.

"Edward?"

Kâhya geri döndü ve soran gözlerle ona baktı. "Başka bir şey var mı, majesteleri?"

"Leydi Penroth'un adresini biliyor musunuz?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Justin Mount Sokağı'na dönerken atını yavaşlatarak yürümeye başladı. Yedi numaraya yaklaştığında, evin önündeki sokağa park etmiş bir at arabası gördü. Bir dakika sonra Leydi Penroth evden aceleyle çıktı. Sürücü merdivenden indi, kapıyı onun için açtı ve hızla içeri girdi.

Şık ve pahalı şehir arabası uzaklaştı. Arabanın kapısında Penroth arması ya da aile arması yoktu. Hayır, gümüş üzerine karmaşık bir şekilde işlenmiş bir J harfi vardı. Kadının cüretkârlığı sınır tanımıyordu.

Atının üzerinde bir süre oturdu, onu kaçırdığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Önceki akşam onun güzelliği karşısında aklını toplayamayacak kadar büyülenmişti. Ancak bu sabah böyle bir hastalıktan muzdarip değildi ve tamamen ona aklının bir parçasını vermeye niyetlenmişti.

Hayal kırıklığı içinde iç geçirerek atını geri döndürdü ve konağına doğru yola koyuldu. Cehennem zebanisiyle yüzleşmek için şüphesiz başka bir gün olacaktı.

###

Jillian saat tam dörtte Leydi Winthrop'un evinin kapısını çaldı ve kartvizitini verdi. Ciddi yüzlü bir uşak onu oturma odasına götürdü ve birkaç dakika sonra Dowager Kontes içeri girdi. Uzun boylu, heybetli bir kadındı. Gümüş rengi saçları zarif bir şekilde taranmıştı ve devekuşu tüyünden yapılmış tüylü şapkası saç yığınının tepesindeydi. Jillian *tonların* tüylere olan hayranlığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Bu sezon her şapkayı süslüyorlardı, ne kadar büyük ve görkemli olurlarsa o kadar çok talep görüyorlardı.

Kontes, sosyete matronlarının çoğu gibi ağır mücevherlerle süslü olmasa da, elbisesi çok dikkat çekiciydi. Basitçe söylemek gerekirse, rengi berbattı. Tam olarak pastel olmasa da, daha parlak bir tonun cesurluğundan yoksun olan sarı elbisenin yeşilimsi bir tonu vardı ve birisinin hesaplarını döktükten sonra bir oda tenceresinin içeriğini andırıyordu.

Jillian ayağa kalktı ve derin bir reverans yaptı. "Davetiniz beni onurlandırdı leydim."

Kontes gür sesiyle, "Kabul ettiğimize çok sevindim," dedi. "Kısa bir süre önce haber verdiğim için umarım beni affedersiniz. Otur canım, çay için zili çalacağım."

Onlar servis tepsisini beklerken, dul kadın Jillian'a baktı. "Kocanızı kaybettiğiniz için şahsen başsağlığı dileme fırsatım olduğunu hiç sanmıyorum, Leydi Penroth."

Jillian sıkı bir gülümseme sundu. "Beni düşündüğünüz için çok nazıksınız leydim."

"Bana Bea de," diye kibarca teklif etti. "Sana Jillian diyebilir miyim? Leydi Penroth olarak hitap edilmekten hoşlandığınızı sanmıyorum."

Jillian kontesin sezgilerine hayran kalarak onayladı.

Çay ve kek dolu bir tepsi taşıyan bir hizmetçinin içeri girmesiyle bölündüler. Hizmetçi içecekleri dul Kontes'in oturduğu yerin yanındaki masaya koydu. Kontes iki fincan doldurdu ve birini Jillian'a uzattı. Çaylarını yudumlarken iki kadının üzerine sessizlik çöktü. Leydi Bea fincanın üzerinden Jillian'a baktı. "Anladığım kadarıyla kocanıza pek değer vermiyordunuz."

Jillian neredeyse çayında boğuluyordu.

"Açık sözlülüğüm için kusura bakma canım, bu yaşımda lafı dolandırmayı sıkıcı buluyorum. O yüzden hemen konuya gireceğim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye cevap verdi Jillian, dul kadının sözlerine nasıl karşılık vereceğini şaşırılmış bir halde.

"Gel bakalım, Jillian." Sesi nazikti. "Kötü bir evlilik geçiren tek kadın sen değilsin ve sonuncusu olmayacağını söylemekten nefret ediyorum."

"Evliliğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Seni dövdü mü? Seni zorladı mı? Sadakatsiz miydi?"

Jillian yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve boğazındaki düğümden kurtulmak için zorlukla yutkundu.

Dul kadın ona şefkatle baktı. "Kocası tarafından kötü muamele gören tek kadın sen değilsin. Birçoğundan daha iyi hayatta kaldığınızı söyleyebilirim. En azından sizin durumunuzdaki çoğu kadın gibi sefalet dolu bir hayata mahkûm olmadınız. Gördüğüm kadarıyla nutkunuz tutulmuş," dedi Jillian'ın şaşkın ifadesine bakarak. Devam etmeden önce bir an durakladı. "Canım, bu çağımızın üzücü bir kanıtı, ama gerçekte bir kadının kocasının ellerinde acı çekmesi alışılmadık bir durum değil. Eylemlerinizi tüm Londra'yı kendinizden uzaklaştırdığınızı görmekten nefret ediyorum. Neden böyle davrandığınızı çok iyi anlayabiliyorum."

ama yakında akranlarınız sizinle eğlenmeyi bırakacak ve size doğrudan pay verecekler."

Jillian alaycı bir şekilde homurdandı.

"Bizden çok nefret ediyor gibisiniz," dedi dul kadın yumuşak bir sesle. "Biz size hiçbir zarar vermedik. Hepimizi kocanızın davranışlarına göre yargılayamazsınız. İtiraf etmeliyim ki, Kont'un ölümünden sonra ilk ortaya çıktığınızda içten bir tezahürat yapmıştım. Bir kadının kocası hakkında *gerçekten* ne düşündüğünü topluma haykırdığını görmek ferahlatıcıydı." Leydi Bea ayağa kalktı ve Jillian'ın yanına oturarak elini okşadı. "İzin verersen seninle arkadaş olacak pek çok kişi var."

Jillian şaşkın bir sessizlik içinde yaşlı kadına baktı.

"Senden hoşlanıyorum, Jillian. Cesaretini seviyorum ama bunun senin çöküşün olduğunu görmek istemiyorum. Hayatına devam etmenin zamanı geldi. Sonuçta, sen hayatta kaldın ve o kalamadı. Sonunda, en tatlı intikam bu değil mi?"

Jillian sonunda sesini bulmayı başardı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çok basit, Gel, topluma burun kıvrımayı bırakıp aramızdaki yerini almanın zamanı geldi. Sen imrenilecek bir konumdasın, canım. Genç ve enerjiksın ve bir kocanın tahakkümü olmadan işlerini yürütmekte özgürsün."

"Evet, sanırım öyleyim," dedi Jillian şaşkın bir sesle. "Bu pozisyonda olmayı hiç ."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," dedi şefkatle. "Bütün genç kızların istediği Geyi istediğine Güphe yok. Bir koca, bir ev, çocuklar... Ama bunlara sahip olmamanız için hiçbir neden yok. Sizinle evlenmek için can atacak pek çok beyefendi tanıyorum."

Jillian kararlı bir şekilde, "Bir daha evlenmeyeceğim," dedi.

"En azından *seçme* şansın var," diye belirtti dul kadın. "Lord Case Devlin ile aranızda ne var?"

Jillian şaşkınlıkla tepki verdi. Bu konuşmayla kesinlikle edep sınırlarını aşmışlardı. Kendi kendine gülümsedi. Eğer sorular dul kadın tarafından sorulsaydı, *ton* kadınlarının çoğu kendinden geçerdi.

"Case ve ben arkadaşız. O benim en yakın arkadaşım," diye düzeltti. Dowager spekülatif bir şekilde ona baktı.

"Hayır, *o* tür bir arkadaş değil." Jillian yaşlı kadının bakışları altında yanaklarının ısındığını hissetti.

"Sanırım Devlin'le arkadaş olmanız tamamen ihtimal dışı değil. Onurlu bir genç adama benziyor.

iyi bir soydan geliyor. Dük onun için iyi bir iş çıkarmış."

Jillian dükten söz edilince kaşlarını çatı.

"Seni onaylamıyor, değil mi?" Dul kadın kıkırdadı.

Jillian yaşlı kadının gerçeği saptamadaki esrarengiz becerisi karşısında başını salladı. "Sizden hiçbir şey kaçmıyor leydim, Leydi Bea," diye düzeltti.

Dowager, Jillian'ın tanıdık ismini kullanması üzerine gülümsedi. "O zaman senin hakkındaki fikrini değiştirmeye başlamamız gerekecek."

Jillian kaşlarını çatı. "Hakkımdaki düşüncelerini değiştirmek gibi bir niyetim yok. Doğruca şeytana gidebilir!"

Leydi Bea güldü. "Keşke ilk buluşmanıza şahit olabilseydim. Oldukça eğlenceli olduğunu tahmin ediyorum."

İlk karşılaşmalarını düşününce boynunda istemsiz bir kızarıklık oluştu. Leydi Bea'ye bunu pek iyi anlatamazdı. Sonunda daha bariz olan buluşma yerini anlatmayı tercih etti. "Bana sürtük dedi, ben de ona cehenneme gitmesini söyledim, pek eğlenceli değildi." İki kadın birbirlerine baktı ve kahkahayı patlattı. "Pekâlâ, sanırım komikti," diye itiraf etti Jillian.

Kahkahası kesildi ve minnetle kontese baktı. "Bu öğleden sonra ne kadar eğlendiğimi anlatamam."

"Gördüğünüz gibi hepimiz kötü değiliz," dedi Leydi Bea nazikçe. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen de bizden birisin. Doğum koşullarınızı değiştiremezsiniz. Hatasız , ama bize bir şans vererseniz, paha biçilmez destek kaynağı olabiliriz. Evet, aptalız, anlamsızız. Bazı geleneklerimiz modası geçmiş gibi görünüyor, ama bu sadece işlerin gidişatı. İyiyle birlikte kötüyü de kabul etmelisiniz."

Jillian içinden gelen bir dürtüyle yaşlı kadına sarıldı. Leydi Bea bu jest karşısında şaşırılmış görünüyordu ama Jillian'ın saçlarını şefkatle okşadı. "Anne babanızı bu kadar genç yaşta kaybetmek sizin için zor olmuş olmalı. Çok uzun süre toplumdan uzak kaldınız. Döndüğünde sana yön verecek kimse yoktu."

Jillian ona minnetle gülümseyerek geri çekildi. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim, Leydi Bea. Benim için anlamı çok büyük."

"Rica ederim canım, seni çay içmeye davet etmek büyük bir zevkti. Bunu yakında tekrar yapmalıyız." Jillian'ı bekleyen arabasına kadar uğurladı. "Umarım Pazar gecesi balomda görüşürüz."

Jillian gülümsedi. "Bunu kesinlikle dört gözle bekleyeceğim."

###

O akşam Case bahçesinde Jillian'a katıldı. Çok güzel bir geceydi. Güneş yeni batmıştı ve alacakaranlık üzerlerine çökmüştü. Jillian yanındaki hamağa yerleşirken Case'e bir şarap kadehi uzattı. İkisi için de şarap doldurdu ve kadehinden bir yudum aldı.

Case, "Anladığım kadarıyla ziyaretiniz iyi geçmiş," dedi.

"Tamamen şaşırtıcıydı," diye düşündü Jillian. "Hiç de beklediğim gibi biri değildi."

"O iyi kalpli bir kadın. O ve büyükanmem iyi arkadaşlardı."

"Skandal davranışından dolayı beni görevden alacağını düşünmüştüm. Bunun yerine bana destek verdi. Biliyor musunuz, bugün onunla konuşmak pek çok inancımı yıktı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben her zaman evliliğimin bir sapma olduğunu, kaderin sadece benim başıma gelen korkunç bir cilvesi olduğunu düşünmüştüm. Bunun yerine, toplum standartlarına göre oldukça normal olduğunu öğrendim. Emin olmak için iç karartıcı," diye mırıldandı. "Eğer bir daha evlenmeyi düşündüysem, şimdi kesinlikle fikrimi değiştirdim."

Case ona, "Bütün erkekler piç değildir," diye hatırlattı. "Tüm erkekler eşleri üzerinde kendi iradelerini uygulamak istemez. Gerçekten de bazıları karşılıklı saygı ve anlayışa dayalı bir evlilik arar."

"Bir gün yuva kuracağımı, evleneceğimi ve çocuk sahibi olacağımı düşünüyorum. Karıma kesinlikle kötü davranmam. Birbirimizden yeterince hoşlanacağımızı umuyorum ama yine de ona asla kötü davranmam."

"Peki ya aşk?" Jillian usulca sordu. "Saygı ve sevgiden söz ettiniz ama aşktan söz etmediniz."

Case ona hoşgörülle baktı. "Bizim konumumuzdaki insanlar aşk için evlenmezler, Jilly. Konumumuza uygun biriyle evleniriz ve eğer şanslıysak o kişiyle güven ve saygı buluruz."

"Bunu evliliğimin normal olmasından daha depresif buluyorum," diye mırıldandı.

"Jilly, Leydi Bea evliliğinizin ayrıntılarını bilemez. O piçle olan evliliğinize normal diyemem. Karısına Penroth'un sana davrandığı gibi davranan, kendine saygısı olan bir erkek tanımıyorum. Doğru."

Eşlerine çok az saygı duyan erkekler var, ama çoğu onun yaptığı kadar ileri gitmiyor."

Jillian, acı dolu anılar ona saldırırken bardağından uzun bir yudum aldı.

Case neşeyle, "Hadi başka bir şey konuşalım," dedi.

Jillian konunun değişmesini minnetle kabul ederek, "Sonunda bir arkadaş edindiğime inanıyorum," dedi.

"Leydi Bea sadık bir dost ve iyi bir şampiyon."

"Oldukça dikkate değer bir hanımefendi," diye kabul etti.

Jillian hamakta arkasına yaslanıp artık karanlık olan gökyüzüne baktı. "Ay sonundan sonra Londra'da kalmayı planlıyor musun?"

"Sanırım öyle olacak," diye cevap verdi. "Justin muhtemelen kışın büyük bölümünü Whittington'da geçirecek, ben de zamanımı orası ve Londra arasında paylaştıracam."

Jillian, Case'in kendisine eşlik etmek için Londra'da kalmayı tercih ettiğini bilerek gülümsedi. Penroth'u kapatmış ve kocasının tüm *sadık* hizmetkârlarını serbest bırakarak Londra'yı daimi evi haline getirmişti. Malikâne, eğer bulunabilirse, yeni bir efendiyi bekliyordu ama bu arada çürüyüp gitmesini umuyordu.

Bir zamanlar Lucas'ın ailesinin çok sayıda mülkü vardı ama servetleri azaldıkça Penroth hariç hepsini satmışlardı. Lucas unvanı miras aldığı anda, geri kalanını kumarda kaybetmiş, borçları arttıkça elinde birkaç yüz pound ve bir cep dolusu marker kalmıştı.

Jillian'la evliliği bir kez daha kasasını doldurmuş ve alacaklılarını uzak tutmuştu. Londra'da Park Lane'de büyük, gösterişli bir ev satın almış, israf ettiği lüks yaşam tarzına bir kez daha kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Fransa'ya giden o meşum gemiye bindiğinde Jillian'ın çeyizinin çoğunu kumarda kaybetme yolunda ilerliyordu. Yirmi birinci yaş gününde anneannesinden aldığı miras olmasaydı, şimdi yoksul bir kadın olacaktı.

Bir kadeh daha doldurmak niyetiyle şarap şişesine uzandı ama Case yavaşça elinden aldı. Kadehini aldı ve kenara koydu. Kadın acıyla gülümsedi ama itiraz etmedi.

"Justin'le aranızda neler geçtiğini bana anlatacak mısınız?" Case sordu.

"Hayır."

Adam bir kaşını kaldırıp kıza baktı, belli ki daha fazla bir şey söylemesini bekliyordu, ama kız ondan uzaklaştı ve dalgın dalgın

gece. Ona karşı açık sözlü olmamak onun yapacağı bir şey değildi ama kardeşinden bahsetmeye de hazır değildi. İşin içinde çok fazla faktör vardı.

Uzun bir sessizlik anından sonra ona döndü ve sonunda cesaretini toplayarak aklındaki en önemli soruyu sordu. "Case, bir metresin var mı?"

Case içtiği şaraptan boğuldu. Şaşkınlıkla ona baktı. "Sana böyle bir soruyu sorduran nedir?"

Karanlık ortamda yüzünü net olarak göremediği için memnundu. Yanaklarının alev alev yandığından emindi. "Şey, sana onlar hakkında bir soru sormayı düşünüyordum, yani eğer varsa," diye ekledi aceleyle.

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bana gülmene gerek yok," dedi sertçe. "Sen işleri daha da zorlaştırmadan yeterince utanıyorum zaten."

"Bilmek istediğiniz şey nedir?" Case daha ciddi bir ton takınmaya çalıştı.

"Şey, ben sadece hoşlanıp hoşlanmadıklarını merak ettim... yani eğer bu konuda iyiyseniz... peki böyle bir şeyden hoşlanıyorlar mı?"

Kontrol edilemeyen bir kahkaha attı. "Benim cinsel cesaretimi mi sorguluyorsun?" diye soluk soluğa gözlerindeki yaşları sildi.

"Hayır! Yani evet... ya da öyle sayılır," diye kekeleydi. "Bilmek istiyorum eğer..." Yine utanç içinde sözünü kesti.

Case ona acımış gibiydi ve gülmeyi kesti. "Bilmek istediğin şey nedir, Jilly?" Yüzünü asmamak için kendini zor tutuyordu.

Devam etmek için cesaretini toplarken ellerini gergin bir şekilde evirip çevirdi. "Sadece, deneyimlerinize göre, kadınların genel olarak *bundan* hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istedim."

Case neredeyse yine kıkırdıyordu. "Evet Jillian, aslında bundan çok keyif aldıklarını söyleyebilirim."

Başını eğdi. "Senin yapma şeklin yüzünden mi zevk aldıklarını söylersin, yoksa herhangi biriyle de aynı şekilde zevk alacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Jillian!" dedi boğuk bir sesle. "Nasıl oldu da bu konuya girdik?" Beklentiyle ona baktı, cevabını bekliyordu. Adam boğazını temizledi. "Bunu cevaplıyorum çünkü başka bir zavallı masum adama yataktaki hünerlerini sormanı istemiyorum. Yakınlaştığım kadınların pek çok farklı erkekle birlikte olmaktan zevk alacağını söyleyebilirim."

Kahretsin, egom çok hırpalanıyor," diye mırıldandı. "Ama iş zevk vermeye geldiğinde cömert bir ortak olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"O zaman çok kadınla yattın mı?"

"Jillian, yeter!" diye itiraz etti. "Sana kaç kadınla ilişkim olduğunu söylemeyeceğim."

"O kadar çok mu oldu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Jillian," diye hırladı.

"Peki bilmek istediklerimi başka nasıl öğrenebilirim?" diye homurdandı.

"Belki de bana tam olarak ne bilmek istediğinizi söylerseniz ve cinsel istismarlarımı sorgulamaktan vazgeçersek, o zaman size yardımcı olabilirim."

"Sadece eğlenceli olması gerekip *gerekmediğini* bilmek istiyorum," dedi bıkkınlıkla.

"Doğru yapılırsa çok keyiflidir." "Doğru tanımlayın."

Case iç çekti. "Bunu soracağınızı nereden bilebilirdim? Jillian, Penroth'la yaşadığın deneyim çoğu deneyimin göstergesi değildi. Çoğu insan sevişmeyi zevkli bulduğu için yapar. Kabul ediyorum, bazıları bunu bir görev, üreme amacıyla yapılması gereken bir angarya olarak görüyor, ama o zaman bile tamamen kötü değil, sadece harika değil."

"Siz nasıl görüyorsunuz?"

"Bu lanet olası bir konuşma," diye mırıldandı. "Hiç değil." "Bizim dostluğumuz bu kadarla sınırlı değil," diye belirtti. "Soruma cevap verecek misin, yoksa gidip başka bir zavallıya mı sorayım? masum bir erkeğin yataktaki hünerleri hakkında?"

"Bunu zevkli bir eylem olarak görüyorum. Daha sonra evlilik yatağının hoşuma gitmediğini fark edersem bunu bir angarya olarak görebilirim," dedi alaycı bir şekilde. "Birdenbire seni bu kadar meraklandıran ne oldu?"

"Sadece bilmek istedim," diye yanıtladı. "Ve soracak başka kimsem de yok."

"Kendimi onurlandırılmış mı yoksa talihsiz mi hissedeceğimi bilemiyorum." "Senin bu kadar namuslu biri olduğunu düşünmemiştim," diye alay etti.

"Ve senin bu kadar ahlaksız olduğunu düşünmemiştim!"

"Kupalarım bu kadar dalmamış olsaydım sormaya cesaret edemezdim," diye itiraf etti.

"Tam da bu yüzden artık toplum içinde içki içemeyeceksin," dedi kıkırdayarak. Köstekli saatini dikkatle inceledikten sonra, "Lanet olsun, saat gece yarısını çoktan geçti," diye haykırdı.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

Ayağa kalkarken başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Ne yazık ki gitmeliyim. Sabah erkenden avukatımla bazı yatırımlarımı gözden geçirmek üzere bir toplantım var."

"Sanırım sabah kitapçıyı ziyaret edebilirim, Pascale'de öğle yemeği için buluşmak ister misin?"

"Çok isterim, öğlen buluşalım."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jillian küçük kitapçının raflarını inceledi, ciltleri çıkardı ve sayfaları karıştırdı. Burası onun en sevdiği ve Bond Caddesi'nde sık sık uğradığı birkaç yerden biriydi. Radcliffe'in Gotik romanlarının yanı sıra tarihi anlatılar da en sevdiği eserler arasındaydı, bu yüzden Koloni Ayaklanması'yla ilgili yeni yayınlanmış bir esere rastlayınca çok sevindi.

Seçtiği kucak dolusu kitabı toplayıp ön tarafa taşıdı ve burada yaşlı bir beyefendi kitapları ondan aldı ve satın aldıklarını topladı.

"Oh, Leydi Penroth, unutmadan söyleyeyim. Geçen hafta aldığım ve hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm bir kitabı bir kenara ayırdım." Tezgâhın arkasındaki raftan ağır bir cilt çıkardı ve kadının önüne koydu. Bir tür kraliyet nişanına çok benzeyen mücevherlerle kaplı bir armayla süslenmişti. Kitabı ilk sayfasına kadar açarken elleri deri kapağın yumuşaklığını okşadı.

Roma İmparatorluğu'nun Çöküşü

"Bu mükemmel!" diye haykırdı. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Nereden aldın bunu?"

"Rusya'daki bir kraliyet ailesinin kişisel kütüphanesinden olduğuna inanılıyor. Bunu doğrulayamam ama çok eski."

"Kesinlikle çok güzel. Pekâlâ Bay Littleton, bu güzellik bana ne kadara patlar?" diye sordu ona gülümseyerek. İyi niyetli bir pazarlığın başlamak üzere olduğunu biliyordu.

Biraz düşünmüş gibi yaptı ve sonra ona mütevazı bir miktar olan elli poundu teklif etti.

"Elli pound!" haykırdı. "On şilinden fazla vermem."

"Bu bir antika!" diye itiraz etti. "Rusya'nın en iyi kraliyet ailelerinden birinden. Onu kırk pounddan aşağıya satmam mümkün değil. Onu almak bana neredeyse o kadar paraya mal oldu!"

Kadın ona eğlenerek baktı. "Güzel bir kitap olduğu kesin. Sanırım yirmi sterlin beni tatmin ederdi."

"Tamamdır!"

"On beş teklif etmem gerektiğini biliyordum," diye homurdandı.

Ona gülümsedi. "Onları bu öğleden sonra teslim edeyim mi?"

Bir an için düşündü. "Hayır," diye karar verdi, "onları yanımda götürceğim." "Emin misiniz? Oldukça ağırlar," dedi kuşkuyla.

"Arabam sokağın hemen aşağısında. Onları o kadar uzağa taşıyabilirim." Kitapları kollarına yerleştirdi ve girişe doğru yola koyuldu. Bay Littleton ona kapıyı açtı ve veda etti.

Kollarındaki kitap yığınının zar zor görebiliyordu, boynunu bükerek arabasını aradı. Arabayı görür görmez ağır yükün yerini değiştirdi ve caddeye doğru ilerlemeye başladı. Yolun yarısına geldiğini tahmin ediyordu ki aniden yere yığıldı, kitaplar her yöne uçtu. Boğuk bir küfür duydu.

"Ah, affedersiniz," diye özür diledi, hâlâ kiminle karşılaştığını göremiyordu. Ayağa kalkmak için çabaladı, etrafını saran çok sayıda kitap onu engelliyordu. Birdenbire güçlü eller onu ayağa kaldırdı.

"Nereye gittiğinize gerçekten dikkat etmelisiniz, Leydi Penroth."

Tanıdık geldi ve kurtarıcısına iyice baktı. Dük'ün sinirli ifadesini görünce, "Demek sensin," diye mırıldandı.

Kitaplarını almak için eğildi. "Minnettarlığını göstermenin bir yolu var mı?"

"Beni bilerek devirmediğine tam olarak ikna olmuş değilim."

Kıkırdadı. "Senden kurtulma yöntemlerim arasında seni sokakta ezmek yok."

"Benden kurtulmak mı? Ne kadar ürkütücü. Gotik bir romandan fırlamış gibi. İzin verirseniz, gitmem gereken bir randevum var."

"En azından uygun giyinmişsin."

Jillian'ın gözleri sade kahverengi yürüyüş elbisesine kaydı ve en cüretkâr beyaz kreasyonlarından birini giymiş olmayı diledi. Dük'le karşılaşacağını bilseydi, kesinlikle öyle yapardı. "Çok yazık, majesteleri. Bu söz olmasaydı hoş bir karşılaşma yaşayabilirdik." Dükkân sahibiyle pazarlık ettiği ağır kitabı dükkân sahibinin ayağının üzerine bıraktı. Adamın acı dolu tıslaması anlıktı.

"Ah canım, sakarlık ettim," dedi masumca.

"Seni lanet cadalog, bunu bilerek yaptın!" diye haykırdı bağırmanın hemen altındaki bir sesle.

"Tsk tsk, senin mevkinde bir adam toplum içinde böyle mi davranır?"

"Bunu sana ödeteceğim," diye yemin etti, gözleri intikam vaat ediyordu.

Arabasına tırmanırken tatlı bir sesle, "Dört gözle bekleyeceğim," dedi.

"Küstah küçük sürük," diye mırıldandı adam, kadın uzaklaşırken. Yine de güzel değilse ne olaydı. Ona aval aval bakarken neredeyse kendini aptal yerine koyacaktı. Bu kadar güzel bir kadın nasıl bu kadar ayıplanabilirdi? Başını iki yana salladı ve kösteğini tamir ettirmek için kuyumcuya doğru ilerledi.

Kuyumcudan çıktığında Case'in bir blok ötede Pascale's'e girdiğini gördü ve ona yetişmek için acele ederek yoğun müşteri kalabalığının arasından ilerledi. Bir zamanlar Avusturya Prensesi'ne ev sahipliği yapmış olan binanın aydınlık fuayesine girdi. Zengin bir yatırımcı tarafından satın alınmış ve kârlı bir işletmeye dönüştürülmüştü. Kral Üçüncü George'un mutfağından kiralandığı söylenen bir aşçının hazırladığı meşhur yemekleri görmek ve yemek için *tonlarca* insan her gün burada toplanıyordu.

Odaların gösterişli dekorasyonu için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Paha biçilmez tablolar duvarları süslüyor ve saf altından yapıldığı söylenen şamdanlar her köşede duruyordu. Fransa'dan ithal edilen devasa kristal avizeler tavandan sarkıtılmıştı. Masalar zengin maun ağacından yapılmış, sandalyeler usta bir zanaatkâr tarafından süslü bir şekilde elde oyulmuştu. Yerleri süsleyen halılar İran'dan getirtilmiş, odaları süsleyen bitkiler ve yeşillikler ise Londra'nın hemen dışında, Pascale's için özel olarak inşa edilen devasa bir serada yetiştirilmişti.

İşletme sahibi Justin'i coşkuyla karşıladı ve hemen oturmasını teklif etti.

"Kardeşimi arıyordum. Sanırım birkaç dakika önce geldi."

"Ah evet, Lord Case vitrin masalarımızdan birinde yemek yiyor, size yolu gösterebilir miyim?"

Justin refakatsiz girmeyi tercih ederek reddetti. Case'in Hanover Meydanı'na bakan şık bir masada oturduğunu gördü. Case ona yaklaşırken başını kaldırdı ve hoş bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Justin, seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Burada olmayı beklemiyordum ama içeri girdiğinizi gördüm ve sizi görmek için içeri girmeye karar verdim."

"," diye davet etti Case. "Yemek yemek ister misiniz?" "Yalnız mı yiyorsun?" diye sordu otururken.

"Gerçekten değil." Arkasından artık tanıdık gelen bir ses duyuldu.

Jillian aralarındaki koltuğa doğru ilerlerken her iki adam da ayağa kalktı. Justin'in gözleri göğe doğru kaydı.

Jillian, "Ekselansları, siz ve ben son zamanlarda birbirimize rastlamak gibi kötü bir alışkanlık geliştirmiş gibiyiz," dedi.

"Sakın bana Case'in öğle yemeği için buluşacağı kişinin sen olduğunu söyleme," dedi dişlerini sıkarak.

"Eminim tüm bu düşmanlığın ardında hoş bir hikaye vardır," diye araya girdi Case, "ve hepsini duymayı çok isterim, ama lütfen yemek yiyebilir miyiz?"

Jillian biraz da umutla, "Eminim Majesteleri'nin başka planları vardır," dedi.

"Size katılmayı çok isterim," diye araya girdi Justin, onun reddetmesini istediğini çok iyi biliyordu.

Otururlarken ona ters ters baktı.

Case ikisini giderek artan bir eğlence ve ilgiyle inceledi. Öğle yemeği bugün eğlenceli geçebilirdi.

Sessizce yediler, Justin kendini beğenmiş, Jillian ise limon yutmuş gibi bakıyordu. Case kıkırdamasını güçlükle bastırabildi. Gerginlik masanın üzerinde kara bir bulut gibi asılı duruyordu. "Kitapçıdan ne aldın Jillian?" diye sordu neşeyle, gergin havayı yumuşatmak için.

Yüzü hareketlendi. "*Roma İmparatorluğu'nun Çöküşü* adında çok güzel bir kitap buldum. Rus sarayındaki bir kraliyet ailesinin kütüphanesinden çıkmıştı." Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Ayağıma düşürdüğün kitapla aynı kitap mı bu?" Justin kuru bir sesle sordu.

"Bu o olurdu," diye karşılık verdi tatlı bir sesle.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Case talep etti.

"Yok bir şey," dedi Jillian havalı bir şekilde. "Kitapçının önünde üzerimden geçti ve ben de kitabımı onun ayak parmağına düşürdüm. Neyse ki kitabım hiç yıpranmamış."

"En azından sana çarpmam bir kazaydı," dedi karanlık bir sesle. "Gittiğin yere dikkat etseydin, böyle bir şey olmazdı."

Çatalını bıraktı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Bir yığın kitap taşıyan bir kadını göremedin mi? En azından benim bir mazeretim var. *Benim* görüşüm engellenmişti. Öte yandan sizinki, *lütfunuz*, tamamen engelsizdi."

İkili tabaklarının üzerinden birbirlerine ters ters baktı.

"Neden görünmez olduğum izlenimine kapılıyorum?" Case mırıldandı. "Siz ikiniz işinizi bitirdiğinizde belki meydanda bir gezintiye çıkabiliriz."

"Eve dönüyor olmalıyım," dedi Justin ayağa kalkarak ve peçetesini masaya bıraktı. "Öğleden sonra bir randevum var."

Jillian'ın neşeli gülümsemesi anlaktı.

"Bu kadar rahatlamış görünmene gerek yok." Ona ters ters baktı.

"Tam tersine, büyük bir hayal kırıklığına ," dedi, kasvetli bir ifadeye sahip değildi.

"Alaycılığının sonu yok mu?"

"Kendini beğenmişliğinin sonu yok mu?"

"Öhöm." Case boğazını temizledi.

Justin Jillian'a ters ters baktı, topuklarının üzerinde döndü ve masadan uzaklaştı.

"Bütün bunların ne anlama geldiğini bana söylemek ister misin?" Justin gittiğinde Case sordu.

Omuz silkti. "Sanırım benden pek hoşlanmıyor ama sen bunu zaten biliyordun," diye belirtti. "Öyle suratsız suratsız bakma. Onu oldukça utanmazca kışkırttım."

Kıkırdadı. "Öyle yaptın."

###

Justin, Case'in çalışma odasında oturmuş, parmaklarını kendine yardım ettiği konyak bardağına vuruyordu. Son birkaç dakika içinde üçüncü kez kapı kolunu kontrol etti ve sabırsızca yerinden kaydı. Elbette Case bütün öğleden sonrasını *onunla* geçirmiyordu.

Sinirle çenesini sıktı. Leydi Penroth'un neden bu kadar sinirlendirdiğinden tam olarak emin değildi. Skandal yaratan davranışından dolayı pişmanlık duymasını ve tövbe etmesini beklemişti ama o açıkça meydan okumuş ve ona meydan okumuştı. Ve adam bundan zevk almıştı. Ve onu en çok kızdıran da buydu.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca içkisini bir kenara bıraktı. Case kısa süre sonra içeri girdi, Justin'i görünce yüz hatlarında şaşkınlık belgindi. "Öğleden sonra bir randevun olduğunu sanıyordum."

Bir süre durakladıktan sonra, "Seninle konuşuyorum," dedi. "Case, konuşmamız gerek. *Jillian*'la olan bu mesele kontrolden çıktı."

Case bir kaşını kaldırdı.

"Case, metresini *tonlarca* insanın ziyaret ettiği yerlerde teşhir etmek sana yakışmıyor. Bu tür şeyler yapılmaz. Ona duyduğun aşikâr *eğilimi* gizlemiyorsun, ama lanet olsun, bunu gizli tut!"

Case bir kakhaha patlattı. "Justin, o benim metresim değil, hiçbir zaman da olmadı." "Toplum kesinlikle böyle düşünmüyor," dedi Justin sert bir ifadeyle.

"Ne zaman *tonun* ne düşündüğü umurunda oldu ki?"

"Seni ya da aile onurumuzu ilgilendiriyorsa, umurumda olur," diye cevap verdi Justin. "Kanıtlara kendi gözlerimle şahit olmasaydım, *dit* hakkındaki son haberlere hiç itibar etmezdim."

"Jillian hakkında seni bu kadar rahatsız eden şey nedir? Onun benim metresim olduğunu düşünmüyorsun herhalde. Geçmişte metreslerim oldu. *Sizin* de payınıza düşen kadınlar oldu."

"İlişkilerimde her zaman ihtiyatlı olmuşumdur," diye belirtti Justin. "Ve skandal yaratmaya bu kadar hevesli biriyle ilişkiye girmem."

"Yani itiraz ettiğiniz benim bir metresim olması değil, Jillian'ın kendisi." "Evet, aynen öyle."

"O benim metresim değil," dedi sakince. "Biz arkadaşız ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz."

Justin ona kuşkuyla baktı. "Arkadaş mı? Case, kadınlar uygun erkeklerle arkadaş olmaz. Bu yapılmaz. Böyle bir öneride bulunmak bile gülünç."

"Yine de biz arkadaşız. Onun dostluğuna çok değer ve onun adını kötölemenize izin vermeyeceğim. O erdemli bir genç kadın."

Justin homurdandı. "Benim yardımına ihtiyacı yok. Kendi başına adını lekelemeye yetecek kadar şey yapıyor."

", Justin. Belli ki seninle birkaç şey konuşmamız gerekiyor." Justin bir an tereddüt ettikten sonra kanepeye oturdu.

"Onun sizin edep anlayışınıza uymadığını anlayabiliyorum ama gerçekten onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Ondan hoşlanmanızı beklemiyorum ama toplum içinde kaba davranmaktan kaçınmanızı rica ediyorum."

Justin telaşla ayağı kalktı ve Case'in önünde volta atmaya başladı. "Ona iyi davranmamı mı istiyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ona iyi davranmak için özel bir çaba sarf etmeniz gerektiğini hiç söylemedim, ancak onu aşağılamamanızı rica ediyorum."

Cevap olarak homurdandı. "Kahretsin Case, seni yakalamış." Case ona dikkatle baktı.

"Lanet ," diye . "Pekala, ona hakaret etmeyeceğime söz veriyorum."

Case gülümsedi. "Biliyor musun, ona bir şans verirsen ondan çok hoşlanabilirsin."

Justin ona ekşi bir bakış attı. "Kadınlarımın daha nazik olmasını tercih ederim."

"Evet, hiç şüphesiz mükemmel, düzgün bir İngiliz bayanla evlenecek ve mükemmel, düzgün çocuklar doğuracaksınız."

"Neden bana gülüyorsun?" Justin, Case'in eğlenen yüz ifadesine ters ters bakarak sordu.

"Bir gün Justin, kontrol edemeyeceğin bir kadınla tanışacaksın ve o senin ayaklarını yerden kesecek. Kim bilir, belki de onunla çoktan tanışmışsındır."

####

Jillian o sabah teslim edilen elbisenin paketini dikkatle açtı. Terzide geçirdiği öğleden sonranın ardından, yeni gardırobu için seçtiği kumaşlardan memnun bir şekilde geri dönmüştü. Genellikle yarı yas tutan dulların giydiği renkleri bir kenara bırakarak cesur, zengin renkleri tercih etmişti. Bu yıl pastel renkler revaçtaydı ama kendisini pembeler ve sarılar içinde hayal edemiyordu.

Aceleyle elbiseyi çekti ve Elsie arkadan bağlayarak kuşağı beline sıkıca bağladı. Aynadaki yansımasını yakaladığında zevkten nefesi kesildi.

Elbise güncel modaya göre yüksek belli olarak tasarlanmıştı. Bedeni kraliyet mavisi kadifeydi. Göğüslerinin hemen altında, açık mavi ipek, korsajdan akarak hacimli bir şekilde ayaklarına kadar iniyordu. Geniş bir saten kuşak, göğüslerinin hemen altından sıkıca sarılıyor ve korse ile etekler arasında belirgin bir ayrım oluşturuyordu. Kuşağın sıkılığı, kare yakanın hemen üzerinden görünen göğüslerinin dolgunluğunu vurguluyordu. Kolları, eteklerinin yapıldığı ipekle aynı şekilde omuzlarından dalgalanıyordu. Akan kumaşın altından sadece parmak uçları görünüyordu. Bileğinin etrafını saran kurdeleli bir yelpaze bile vardı.

Elsie'nin yardımıyla Jillian saçlarını başının üstünde şekillendirdi ve kalın bir tutamı omzunun üzerinden beline doğru sarkıttı. Etki çok çarpıcıydı. Tüm alçakgönüllülük bir yana, Jillian bu gece en iyi haliyle görüldüğünü biliyordu.

Ve Leydi Bea'nın balosunda en iyi şekilde görünmek istiyordu. Dowager ona nazik davranmıştı ve Jillian hayal kırıklığına uğratmamaya ya da utandırmamaya kararlıydı.

bu gece. Elbisenin tasarımında fazla cüretkâr için terzisi Fiona'ya sessizce teşekkür etti.

###

Jillian kontesin evine vardığında şenlikler tüm hızıyla devam ediyordu. Evin her odası yüzlerce mumla aydınlatılmıştı. Pencereleler ısıll ısıll parlıyor, insanları içeride onları bekleyen sıcaklığa çağırıyordu. Kapıda misafirlerin örtülerini ve pelerinlerini toplamak için uşaklar ve bir hanımefendinin saçında meydana gelen herhangi bir hasarı onarmak için hizmetçiler vardı. İnsanlar, orkestranın neşeli bir seçki çaldığı balo salonuna doğru ilerliyordu. Parti şüphesiz bu gece şafağın ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatana kadar devam edecekti.

Jillian uzun koridordan geçerek evin arka tarafında bulunan balo salonuna doğru ilerledi. Bir kez olsun girişinden korkmamıştı. En eleştirel gözler bile bu geceki görünümünde hiçbir kusur bulamazdı.

Balo salonunun kapısından içeri adımını attı ve odanın büyüklüğü karşısında şaşkına döndü. Duvarların yüksekliği Leydi Bea'nın evinin üç katının tamamını kaplıyordu. Genişliği de evin geri kalanı kadar büyüktü. Jillian başını kaldırıp cilalı mermer zemine bakan balkona yerleştirilmiş orkestrayı gördü. Müziğin güzel tınları tüm odada yankılanıyordu ve bu etki hayranlık uyandırıcıydı.

Leydi Clarice Tupham'ın sert sesi hayal anını bozdu. Jillian sanki biri yere bir tabak düğürmüğü gibi hissetti, çünkü durmak bilmeyen ses kulaklarına kadar ulaşmıştı.

"Leydi Penroth, bu mu sizin saygınlık gösterme çabanız? Önceki maskaralıklarınızı unuttuğumuzu mu sanıyorsunuz?"

Jillian çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı. Leydi Clarice onu her fırsatta iğnelemeyi hayatının amacı haline getirmişti. *Ton'un* geri kalanı ellerinin arkasından fısıldaşmakla yetinirken, Leydi Clarice bu durumdan hiç hoşlanmadığını gizlemiyordu. "Leydi Clarice, moda konusunda bana tavsiyelerde bulunmayı kendinize görev edindiğiniz için çok şanslıyım."

Bu ifadedeki ironi. Leydi Clarice'in kıyafetine giderek artan bir eğlenceyle baktı. Kendisine en az üç beden küçük gelen bir elbiseyi zorla giymeye çalışmış gibi görünüyordu. Bu etki, Jillian'ın akşam yemeğinde yediğı doldurulmuş sosislere ürkütücü derecede benziyordu. Bir de şapkası vardı. Zavallı bir kuş çok acı çekmiş gibi görünüyordu.

Leydi Clarice'in başına gelen talihsiz kaderi. Jillian neşesini daha fazla tutamadı ve dudaklarından bir kıkırdama kaçtı.

Leydi Clarice'in gözleri öfkeyle kısıldı. "Bir şey daha var, Leydi Penroth. Whittington'ı rahat bırakın. Kardeşini yatağınıza aldığınız yetmedi mi? Dük iyi bir *ton* ve entrikalarınıza kanmayacaktır."

Kadının cüretkârlığı karşısında nefesi kesildi ve birkaç kafa onlara doğru döndü. Leydi Bea'nın gür sesi girişte yankılandı.

"Leydi Clarice, kabalığınız karşısında dehşete düştüm. Sizi davet ettiğim için kesinlikle pişmanım. Bu hatayı bir daha yapmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Leydi Clarice dehşet içinde Leydi Bea'ya baktı. Çünkü bu basit sözlerle Londra'daki bütün kapılar yüzüne kapanmıştı. Daha şimdiden gelecek sezonun muhtemel hostesleri listesinden zihinsel olarak çizilmeye başlanmıştı. Leydi Bea'nın onu küçümsemesi, tüm *tonun* onu küçümsemesi anlamına geliyordu.

"Jillian, canım, evimde bu kadar kötü muamele gördüğün için özür dilerim. Gel," dedi kolunu Jillian'ın koluna dolayarak. "Seni tanıştırmak istediğim bazı insanlar var."

"Aman Tanrım," dedi Jillian, perişan haldeki Leydi Clarice'in yanından uzaklaşırlarken. "Ona karşı aşırı sert davrandığınızı düşünüyor musunuz?"

Leydi Bea Jillian'a gülümsedi. "Sana o şekilde davrandıktan sonra bile yumuşak bir kalbin var, gel. Clarice için endişelenme, birinin haddini bildirmesinin zamanı geldi. Birkaç gün acı çekmesine izin vereceğim ve sonra onu 'affedeceğim'. Belki gelecekte ağzını açmadan önce iki kez düşünür."

"Bu çok cazip bir olasılık."

İki kadın gülüşüler ve yere doğru yürümeye devam ettiler.

###

Odanın öbür ucunda Justin, Leydi Bea'nın Jillian'la kol kola yürümesini izlerken kaşlarını çattı. Bütün dünya çıldırmış mıydı? *Herkes* o küçük pisliğin büyüü altında mıydı? Lanet olsun Case'e ve ondan aldığı söze. Jillian'ın hak ettiği şey iyi bir dayaktan başka bir şey değildi. Jillian'ın giyiminde bir kusur bulamamıştı ama yine de rengi yarı matem için uygun değildi.

Gerçekten de orada durmuş elbisesinin renginin uygunluğunu mu tartışıyordu? Aklını kaçıırıyordu. Onun ne yaptığı neden umurunda olsun ki?

Çünkü Case'in adının onunkiyle anılmasından hoşlanmıyordu. *Ve çünkü onu istiyorsun.* Bu da nereden çıktı şimdi?

"Onu istemiyorum," diye mırıldandı. Ama pantolonundaki gerginlik aksini söylüyordu.

Eğer Case gerçekten doğruyu söylüyorsa ve kadın onun metresi değilse, o zaman *belki de onunla yatabilir ve onu kendi sisteminden ve Case'in hayatından* . Bu fikrin tamamen haksız olmadığını düşündü. Nefret ettiği bir kadını nasıl arzulayabilirdi ki? *Bu sadece şehvet; onun için bir teklifte bulunmuyorsun ki.* Bir ilişkiye girecek olsalar muhtemelen kadının ağzı sıkı davranacağına güvenemezdi. *İlişki mi? İlişkiden bahseden kim? Bir gece yeterli olmalı.* Justin başını salladı. Gerçekten aklını kaçıırıyordu. Bu kadın yüzünden kendisiyle tartışıyordu.

###

Jillian, Leydi Bea'nın yakın tanıdıklarından birkaçıyla tanışılırken nezaketle gülümsedi. Leydi Bea'nın kolunda yaklaştığını gördüklerinde ona attıkları meraklı bakışları kaçırmadı. Muhtemelen Leydi Bea'nın kınamasını göze almak istemedikleri için açıkça düşmanca davranmıyorlardı. Yine de hanımlardan birkaçı gerçekten dostça davrandı ve Jillian onların karşılamasından memnun oldu.

Akranlarının onayını alacağını hiç düşünmemişti ama bir kez olsun kabul edilmek güzeldi. Hatta ertesi hafta bir grup hanımla birlikte çaya davet edilmişti. Bu fikir onu korkutmuş olsa da, kendini mecbur hissederek kabul etmişti. Onlarla ortak bir yönü olduğunu hayal bile edemiyordu.

Son derece eğlendiğini itiraf etmek zorundaydı. Orada bulunanlarla çeşitli sohbetler yaptı ve hatta tarihe olan sevgisini paylaşan birkaç kişi bile buldu. Lord Shelton onunla otuz dakika boyunca yeni yetme sömürgecilerin isyanlarında haklı olup olmadıklarını tartıştı. Beyefendiler onun dikkatini çekmek için yarıştı ve dans kartı dolup taşı. Dördüncü dansından sonra, yorgunluktan yüzü kızarmıştı ve şarap içip dinlenmek için içecek masasına kaçtı.

"İşte " dedi Case ona yaklaşırken. "Seninle konuşma fırsatını bulma umudumu . Bu gece çok popüler görünüyorsun."

Güldü. "Leydi Bea'nın hatırı için bana tahammül ettiklerinden eminim."

"Kendine kötölük ediyorsun," diye azarladı. "Seni her zaman var olduğunu bildiğim güzel, canlı kadın olarak görüyorlar."

Ona gülümsedi. "Bana karşı çok iyisin." Dans kartını kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Bir sonraki dans boş gibi görünüyor, benimle dans etmek ister misin?"

Onu diğer dans eden çiftlerle birlikte piste çıkardı. "Eğleniyor musun?"

"Son derece! Leydi Bea iyi bir parti vermeyi biliyor." "Leydi

Clarice ile karşılaştığınızı öğrendim."

Jillian yüzünü buruşturdu. "O kadının beni neden bu kadar küçümsediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Şimdi de dükü yatağıma atmaya çalıştığımı düşünüyor." Case, "Hatırlat da

Leydi Bea'ye teşekkür edeyim," dedi. "Artık zamanı gelmişti.

Birisi Leydi Clarice'in sallanan dilini durdurabilir. Justin'den bahsetmişken, bu gece onu gördün mü?"

Jillian ona sakinleştirici bir bakış attı. "Dük ve ben mümkün olduğunca birbirimizden uzak durmak konusunda sözlü olmayan bir anlaşma yaptık, bunu biliyorsun."

Case, Jillian'ın yüz ifadesine gülerek başını salladı. "İki insan arasında böylesine bir düşmanlığa daha önce tanık olduğumu sanmıyorum. Acaba bundan sonra onu görmezden gelmeyi uygun görebilir misiniz?"

"Senin için deneyeceğim," dedi şefkatle.

Dans sona erdiğinde Jillian izin isteyerek bahçeye açılan Fransız pencerelerine yöneldi. Terasa adımını attığında onu karşılayan serin hava harikaydı. Balo salonuna tıkılmış yüzlerce insanın arasında nefes almak zordu.

Bahçenin daha içlerine giden bir patikadan aşağı inmeye başladı, patikanın nereye çıktığını merak ediyor ve partiye katılanlarla arasına daha fazla mesafe koymaya hevesliydi. Bahçedeki patikalar boyunca yürüyüş yollarını aydınlatmak için meşaleler yerleştirilmişti. Kısa süre sonra, altı yerden çıkan yolların bulunduğu dairesel bir alana ulaştı. Merkezde süslü bir çeşme vardı ve taşlarla çevrili küçük çimenli tepeciğin yanına yalnız bir ağaç dikilmişti. Çeşmenin her iki yanında ona bakan ahşap banklar vardı. Onlardan birinin üzerine kaydı ve serin gece havasını solumak için arkasına yaslandı.

####

Justin, Jillian'ın bahçenin ortasına girişini sessizce izledi. Gizli bir buluşma için mi orada olduğunu merak etti. Bir balo sırasında sevgilisiyle bahçede buluşan ilk kadın o olamazdı. Kadının banka oturup boynunu bükerek gece havasını derin derin solumasını izledi. Gözleri, hareketiyle öne doğru itilen göğüslerinin kabarıklığına takılınca nefesinin altından küfretti. Kıpırdamadan onu izledi, yüzü ay ışığıyla yıkanıyordu. Eğer sevgilisiyle buluşmak için buradaysa, belli ki kimse gelmediği için eksik kalacaktı. İleriye doğru adım attı, botları taş yolda tıkırdıyordu.

Jillian yaklaşan ayak seslerini duyunca arkasını döndü. Buraya tek başına gelmekle aptallık etmişti. "Kim var orada?" diye sordu endişeyle.

"İyi akşamlar, Leydi Penroth. Birbirimize rastlamak gibi can sıkıcı bir alışkanlığımız olduğunu söylerken haklı olduğunuzu düşünmeye başlıyorum."

Aynı anda hem rahatlamış hem de sinirlenmişti. "Bana böyle gizlice yaklaşmak zorunda mısınız?" diye sordu, sesi hâlâ korkusundan titriyordu.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Yaklaştığınızı gördüğümde ben de buraya yeni gelmiştim."

Kibarca konuşmaya çalışarak, "Ezilmekten sıkıldınız mı?" diye sordu. Meşalelerin ışığında onu tam olarak gördüğünde nefesini tuttu. Adam ona yaklaştı ve kokusu onu sararak gecenin serinliğini tamamen unutturdu. Adam onun önünde durdu ve kayıtsızca ona baktı. Omurgasından aşağı bir ürperti geçti ama yine de kendini sıcak hissetti.

"Bu tür sosyal etkinliklerden pek hoşlanmıyorum," diye itiraf etti. "Ne getiriyor Burada mısınız?"

"Ben de bu tür sosyal etkinliklerden pek hoşlanmam." "Kesinlikle tahmin edemezdim," dedi kuru bir sesle.

"Bu gecelik ateşkes yapalım," dedi yorgun bir sesle. "Eminim yarın birbirimizden nefret etmek konusunda anlaşabiliriz."

"Sana herkesin içinde iyi davranacağıma dair Case'e söz vermiştim. Sanırım buna toplum içinde diyebiliriz."

"Ne kadar da fedakârsın," dedi alaycı bir tavırla. "Şanslıyım ki Case'e böyle bir söz vermedim. Yine de seni görmezden gelmeyi kabul ettim."

Güldü ve ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Pençelerinizi kınına sokun, Leydi Penroth. En azından bu gece için en iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum."

"Peki o zaman hangi kibar konuyu tartışabiliriz?"

"Bahçelere benimle aynı nedenle, biraz sessizlik için geldiğinizi düşünüyorum. Sanırım hiç konuşmayacağız ve gecenin tadını çıkaracağız. Ben başka biriymişim gibi davranabilirsin," dedi alaycı bir tonda.

"Dikkatli olun majesteleri, böyle devam ederseniz sizden hoşlandığıma karar verebilirim."

"Pek mümkün değil. Görünüşe göre birbirimizden hoşlanmamaya yeminliyiz, sanırım kaderin bir cilvesi."

"Ben kadere pek inanmam," diye . "Kendi kaderimizi kontrol düşünmeyi tercih ederim."

"Bir kadın için ne kadar tuhaf bir söz," dedi adam ona merakla bakarak. "Bütün kadınların kadere ve alinyazısına düşkün olduğunu sanırdım."

Jillian homurdandı. "Yani siz kadınlar konusunda bir , öyle mi efendim?"

"Zamanında birkaç tane tanıdım."

Kızardı. "Kaba olmaya gerek yok. Peki kadere inanır mısınız?" "Hmmm, hayır. Sanırım seninle aynı fikirdeyim.

kendi kaderimizdir. Yaptığımız aptalca hataların bedelini öderiz ve doğru seçimler yapmanın ödülleri toplarız."

"Birbirimizden hoşlanmamaya yeminli olmamız çok kötü. Başka koşullar altında iyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum." Üzüntüyle ayağa kalktı. "Cömertliğiniz, zarafetiniz ve karşılaşmamızı hoş bir hale getirdiğiniz için teşekkür ederim ama geri dönmeliyim. Siz de baloda olmadığınıza göre, boş spekülasyonlara neden olmak istemem."

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle ona baktı.

"Sakın ," diye uyardı. "Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Benim hakkımda düşünmek istediğin kadar çok şey bilmiyorsun diyelim." Arkasını döndü ve balo salonuna giden yola geri döndü.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Jillian arayan beyefendiler tarafından kuşatıldı. Ellerinde yeni düzenlenmiş çiçek buketleri, pahalı çikolatalar ve hatta bazıları bu vesileyle kaleme alınmış şiirlerle gelmişlerdi. Beşinci ziyaretçiden sonra bahçesine kaçtı. Eğer bir züppenin daha ateşli bir şekilde sonsuz bağlılık yemini etmesini dinlemek zorunda kalırsa, kendini doğruca ülkenin dışına atabilirdi.

Olayların bu beklenmedik şekilde gelişmesi tamamen şaşırtıcıydı. Geçen hafta evlenmeye uygun görülmezken, daha bu sabah üç evlenme teklifi almıştı. Jillian içini çekti ve *Times*'a asla evlenmeyeceğini belirten bir ilan verip vermemesi gerektiğini düşündü. Bu düşünceyle eğlenerek gülümsedi. Ne yazık ki, bu kadar sert bir şey yapsaydı, kesinlikle geri tepirdi. Hiç şüphesiz, White's'ın meşhur bahis defterine hemen yazılacak ve hayranları "kötü dolu" kimin yakalayacağını görmek için çabalarını iki katına çıkaracaklardı.

Leydi Bea'nın desteği birdenbire ona saygınlık kazandırmıştı. Bu kadar can sıkıcı olabileceğini kim bilebilirdi? Her halükârda, buna sadece bir hafta daha katlanmak zorunda kalacaktı. Chattington'ların yıllık balosu, *Ton*'ların Noel için taşraya çekileceklerinin işaretiydi. Her yıl Kasım ayının son günü Londra'daki evlerinde büyük bir gala düzenliyorlardı. Bu, ilkbahardaki normal sezonun dışında yapılan en büyük ve en gösterişli etkinlikti ve genellikle bütün bir hafta sonu sürerdi.

Bu yıl bir mask olacaktı ve büyük etkinlik için hazırlıklar çoktan başlamıştı. Jillian ne giyeceğini pek düşünmemişti. Fiona'ya balodan söz etmişti ama uygun bir kostümü olup olmayacağından tam olarak emin değildi. Eğer yoksa, bir maskeyle idare edecekti. Yeni gardırobunun geri kalanı yarın teslim edilecekti, dolayısıyla kostüm konusunu o zaman ele alacaktı.

Hilda kapı aralığından, "Artık içeri girmen güvenli," diye seslendi. "Onlara bugün başka arayan olmayacağını söyledim."

Jillian oturduğu yerden kalkarken, "Bu beni rahatlattı," diye mırıldandı. "Adresimi değiştirmeyi düşünsem mi diye merak etmeye başlamıştım."

Hilda ona katlanmış bir kâğıt uzatarak, "Bu bir süre önce sana geldi," dedi. Jillian'ı takip etmesi için bırakarak içeri döndü.

Jillian kütüphaneye girdi ve ısınmak için ateşin yanında durdu. Elindeki kâğıt parçasına baktı ve bunun başka bir aşk tutkunu hayranından gelip gelmediğini merak etti. Üç katlanmıştı ve siyah balmumuyla kapatılmıştı. Göndereni tanımlayacak bir mühür yoktu. Ne kadar garip. Siyah balmumu kullanan hiç kimseyi tanımıyordu. Mektubu kırarak açtı ve içindekileri okudu.

İnançsız kaltak

Şaşkınlıktan neredeyse kâğıdı düşürüyordu. Kaşları çatıldı, kelimeleri tekrar taradı, başka bir mesaj ya da gönderenin kimliğine dair bir ipucu arıyordu. Kaşlarını çatarak kâğıdı ters çevirdi. Orada da gönderenin kim olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Şakalara bakılırsa, bu hiç de eğlenceli bir şaka değildi ve kesinlikle sadece zararsız bir şakaydı. Masasına doğru yürüdü, kâğıdı en üst çekmeceye bıraktı ve kapağını kapattı. Belki Case bu konuda bir fikir verebilirdi; onu bir sonraki görüşünde bunu ona soracaktı. İçindeki huzursuzluk hissini silkeleyerek Hilda'yı aramak üzere kütüphaneden çıktı.

Hilda ve Elsie'yi merdivenlerin alt basamağında otururken buldu. Elsie'nin gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve Hilda rahatlatıcı bir kolla onu sarmıştı. Jillian onlara yaklaşırken kaşlarını kaldırdı. "Sorun ne olabilir ki?"

Elsie ona baktı, gözlerinden taze yaşlar dökülüyordu. "Bu sabah Johnny'mden bir mektup aldım ve işini kaybetmiş," diye feryat etti. Jillian beklentiyle ona baktı ve devam etmesini bekledi.

"Evleneceklerdi," diye açıkladı Hilda. "Kensington Village'bir fabrikada çalışıyordu. Yeterince maaş biriktirdiğinde, bir yazlık satın alacak ve Elsie'ye gönderecekti."

"Artık asla birlikte olamayacağız," diye hıçkırdı Elsie.

"O kadar da kötü olamaz," dedi Jillian yatığtırıcı bir sesle. "Böyle devam etmeyi bırak Elsie, kendini hasta edeceksin." Bir an düşündü. "Elsie, sence Johnny bir uşağın işlerini yapabilir mi?"

"Evet , o çok zeki biri," dedi yüzünde umut ışıklarıyla.

"Pekala o zaman, Harry seni Kensington'a götürüp Johnny'yi alsın. Hilda, sen de . Elsie'nin Johnny'nin yanında refakatsiz dolaşmasına izin veremeyiz," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Elsie şaşkınlıkla ona baktı ve sonra ayağa fırlayıp kollarını Jillian'a doladı. "Teşekkür ederim leydim!"

"Peki o zaman, yukarı çık ve eşyalarını topla. Önünüzde uzun bir yolculuk var," dedi Elsie'nin coşkusuna gülümseyerek.

Hilda, Jillian'la birlikte Elsie'nin bavullarını toplamak için merdivenlerden yukarı koşmasını izlerken usulca, "Harika bir şey yaptınız leydim," dedi.

"Sen en iyisi kendi çantanı hazırla. Ben Harry'ye haber vereyim de arabayı hazırlasın."

Kütüphaneye geri döndü ve bir para kesesi alıp Hilda'ya uzattı. "Yemek ve konaklama masraflarını ödemek için buna ihtiyacın olacak. Johnny'nin de uygun bir gardırobu olduğundan emin ol."

"Hepimize karşı çok iyisin." Hilda'nın gözleri kuşkuyla ıslanmıştı.

Jillian, "Hadi şimdi git," diyerek onu merdivenlerden yukarı kışkırttı.

Bir saat sonra yola çıktıklarında onları el sallayarak uğurladı. Kensington Köyü arabayla bir buçuk günlük bir yolculuktu, bu yüzden Jillian dört ya da beş günden önce dönmelerini beklemiyordu.

###

Jillian ne kadar bağımsız olduğunu düşünse de, Hilda ve Elsie'ye sandığından daha fazla güvendiğini itiraf etmek zorundaydı. Akşam yemeğinde ilk iki denemesini yaktıktan sonra pes etti ve bir parça peynirle biraz artık ekmek kemirdi. Evi süsleyen sayısız mumu yakmaya bile çalışmadı. Bunun yerine bir yağ lambasını odadan odaya taşıdı. Mumlar kirli yağ lambalarına tercih edilirdi ama bu durumda, birçok ışık için endişelenmek yerine tek bir ışığı korumak çok daha kolaydı.

Hilda ve Elsie için daha fazla yardımcı tutmayı hiç düşünmediği için utanıyordu ama Penroth'u yönetme yetkisi hiçbir zaman ona verilmemişti ve tüm çocukluğunu okulda geçirmişti, bu yüzden bir evin bakımı için ne kadar iş gerektiği konusunda net bir fikri yoktu. Bu onu inanılmaz derecede şımarık gösteriyor olmalıydı ama aslında bu Lucas'ın onun üzerindeki kontrolünün ne kadar sıkı olduğunun bir kanıtıydı.

Mutfağın hemen arkasında yer alan hizmetli odasını hiç açmamış, bunun yerine hizmetlileri merdivenlerin üstündeki boş odalara yerleştirmeyi tercih etmişti. Üç odadan oluşuyordu ve Elsie ile Johnny evlendikten sonra onlar için mükemmel olacaktı. Üst kattaki bir yatak odası da şimdi işe almayı düşündüğü yeni hizmetçi için serbest kalacaktı.

###

Case o akşam uğradığında Jillian son derece minnettardı. Onu kapıda karşıladı ve kelimenin tam anlamıyla içeri sürükledi.

"Tanrının dişleri, kadın, burası buz gibi!"

"Çok dikkatlisin," dedi ekşiyerek. "İçeri gir ve kapıyı kapat, daha fazla soğuk hava girmesine izin veriyorsun."

"Herkes nerede?" Case karanlık eve bakarak sordu. Jillian günün olaylarını anlattı. "Ateş yakmak için biraz odun getirebilir misin?" umutla sordu.

Case iyi huylu bir şekilde buna uydu ve hem yatak odasında hem de kütüphanede ateş yaktı. Alevlerin yanmaya devam edebilmesi için her şöminenin yanına odun yığıldı.

"Size içecek bir şeyler ikram ederdim ama akşam yemeğini yaktım," dedi kederli bir şekilde.

Case güldü. "Açlıktan ölüyorsun, değil mi?" Kızın midesi yanıt olarak hırladı.

"Pelerinini giy ve gidip mutfağımı yağmalayalım. Bayan Applegate akşam yemeği için bir kaz pişirdi. İsterseniz yarın gelip sizin için birkaç yemek hazırlamasını sağlayabilirim."

"Bu Tanrı'nın bir lütfu olurdu," dedi rahatlatarak. "Sakıncası olacağını sanmıyorsun, değil mi?"

"Sana tapıyor. Ona sadece senin akşam yemeğine geleceğini bildiği zaman erikli puding veriyorum."

İkili Case'in arabasına bindi ve konağına giden kısa mesafeyi kat etti. Bayan Applegate onlar için soğuk tabaklar hazırlamaya fazlasıyla istekliydi. Kızarmış kazı, hâlâ sıcak olan ekmek ve kalan vişneli tartlarla doldurdu.

"Jillian, bunu biraz düşündüm ve Bayan Applegate'in birkaç günlüğüne gelip seninle kalmaması için hiçbir neden yok. Sabah kıyıya doğru yola çıkacağımı söylemeyi unutmuşum. İki günlüğüne gideceğim, yani ona burada kesinlikle ihtiyacım olmayacak. Eğer bir itirazınız yoksa Bayan Applegate," dedi ve tabakları masaya yerleştiren yaşlı kadına döndü.

"Elbette hayır lordum, Leydi Penroth'a hizmet etmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim Bayan Applegate," dedi Jillian minnetle. "Eminim hoş bir manzara olacaksın."

"Sizin için erikli puding yapacağım leydim," dedi gözleri parlayarak. Case, "Neden erikli pudingi hiç hak etmiyorum," diye homurdandı.

###

Justin, Case'in yemek odasına giden koridorda yürüdü. Yaklaştıkça içeriden gelen sesleri duydu. Garipti, Stevens Case'in bir ziyaretçisi olduğundan bahsetmemişti. Kapının eşiğinde durdu ve Case'in kimi ağırladığını görmek için içeri baktı.

Case'in karşısında, evindeymiş gibi görünen Jillian oturuyordu. Case'in söylediği bir şeye gülümsüyordu ve ortam kesinlikle samimi görünüyordu. Jillian yüksek sesle kahkaha attığında Case'i bir öfke kapladı ve Case ona çocuksu bir sırtış fırlattı.

Odaya doğru yürüdü. "Stevens sizi burada bulabileceğimi söyledi," dedi selamlayarak. "Ancak bir misafir ağırladığınızı söylemedi." Jillian'a dikkatle baktı.

"Bana dik dik bakmayı bırakabilirsiniz, Majesteleri. Sizi temin ederim ki ne kadar isterseniz isteyin ortadan kaybolmayacağım," dedi Jillian, yemeğini yemeye devam ederek.

"Yazık," diye mırıldandı.

Case uzun süre acı çekerek iç çekti. "Justin, beni görmek istediğin konu neydi?"

Justin şaşkınlık içinde Case'e baktı. Jillian'ın orada bu kadar rahat oturduğunu görünce bir an için amacını unutmuştu. "Sizden *Windsong*'un Hindistan'dan ne zaman geleceği konusunda bilgi almak istiyordum. Herhangi bir gecikme olmazsa bu ay içinde gelmesini bekliyorum."

"Soracağım," diye söz verdi Case. Masadan kalkarak, "Bizimle bir içki içmez misiniz?" diye davet etti. "Misafir odasına geçelim."

Justin reddetmeye başladı ama Jillian'ın umutlu yüz ifadesine bakınca reddetmekten vazgeçti. "Çok memnun olurum."

"Tanrı aşkına," dedi kızgınlıkla. "Bana zafer kazanmış gibi bakmayı bırak."

Birlikte salona girdiler ve Stevens da elinde bir tepsi içkiyle hemen arkalarından girdi.

"En sevdiğiniz şarap, leydim," dedi ve ona bir bardak uzattı.

"Teşekkür ederim Stevens," dedi kadın ona sevgiyle gülümseyerek.

Sonra döndü ve Justin'e bir konyak ikram etti.

Justin, Case'in hizmetçilerinin Jillian'a gösterdikleri saygıya bakarak yüzünü buruşturdu. Belli ki Case'in evinin düzenli ziyaretçilerinden biriydi. Evli olmayan bir adamın evine bu kadar sık ve uygun bir refakatçi olmadan gelmesine nasıl dehşete düşmediklerini hayal bile edemezdi.

"Bu akşam için bir ateşkes ilan etmeyi düşünmezsiniz herhalde?" Case umutla sordu.

Jillian bardağının kenarından masumca gülümsedi. "Dük hödük gibi davranmaya bu kadar hevesli olmasaydı, kesinlikle bir sorunum olmazdı."

"Seni küstah, arsız-" diye başladı Justin.

"Saate bak!" diye haykırdı. "Gerçekten eve gitmeliyim. Kesinlikle bu kadar uzun kalmaya niyetim yoktu." Justin'in cevabını etkili bir şekilde kestiği için ona kendini beğenmiş bir bakış fırlattı.

Case, "Seni eve bırakayım," diye teklif etti.

"Hayır, tek başıma gayet iyi olacağım. Ağırlamanız gereken bir misafiriniz var." "En azından arabamı çağırayım. Şoföre sizi almasını söylerim." Justin ikisinin odadan çıkışını izledi, kaşlarını çatarak arkalarından baktı.

###

Ertesi sabah Bayan Applegate erkenden geldi ve hemen günün yemeklerini hazırlamaya başladı. Jillian mutfaktan gelen rahatlatıcı sesler için minnettardı. Çok geçmeden pişen yemeklerin kokusu evi doldurdu ve Jillian'ı lezzetli bir yemeğin geleceği vaadiyle kışkırttı.

Kapı çalındı ve onu kapıya çağırdı. Başka bir arayan olmaması için dua etti. Ancak kapıyı açtığı anda içeride kimse yoktu. Dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Kimseyi göremeyince tekrar içeri girmek için döndüğünde kapısının önünde duran kâğıt parçasını gördü. Artık tanıdık gelen siyah balmumunu taşıyan kâğıdı almak için eğildiğinde göğsünü bir korku kapladı. Notu bırakanı bulmak için telaşla etrafına bakındı ama bu erken saat için olağan trafikten başka bir şey göremedi.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Ancak o zaman Case'e ilk nottan bahsetmeyi unuttuğunu fark etti. Tereddütle balmumu mührü kırdı ve katlanmış kâğıdı açtı.

İhanetinin bedelini ödeyeceksin.

Bu, Dük'ün gözünü korkutmak için çarpık bir çaba olmalıydı. Dük her fırsatta onu iğneleme merakını yenip kışı geçirmek üzere taşradaki malikânesine çekildiğinde rahatlayacaktı. Bu ona atfedebileceği bir şey değildi. Çok korkakça görünüyordu ve Dük hakkında ne düşünürse düşünsün, onu asla bir korkak olarak görmüyordu. Yine de onu bu kadar kızdırmak isteyecek başka birini düşünemiyordu. *Bu o olmalıydı.* Keşke o kadar yakışıklı olmasaydı.

Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Böyle bir düşüncenin aklından geçmesine izin verdiği için bile kendini azarladı. Lucas çekici ve yakışıklıydı ve bakın *bu* onu nereye getirmişti. Kendinden ve sapkın düşüncelerinden iğrenerek yakındaki bir sandalyeye fırladı.

Karşılıklı düşmanlıklarının suçunu tamamen ona atamayacağını düşünüyordu. Sadece onun yanındayken kendine engel olamıyordu. İçindeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyor ve en kışkırtıcı şeyler onun ağzından çıkıyordu. *İtiraf et Jillian, onu kızdırmaktan hoşlanıyorsun.*

İç geçirdi ve dükü düşüncelerinden kovdu. Üzerinde durması gereken daha önemli şeyler vardı. Bugün Leydi Bea'nın diğer sosyete hanımlarıyla birlikte vereceği çay vardı. Eğer Jillian da katılacaksa, tuvaletini yapmaya hemen başlaması gerekiyordu. Elsie banyo yapmadığı için bunu kendi bağına yapmak zorunda kalmıştı.

İki saat sonra aceleyle merdivenlerden indi. Kendi kendine yetme becerisinden oldukça memnundu. Sadece yapmayı başarmakla kalmamış, aynı zamanda sırtındaki minicik düğmeleri de iliklemeyi başarmıştı. Bunun bir saatten fazla sürmüş olmasına ve küfür sözlüğünü tüketmiş aldırmadı.

Bayan Applegate'e planlarını anlatmak için mutfığa girdi.

"Ama oraya nasıl gideceksiniz leydim?" Bayan Applegate şaşkınlıkla sordu.

Jillian şaşkınlık içinde ona baktı. Hiçbir ulaşım aracı olmadan yolda kalmış olması onu tamamen aşmıştı. Bayan Applegate onun bariz şaşkınlığına acıdı ve dışarı çıkıp bir fayton kiralamayı teklif etti. Jillian başını sallayarak, "Hayır, hayır," dedi. "Ben . "Ben yaparım.

çok zor, ve eğer her şey başarısız olursa, yürüyeceğim. Sadece birkaç blok ötede.

"Emin misiniz leydim?" Bayan Applegate ona şüpheyile baktı. Jillian kararlı bir sesle, "Oldukça eminim," dedi.

Sonunda Leydi Bea'nın evine kadar altı blok yürüdü. Hackney kiralamanın bu kadar zor olduğunu kim bilebilirdi? Geçmişte, sadece bir ulak gönderir ve

Bir şoför onu kapısından aldı. Yoldan geçen bir serseriye başörtüsünü sallarken kendini biraz gülünç hissetti.

Kapının önünden geçip Leydi Bea'nın kapısına doğru yürüdü. Süslü tasarımlı tokmağı kaldırarak iki kez vurdu. Kapı açıldı ve kadın kartvizitini uşağın eldivenli eline tutuşturduktan sonra onun peşinden salona girdi.

Küçük bir masanın etrafında birbirine yakın beş hanım oturuyordu. Üçü kanepede birbirine sokulmuş bir şekilde otururken, Leydi Bea ve diğer hanımefendi masanın karşısındaki iki koltukta oturuyordu.

"Leydi Penroth," diye seslendi uşak odadakilere.

Beş çift göz Jillian'a baktı ve birden geldiğine pişman oldu. Leydi Bea ayağa kalktı ve onu karşılamak için acele etti.

"Geldiğinize çok sevindim. Sizi hanımlara takdim edeyim."

Jillian'ı kadınların oluşturduğu çembere doğru götürdü.

"Hanımlar, Leydi Penroth'u hatırlarsınız."

Başlarını salladıklarında Jillian belli belirsiz bir gülümseme sundu.

"Jillian, Eloise Huntington'la tanış. Baloya katılmamıştı. Ve elbette Leydi Cecilia, Leydi Burlington ve Adela Farnsworth'u da hatırlarsınız."

Jillian sırayla her bir hanımefendiye başıyla

selam verdi. Leydi Bea, "Otursana Jillian,"

diye ısrar etti.

Jillian, Leydi Bea'nın yanındaki sandalyeye yerleşti ve kontesin kendisi için doldurduğu çay fincanını kabul etti. Hepsi de sosyetenin önde gelenleri olan bu hanımlara ne söyleyeceğini bilemediği için gergin bir şekilde çayını yudumladı.

"Dediğim gibi," diye başladı Leydi Cecilia, garip sessizliği yarıp geçerek. "Montrose Kontu hakkında bir şeyler yapılmalı."

"Lord Dick demek istiyorsun," diye araya girdi

Adela gülerek. Hanımlar kıkırdadı.

"Kendisine bu korkunç lakabı taktığından şüphesi olan var mı?" Leydi Burlington hassas bir ürpertiyle sordu.

"Belki Jillian bize söyleyebilir," dedi Eloise masumca. "Birkaç gün önce onun adının Jillian'ınkiyle bağlantılı olduğunu gördüğümü hatırlıyorum."

Hanımlar Jillian'a sorgulayıcı gözlerle bakarken Jillian oturduğu yerde kıvrandı. Aşırı aşk dolu kont birkaç gece önce onu bir baloda dansa kaldırmış ve çoğu hareketinde olduğu gibi dedikodu paçavraları hemen bir ilişki hakkında spekülasyon yapmaya başlamıştı.

Jillian, "Kontun nitelikleri ya da niteliksizliği beni ilgilendirmiyor," diyerek bakışlarını onların üzerinde topladı.

Çemberde bir kahkaha tufanı koptu.

"Oh, kesinlikle çok kötüsünüz!" Leydi Cecilia araya girdi. "Ne kadar kıvrak bir zekânız var."

Jillian şaşkınlıkla ona baktı. "Çok ciddiydim, Leydi Cecilia."

Leydi Cecilia'nın kahkahası yine çınladı. "Oh, öyle olduğunu biliyorum. Endişelenmene gerek yok Jillian. Burada bulunan hiç kimse dedikodu sayfalarına itibar etmiyor."

"Ama bu onları okumaktan hoşlanmadığımız anlamına gelmez," diye araya girdi Leydi Bea. "Ah, gerçekten de öyle," diye haykırdı Adela. "Çay saatlerine çok yaklaşıyorlar. eğlence."

Jillian alaycı bir ifadeyle, "O halde çayınızın müdavimlerinden biri olmalıyım," dedi. Hanımlar yine güldüler.

Leydi Burlington, "İşe yarar, Bea," diye açıkladı.

Diğerleri onaylarcasına başlarını salladılar.

Jillian koltuğunda rahatlamıştı. Sonunda konuşma Leydi Clarice Tupham'a döndü ve Jillian sessiz bir inilti çıkardı.

"Yaptığın harika bir şey Bea," diye övdü Adela. "O cadaloz haddini çoktan aştı. Belki de birkaç gün dışlanmak onun mizacına iyi gelecektir."

"Pek olası değil," diye mırıldandı Jillian nefesinin altında. Duyulduğunu fark edince yanakları kızardı. Bayanlar kıkırdadı, Jillian'ın yorumunun ve uygun bir dille yaptığı sürçmenin tadını çıkarıyorlardı.

"Çoğu genç kızdan farklısın," diye iltifat etti Eloise. "Aklından geçeni söylemekten korkmuyorsun. Toplumun kadınlarda böylesine takdire şayan bir niteliği cezalandırması çok kötü."

Hanımlar koro halinde, "Duyduk demeyin, Eloise," dediler.

"Erkek olsaydık istediğimizi söyledik ve kimse bize aldırış etmezdi," dedi Adela başını hararetle sallayarak.

Leydi Burlington bilgece, "Küfredip bir sevgili edinebiliriz ve herkes bizi alkışlar," dedi.

Diğerleri şok içinde ona baktı ve ardından kahkahalara boğuldu.

"Ne dedin? Ne dedim ben?" Leydi Burlington öfkeyle kızardı. "Halkın kınamasına maruz kalmadan genç delikanlılardan istediğimizi seçmek hoş olmaz mıydı?"

Leydi Cecilia gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla, "Kapıları kocalarımıza açmaktan kesinlikle daha iyi olurdu," diye mırıldandı.

Leydi Bea, Leydi Cecilia'nın koluna vurdu. "Hayal kurmayı bırak, Cece. Yemin ederim orada ağzının suyu akmaya başlayacak."

Bir kez daha kahkahalara boğuldular, Leydi Cecilia mahcup görünüyordu.

Jillian kadınlar karşısında daha fazla şaşıramazdı. Onların çirkin konuşmaları karşısında çenesi açık kaldığında ağzını zorla kapatmak zorunda kaldı. Kaba biri değildi ama sosyetenin bu düzgün, örnek modellerinin bir çay masasının etrafında toplanıp sevgili edinme konusunu tartışmaları onu şaşırtmıştı.

"Sanırım Jillian'ı şok ettik," dedi Leydi Bea eğlenerek. "Sana daha önce de söylediğim gibi, canım, hepimiz iğrenç değiliz. Sadece bize bir şans vermelisin."

Çay bir saat sonra dağıldı ve hanımlar vedalaştı. Jillian'ın evinden o kadar yolu yürüyerek gelmiş olması onları dehşete düşürmüştü ve Leydi Burlington onu eve bırakmakta ısrar etti.

Jillian o gece yatmaya hazırlanırken bu ilginç günü düşündü. Öğleden sonranın çok hoşuna gittiğini itiraf etmek onu şaşırtmıştı. Yaşlı hanımlar hoş bir sürprizdi ve hınzır bir mizah anlayışları vardı. Jillian onların yanında kendini çok rahat hissetti. Leydi Burlington'ın sevgilisini yatak odasına götürürkenki görüntüsüne gülümseyerek uyumaya gitti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah kapı çalındığında Jillian uyanalı çok olmamıştı. Koşarak kapıya gitti ve kapıyı açtı. Kimseden bir iz yoktu. Aslında, ürkütücü bir sessizlik vardı. Yere baktı ve üzerinde siyah balmumu olduğu belli olan kâğıt parçasını gördü. Açmadan önce tereddüt etti, acaba okumadan ateşe atsa daha iyi olmaz mıydı diye düşündü. Merakı galip geldi ve mührü yavaşça yırtarak açtı. İçindekileri okuduğunda, sanki parmaklarını yakmış gibi kâğıdı bıraktı

Ölmek

Öfkesi taşıtı. Bu iş çok ileri gidiyordu. Basit hakaretler bir şeydi, ama tehditler bambaşkaydı. Yere uzanarak kâğıdı yerden kaptı. Masasındaki diğer mektupları topladı ve hışımla evden çıktı. Sabahın serin havasına aldırmadan Justin'in evine doğru dört blok yürüdü.

Jillian ferforje demir kapıdan içeri girdi ve dükün armasının hemen altında duran üniformalı uşağa baktı. Tek görevi kapıyı korumak, dük konutundan ayrıldığında kapıyı kapatmak ve döndüğünde açmak olan bir kişinin varlığının saçmalığına hayret etti. Kapıya sertçe vurdu. Birkaç dakika içinde kapı açıldı ve kâhya olduğunu tahmin ettiği seçkin, vakur yüzlü bir adam soran gözlerle ona baktı.

"Dükü görmeye geldim," dedi kararlı bir şekilde.

"Ekselansları bu saatte ziyaretçi kabul etmiyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Bunu göreceğiz." Ürmüş uşağı iterek eve girdi. Koridorda durakladıktan sonra uzaktaki gürültünün geldiği yöne doğru ilerledi. Dük'ün oturduğu yemek odasına kararsızca daldı. Uşak da arkasından aceleyle içeri girdi.

", bu kadına sizin kabul etmediğinizi söyledim ve o da eve doğru *itti*." Yaşadığı şok sesinden belli oluyordu.

Dük tehlikeli derecede alçak bir sesle, "Sorun değil, Edward," dedi. "*Hanımefendi* ve ben tanışıyoruz. Bizi yalnız bırakabilirsin."

Jillian onun oturduğu yere doğru yürümeye başlamıştı bile. "Seni piç," diye tükürdü. "Korkaklığın hayal bile edilemez!"

Ayağa kalktı, gözleri parlıyordu. "Sanırım evime habersizce girip beni aşağılamak için iyi bir nedeniniz var?"

Mektupları ona fırlattı, kâğıtlar önündeki masaya saçıldı. "Gelecekte bana bir mesajınız olursa, en azından isminizi yazacak cesareti gösterin. Hareketleriniz makamınıza hiç yakışmıyor." Döndü ve ağzı hâlâ açık olan Edward'ın yanından hızla geçerek odadan çıktı. Kapının çarpma sesi evin içinde yankılandı.

Justin ağzı açık bir şekilde onun gidişine baktı. Az önce yemek odasına dalıp *ona* davranışları hakkında ders mi vermişti? Bu ne küstahlıktı böyle. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydı onun yüzüne gülerdi.

Kadının kendisine fırlattığı kâğıt parçalarına baktı ve onları aldı. Kaşlarını çatarak her birine göz gezdirdi. Odaya birinin girdiğini duyunca başını kaldırdı. Case, kaşları çatılmış bir halde, kararlı adımlarla içeri girdi.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Case talep etti. "Döndüğümü bildirmek ve size bir rapor vermek için size geliyordum ve Jillian neredeyse beni dışarıda eziyordu. Oldukça üzgün görünüyordu."

Justin mektupları ona uzattı. "Birisi yaramazlık peşinde. Bunu yapanın ben olduğumu düşünüyor."

Case kâğıtları okurken yüzü fırtınalı bir hal aldı. "Bunları senin gönderdiğini mi düşünüyor?"

"Görünüşe göre öyle. En azından ben onun atıp tutmalarından bunu anladım." "Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?" Case öfkeyle sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Justin. "Notların ardındaki duyguların en azından bir kısmını anlayabilsem de, birinin bu tür faaliyetlerde bulunması kınanacak bir şey."

"Ben oraya gidiyorum," diye açıkladı Case. "Bu konuyu hemen ona sormak istiyorum."

Justin yüzünü buruşturdu. "Ben de seninle geleceğim. Böyle çirkin bir davranışta bulunduğumu düşünmesini istemem."

Birkaç dakika içinde Jillian'ın konağına varmışlardı ve Bayan Applegate onlara kapıyı açtı.

"Leydi Penroth bahçesinde," dedi onlara. "Üzgün görünüyor." Yaşlı kadının yüzündeki endişe belirgindi.

Case evin içinden geçip arka taraftaki bahçeye doğru ilerledi. Justin çevresine ilgiyle baktı. Ev, *Ton'un* Londra'daki birçok evi gibi gösterişli bir şekilde dekore edilmemiş ya da döşenmemişti. Zevkleri sessiz bir zarafeti ve sadelik sevgisini yansıtıyor gibiydi. Justin nedense onun da kıyafetlerinde aynı gösterişi sergilemesini bekliyordu.

Bahçeye adım attıklarında Jillian iki adamı hemen fark etmedi. Hamağına gömülmüş, dalgın dalgın karşı tarafa bakıyordu. Yaklaştıklarını duyunca döndü ve Justin onun yüzünde beliren derin duygulardan etkilendi. Parkta ilk kez karşılaştığı kadın yine karşısındaydı. Savunmasız görünüyordu ve gözlerinde korkuyu okudu. Bu bilginin ona verdiği duygudan hoşlanmamıştı.

Justin'i gördüğünde yüzü karardı ve korkunun yerini öfke aldı. Önce Case konuştu.

"Jillian bunları ne zaman aldın?" diye sordu usulca.

"İlki Pazartesi sabahıydı. Dün sabah ve bugün de birer tane aldım."

"Neden bu kadar üzgün olduğunu anlayabiliyorum," diye itiraf etti Justin.

"Görebiliyor musun?" diye sordu, sesi inanmaz bir tondaydı.

"Bunları benim gönderdiğime inanamazsın," dedi Justin. "Kadınları kesinlikle tehdit etmiyorum ve isimsiz notların arkasına saklanmaya ihtiyacım yok."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bu ilginç, tanıştığımız ilk gece bunu yaptığa yemin edebilirim." Uzun bir süre ona baktı. "Ama hayır," dedi boyun eğerek, "bunun senin başvuracağın bir şey olduğunu gerçekten düşünmemiştim, ama benden senin kadar hoşlanmayan başka birini düşünemiyorum."

"onaylamadığım kadar sevmiyorum da," dedi hafifçe. Kadın hoşnutsuzca homurdandı.

"Buna devam edebilir miyiz?" Case sordu. "Son zamanlarda biriyle konuştun mu?"

"Hayır, öyle olsaydı bilirdin."

"Mesajları size kim iletiyor?" Justin sordu. "Başlamak için en mantıklı yer orası gibi görünüyor."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Her zaman kapının önüne bırakılırlar."

"Yapılacak şey, teslimatçınıza bir tuzak kurmak gibi görünüyor," dedi Justin kesin bir ifadeyle.

"İyi fikir," diye araya girdi Case. "Justin, sen ve ben şafaktan önce burada olup bir sonraki mesajı kimin ileteceğini görebiliriz, tabii yarın bir tane daha iletileceğini varsayarsak."

Justin şaşkınlıkla Case'e baktı. "Böyle bir şeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Eğer sen yapmadıysan, işte sana bunu kanıtlama şansı." Jillian onun bariz rahatsızlığından keyif alıyor gibi görünüyordu.

"Bunu benim yapmadığımı çok iyi biliyorsun," diye .

Case kibarca, "Hadi ama Justin, suçluyu yakalamak için yardıma ihtiyacım olabilir," dedi.

Justin ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı, gerçekten yakalandığını biliyordu. "Lanet olsun, nasıl oluyor da kendimi böyle şeylerin içine sokuyorum?"

###

Ertesi sabah Case ve Justin, Jillian'ın kapısına giden yolu kaplayan bir sıra çalılığın arkasında saklanırken buldular. "Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye homurdandı Justin. "Havanın çok soğuk olmasının yanı sıra, çalılıkların arasında dolaşırken kendimi tamamen gülünç hissediyorum. White's'tan biri bunu duyarsa ne olacağını hayal edebiliyor musun? Bir daha asla oraya yüzümü gösteremezdim. *Tanınmış dükkân, Leydi Penroth'un evinin dışındaki çalılıklarda gizlenirken bulundu,*" diye taklit etti.

Case kahkahasını bastırdı. "Şikâyet etmeyi bırak. Şansımız yaver giderse, gizemimiz bugün çözülecek. İşte suçlumuz," diye fısıldadı.

En fazla on yaşında olan genç bir çocuk, Jillian'ın kapısına doğru sinsice ilerledi. Mektubu kapının önündeki taş basamağa bıraktı ve Justin ile Case üzerine atılınca kapıyı çalmak için ayağa kalktı.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi tepki verdi. Tekmelerken ve tırmalarken bir dizi küfür savurdu. Justin kendi kendine bir küfür savurdu. "Beni ısırıldı!" diye haykırdı yaralı elini tutarak. Kıvranan çocuğu çabucak zapt ettiler. "Yeter!" Justin havladı, sesinin gücüyle çocuğu korkuttu.

Case'in karşısında durdu ve korkuyla iki adama baktı. Justin çocuğun basamağa koyduğu kâğıdı aldı ve kırarak açtı.

Öleceksin.

Mektubu Case'e uzattı, o da kelimeleri asık bir suratla okudu.

"Bu mesajları kimin için iletiyorsunuz?" diye sordu Case.

"Bilmiyorum lordum," diye kekeledi.

Justin bakışlarını kısmıştı. "Tekrar düşün," dedi tehlikeli bir ses tonuyla.

"Yemin ederim, hiçbir fikrim yok, mesajlar benim için her sabah bir şilinle birlikte bir kayanın altına bırakılıyor. İri yarı, kötü görünümlü bir adam yanıma geldi ve bu adrese bir parça kağıt teslim edersem bana ödeme yapacağını söyledi."

"Bahsettiğiniz bu kaya nerede?" diye sordu.

"Rıhtımın aşağısında. Fishhead Tavernası'nın hemen dışında. Basamaklarda gevşek bir taş var. Eğer onu çıkarırsan, içine bir parça kağıt koyabileceğin bir yer var."

"Bu adam neye benziyor? Seni işe alan adam," diye sordu Justin.

"Büyük ve kötü görünümlü. Neredeyse senin kadar uzun," dedi Justin'i inceleyerek. "Yüzünde, sağ gözünün altında bir yara izi var."

Justin elini cebine attı ve birkaç sterlinlik banknot çıkardı. Onları çocuğa uzattı. "Bu, daha fazla mesaj iletmeyerek kaybedilen geliri yerine koymaya yetecektir." Justin'in sesindeki uyarı açıktı.

Çocuğun gözleri parladı. Muhtemelen hayatında hiç bu kadar paraya dokunmamıştı. Koşarak uzaklaştı ve caddede gözden kayboldu.

"Umarım düşündüğüm şeyi düşünmüyorsunuzdur," dedi Justin, Case'in yüzündeki düşünceli ifadeyi inceleyerek.

"Bu adamın kim olduğunu bulmamız gerektiğini biliyorsun," dedi Case. "Neden biri Jillian'ı korkutmak istesin ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum." Justin iç çekti. "Bunu tek başına yapmana kesinlikle izin vermeyeceğim. Bu adam kibarca konuşulacak bir tipe benzemiyor. Tabancamı da yanımda getireceğim."

"İyi fikir. Bu gece tavernayı gözetleyeceğiz. Jillian'ın hizmetçileri bugün dönecek, böylece artık evde yalnız kalmayacak."

Sanki bir işaretmiş gibi kapı açıldı ve Jillian dışarı baktı. "İkinizin konuştuğunu duyduğumu sandım. Geldi mi?"

Justin, "Mesajları ileten çocuğu yakaladık," diye cevap verdi. "Çocuk mu?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ona zarar vermediniz, değil mi?" "Pek sayılmaz," diye mırıldandı Justin.

"Mektup nerede?"

Case isteksizce kağıdı uzattı. Kelimeleri okuduğunda . "Bunu şimdi kimin yaptığını biliyor muyuz?"

"Bir ipucumuz var," teminat verdi Case. "Bu gece araştırmayı planlıyoruz."

"Biz" dediğinde kaşlarını kaldırdı.

"Kendi başına gitmesine pek izin veremem," dedi Justin, onun dile getirilmemiş sorusuna cevap olarak.

"Tehlikeli mi o zaman?"

"İyi olacağız," dedi Case. "Sadece birini sorgulamamız gerekiyor."

İkna olmuş görünmüyordu ama konuyu kapattı. "Bayan Applegate herkes için kahvaltı hazırladı. Lütfen içeri gelin ve yiyin."

Kahvaltıdan sonra iki adam ayrıldı. Öğleden hemen önce Hilda, Harry ve Elsie, Johnny ile birlikte döndüler.

Jillian onları kapıda heyecanla karşıladı. Harry çantalarını getirirken Johnny Jillian'a yaklaştı ve şapkasını çıkarıp elinde tuttu. "Yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır leydim. Elsie bana onun için yaptıklarınızdan bahsetti ve nezaketinizi takdir ediyorum. Sizin için çok çalışacağım, ikimiz de çalışacağız. Yaptıklarınızı unutmayacağım."

Jillian bu yumuşak sözlü genç adamın samimiyetinden etkilenmişti. Elsie'ye bayılıyor gibiydi ve Elsie Jillian'ın onu hiç görmediği kadar hareketliydi.

Daha sonra Hilda ile hizmetçilerin odasını Johnny ve Elsie'ye verme fikrini ve ek bir hizmetçi tutma planını konuştu.

Hilda şaşırmış görünüyordu. "Yaptığımız işten memnun değil misiniz leydim?" "Tanrım, hayır, çok memnunum. Burada tek başıma olmak Elsie'yle ne kadar çok şey yaptığınızı görünce gözlerim açıldı. Bence fazladan bir çift eliniz olsaydı, ikiniz için de işler daha kolay olurdu."

"Sizin için çalışmak bir zevk leydim. Ben ve diğerleri fazladan çalışmaya aldırıyoruz."

"Yine de sana ve Elsie'ye yardım etmesi için birini tutacağım. Johnny ile birlikte hizmetçilerin odasına taşındıktan sonra Elsie'nin odasında kalabilir."

O öğleden sonra yemekten sonra Jillian yorgunluktan yakındı ve odasına çıktı. Diğerlerinin, Elsie ve Johnny'nin yeni evi olarak hizmet verecek olan hizmetli odalarını açmakla meşgul olacaklarını biliyordu. Case ve Justin'i Fishhead Tavernası'na kadar takip etme planını uygulayabilmesi için onların bu meşguliyeti bu akşam işine yarayacaktı.

Varlığını duyurmadan önce onların konuşmalarını dinliyordu ve kendisine tehdit mesajları gönderen bu gizemli adamı ararlarken boş boş oturmaya hiç niyeti yoktu.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jillian kendini gülünç hissediyordu. Bir çift dar pantolon, yüksek diz çizmeleri ve koyu renk pamuklu bir gömlek giymişti. Aynaya bir kez baktığında göğüslerini bağlayacak bir şey bulmak için gardırobunu karıştırmaya başladı. Saçlarını başının tepesinde topladı ve Harry'nin birini başına geçirdi. Şapka hemen gözlerinin üzerinden kaydı. Tekrar yukarı itti ve yerinde kalması için belli bir açıyla eğdi. Görünüşünden memnun, Hilda ve diğerlerinin hâlâ hizmetkârların odasını temizliyor olmaları ve onu gizlice çıkarken görmemeleri için dua ederek merdivenlerden indi. Neden erkek kıyafeti giydiğini açıklamak istemezdi.

Bahçeden sürünerek geçti ve arka kapıdan çıkarak evinin arkasındaki ara sokağa girdi. Birkaç blok yürüdü ve rahat bir nefes alarak yoldan geçen bir at arabasını selamladı. En sert sesiyle şoföre kendisini Fishhead Tavernası'na götürmesini söyledi.

Meyhaneye kısa bir mesafe kala şoföre durmasını söyledi. İndi ve çevresini tanımak için karanlık bir ara sokağa girdi. Rıhtımdan yayılan kokular çok baskındı. Thames Nehri'nin rutubetli kokusunun yanı sıra, çürüyen balıkların ve ara sokaklarda boşaltılan tencerelerden yayılan insan atıklarının kokusu da öğürmesine neden oluyordu.

Gergin bir şekilde tavernaya yaklaştı ve girişi gözlemlemek için en iyi görüş noktasını aradı. Kalabalık meyhaneye girip çıkan insanları net bir şekilde görebilecek kadar yaklaştığında, tekrar gölgelerin arasına karıştı.

Yaptıklarının ne kadar akıllıca olduğunu ilk kez düşünmüyordu. Korku midesini kavradı. Ya fark edilirse? Erkekler gece karanlığından sonra Londra rıhtımlarına bile cesaret edemezdi. Case ve Dük'ün tehdit notlarından sorumlu adamı yakalayıp yakalamadıklarını görmek dışında bir planı bile yoktu.

Kendini binanın nemli taş duvarına daha sıkı bastırdı ve sokaktan geçen herkese görünmez olmayı başardığını umdu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor ve hızlı nefes alışını kimsenin duymaması için dua ediyordu.

###

Justin çocuğun verdiği tarife uyan birini bulmak için meyhanenin kalabalık iç mekânını inceledi. Hava yoğun bir dumanla kaplıydı ve yıkanmamış vücutlar ile bayat içki kokuyordu. Taverna, Londra'nın sefil nüfusunun karışık bir ürün yelpazesine ev sahipliği yapıyordu. Fahişeler burada canlı bir iş yapıyor ve bir grup gürültülü denizciye teklifte bulunurken görülebiliyordu. Muhtemelen aranan suçlular da bu loş ortamda birbirine karışıyordu. Burası gafil avlanmak isteyeceğiniz bir yer değildi.

Case'le göz göze geldi ve odanın diğer ucunda oturup bira içen bir grup adama başıyla işaret etti. İçlerinden birinin sağ yanağında, karanlık ortamda bile görülebilen büyük bir yara izi vardı. Adam gitmek için ayağa kalktığı anda Justin ve Case onu takip etmeye başladılar. İnsan kalabalığının arasından dirsekleriyle sıyrılıp kapıdan çıktıklarında, söz konusu adamın merdivenlerin yanında yerden kalkıp gecenin karanlığına doğru hızla ilerlediğini gördüler. Case ve Justin hemen onu takip ettiler. Tavernadan bir blok ona yetiştiler.

Justin tabancasını çıkararak, "Orada dur," diye emretti.

Adam durdu ve yavaşça iki kardeşe doğru döndü. "Ne istiyorsun?" diye sordu. Justin'in kendisine doğrulttuğu silahtan pek de korkmuşa benzemiyordu.

"O notları Penroth Kontesi'ne göndermen için seni kim tuttu?" Justin talep etti.

"Ne notu?"

"Aptal numarası yapma," diye karşılık verdi Case. "Notu meyhanenin merdivenlerine bıraktığını gördük."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," diye alay etti.

Justin, "O zaman meseleyi sulh yargıcına bırakalım," diye cevap verdi.

Adam kendini Justin'e doğru fırlattı, onu gafil avladı ve silahını elinden aldı. Silahın arnavut kaldırımlı sokakta sekerken çıkardığı şangırtıyı duydu ve adamın saldırısının şiddetiyle yere yığılırken Case görüş alanından kayboldu. Saldırgan orta kısmına bir yumruk indirdiğinde homurdandı. Justin avantajı ele geçirmeye çalışırken iki adam sokağın sert taşları üzerinde yuvarlandı. Bir dizi darbe indirerek adamı geriye savurdu ama sonra adam çenesine bir yumruk indirince sarsıldı.

Adam yere düşerken Justin göz ucuyla bir hareketlilik yakaladı, koyu renk giysili bir figür kendini adama doğru fırlatmıştı. Adam onu bir sineği kovalarmışçasına etkili bir şekilde savurunca yeni gelen yere yığıldı. Havayı bir acı çılgılığı kapladı, kesinlikle *kadınsı* bir acı çılgılığıydı.

Justin lanet okudu. Lanet olası aptal kadın kendini öldürtecekti. "Case, buraya gel!" diye bağırdı, ayağa kalkıp temkinli bir şekilde adamın etrafında dönerken.

Adam şansının hızla değiştiğini hissetmiş gibi çabalarını yenileyerek kendini bir kez daha Justin'e doğru fırlattı. Elinde bir gümüş parıltısı parladı. Justin neredeyse zamanında göremiyordu. Geri sıçradı ama bıçak üst kolunu kesmeden önce değil. Bir acı tıslaması çıkardı. Adam bıçağı bıraktı ve gecenin karanlığına doğru kaçtı.

Jillian önce Justin'e ulaştı. "İyi misin?" diye sordu, sesindeki endişe belirgindi.

Case de çok geride değildi. "Jillian, burada ne halt ediyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Kendini öldürtebilirdin!"

"Şimdi olmaz Case," dedi aceleyle. "Kardeşin bıçaklandı."

Case endişeyle, kan akışını durdurmak için kolunun üst kısmını kavrayan Justin'e baktı.

"Sadece bir kesik," diye cevap verdi Justin. "Arabayı getir de buradan gidelim." Jillian'a dik dik baktı. "Aklından ne geçiyordu?"

En azından utanmış görünüyordu. "Bu sabah Case ile konuştuğunuzu duydum.

Size yardım edebileceğimi düşündüm."

Justin başını salladı, kolundaki acı onunla daha fazla tartışamayacak kadar büyüktü. "Sen iyi misin? Ağladığınızı duydum."

"Önemli . Şu anda senin için daha çok endişeleniyorum."

Case daha sonra Justin'in arabasıyla geldi ve Justin ile Jillian arabaya bindiler. Jillian koltukta Justin'in yanına oturarak, "Koluna bakmama izin ver," diye emretti.

"değil," dedi ters bir şekilde.

"Aptal olma ve bakmama izin ver."

İçini çekti ve elini kesiğin üzerinden çekti. Hâlâ kanayan yarayı incelerken kaşlarını çatı. Gömleğini pantolonunun belinden çekip içine soktu. Justin ona ilgiyle baktı. "Başını çevir," diye talimat verdi. "Sen de," dedi ona merakla bakan Case'e.

Onu mecbur bıraktılar ama Justin göz ucuyla hâlâ onu görebiliyordu. Gömleğinin altını karıştırdı, çabalarıyla kaldırdı ve altındaki krem si teni ortaya çıkardı. Kadın göğüslerinden uzun bir kumaş şeridi çözmeye başladığında Justin nefesini içine çekti. Şerit serbest kaldığında alttaki kabarıklığı görebiliyordu.

"Artık bakabilirsin," diye duyurdu. Şeridi kolunun etrafına sarmaya başladı ve kesiği etkili bir şekilde bandajladı. Artık kısıtlamadan kurtulmuş olan göğüslerinin gömleğinin zorladığını fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Şefkatli davranıyordu ve bu onu çıldırtıyordu. Asıl rahatsızlık kaynağı kolundan değil, pantolonundan kaynaklanıyordu.

"Dikiş atılması gerekecek," dedi, kaşlarını çatarak bağladığı kesiğe bakarak. "Bunu senin için yapabilirim. Gecenin bu saatinde doktor çağırma oldukça aptalca görünüyor."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Justin. "Ayrıca, bu uygun olmaz."

"Sizin de belirtmekten çok hoşlandığınız gibi, ben pek uygun biri değilim. Ayrıca, yaralanmanızdan kendimi sorumlu hissediyorum."

Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu gördü. Muhtemelen hayatı boyunca hiçbir tartışmayı kaybetmemişti.

Justin'in evine vardıklarında, Jillian'a pelerinini uzattı. "Bunu giy ve başını ört. Bu saatte evime girerken görülmen iyi olmaz."

Ona pis bir bakış fırlattı.

"Seni düşünüyorum," diye hırladı. "Burada benimle yalnız olduğun bilirse sahip olduğun itibar yerle bir olur. Case pek de uygun bir şapere değil."

"O haklı, Jilly, pelerini giy."

İçeri girer girmez Jillian hemen talimatlar vermeye başladı. Case'i su ve yaraya uygun bir pansuman getirmesi için gönderdi ve sonra Justin'i yatak odasına doğru yönlendirdi. Edward onları merdivenlerin dibinde karşıladı, her zamanki gibi telaşsız görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim, majesteleri?"

Justin cevap vermeden önce Jillian, "Onu merdivenlerden çıkarıp yatağına yatırmama yardım edebilirsin," diye araya girdi.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdandı. "Bacaklarımda hiçbir sorun yok."

"Aptallık etmeyi bırak da sana yardım etmemize izin ver," diye azarladı onun itirazlarını duymazdan gelerek.

"Gerçekten de majesteleri, yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz," dedi Edward diğer tarafına geçerek.

Justin'in gözleri kısıldı. Edward'ın gözlerinde bir eğlence okuduğundan emindi. Bu imkânsızdı, çünkü o kesinlikle İngiltere'deki en taş suratlı uşaktı. "Neyi bu kadar eğlenceli buluyorsun?" diye hırladı.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim olmadığından eminim, majesteleri," dedi sakince. Ama Justin yine de kahkahaların yansıdığını görebiliyordu.

"Lanet olsun!" diye homurdandı. "Hepiniz çekilmezsiniz."

Jillian sabırsızlıkla, "Yarasını temizleyebilmem için onu yatağa yatırmamız gerekiyor," dedi. "Ateşinin çıkmasını istemiyorum."

"Ben ateşlenmem," diye homurdandı.

"Aksine, majesteleri, bir keresinde ateşiniz yüzünden iki gün boyunca aklınızın yerinde olmadığını hatırlıyorum."

"Bu kadar yeter, Edward," diye homurdandı Justin. "Hadi işimize bakalım ve eski anıları yeniden yaşamaktan vazgeçelim."

Edward yine gülümsemesini bastırır gibi oldu ve merdivenlerden Justin'in yatak odasına doğru ilerlediler.

"Eğlenmene çok sevindim," diye tısladı Justin, Edward'a ters ters bakarak.

Jillian onun yatak odasının sadeliğinden etkilenmişti. Odanın ortasında büyük, çok erkeksi görünümlü, maun bir yatak duruyordu. Duvarlar çıplaktı, tıpkı odayı seyrek bir şekilde kaplayan mobilyalar gibi. Yatağın yanında küçük bir masa duruyordu ve üzerinde sönmüş bir mum vardı. Edward aceleyle mumu yaktı, sonra da tuvalet masasının hemen üzerinde asılı duran yağ lambasını yakmak için odayı geçti. Kısa süre sonra oda sıcak bir ışıltıyla aydınlandı.

Jillian onu yatağa doğru itti. "Gömleğini çıkarman gerekiyor. Korkarım her mahvoldu." Gömleğinin düğmelerini beceriksizce açtı, yüksek düğmelere uzanırken yüzünü buruşturdu. "Ne kadar düşüncesizim," diye azarladı. "İzin ver sana yardım edeyim."

"Buna gerek yok," dedi hemen. "Edward bunu yapabilir." Ama Edward odadan kaybolmuştu.

"Dediğim gibi, sana yardım edeceğim." Kalan düğmeleri nazikçe açtı ve gömleği çekti. Nefesini içine çekti, adamın kaslı göğsünü ortaya çıkarırken merakla başının döndüğünü hissetti. Hayatında gördüğü en görkemli göğüstü, bunun sadece bir göğüs olduğunu bir kenara bırakın.

gördüğü ikinci sandıktı. Yine de çoğu sandık bu kadar güzel değildi. Ona dokunmak nasıl bir his olurdu? Kendini sersemlikten kurtardı, düşüncelerinin gittiği yön yüzünden yüzü kızarmıştı.

Justin yavaş yavaş çıldırıyordu. Dar gömleğin altında göğüslerinin sallanışını izlemek bir işkenceydi. Gömleği omuzlarından kaydırırken parmakları sırtına temas ettiğinde, sanki yanmış gibi sıçradı.

"Seni incittim mi?" diye sordu endişeyle.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. Case su ve bandajlarla döndüğünde minnettar oldu.

"Uzan," diye talimat vererek Case'den suyu aldı. Yarayı nazikçe yıkadı. "Dikiş atmamı istemediğine emin misin?"

"Eminim. Sadece bandajla, bir şey olmaz."

Ona şüpheyle baktı ama yine de yarayı sarmaya başladı. Dakikalar sonra kolunu nazikçe sıvazladı. "Hepsi bitti."

Justin sessizce teşekkür etti. Kendini utandırmadan onun dokunuşuna daha fazla dayanabileceğinden emin değildi. Doğrulup Case'in gardırobundan çıkardığı gömleği giydi. Case'in ikram ettiği bir bardak viskiyi de minnetle kabul etti. "Görünüşe göre çıkmaz bir sokaktayız," dedi ateşli sıvıyı yudumladıktan sonra. "Umarım gizemli adamımızı gelecekteki teslimatları ayarlamaktan vazgeçecek kadar korkutmuşuzdur. Ancak bu, en başta bunu neden yaptığına dair gizemi çözmiyor" diye ekledi.

"Yardımanız için minnettarım, lütfunuz," dedi içtenlikle. "İstemediğinizi biliyorum ama yine de çabalarınızı takdir ediyorum. Sadece benim yüzümden yaralandığınız için üzgünüm."

Kahretsin, ama onu öpmek istiyordu. Yarası belli ki onu sayıklatıyordu. "İstemeseydim yardım etmezdim. Ve bana Justin de. En iyi çabalarımıza rağmen kaderimizde birlikte olmak varmış gibi görünüyor."

"Ben de senin kadere inanmadığımı sanıyordum," dedi muzip bir gülümsemeyle.

Ona eğlenmediğini belli eden bir bakış .

"Gel Jillian, seni eve götürmem gerek," dedi Case. "Yakında şafak sökecek."

Jillian bir an için irkildi. Case'in odadaki varlığını tamamen unutmuştu. "Evet, evet, elbette," dedi Justin'e dönerek.

O ve Case eve sessizce döndüler. Akli çelişkili düşüncelerle doluydu. Bu gece bir şeyler olmuştu. Justin'e verdiği tepki öncekinden garip bir şekilde farklıydı. Daha önce kelimeleri bulmakta hiç zorlanmazken, şimdi dili tutulmuş ve garip hissediyordu. Tam bir ahmak gibi onun çıplak göğsüne bakakalmıştı.

Araba durdu ve düşüncelerini böldü. Gözlerini kırıştırdı ve inmek için ayağa kalktı. Çoktan onun konağına varmışlardı. Case ona doğru uzandı ve elini sıktı.

"Biraz dinlen," dedi usulca. "Bu gece maskeli baloda görüşürüz."

Kendini içeri bıraktı ve yorgun adımlarla odasına doğru yürüdü. Umutsuzca banyo yapmak istiyordu. Gün ağarmaya başlamıştı ve Hilda ile Elsie'nin uyanmış olacaklarını biliyordu ama kendisini bu görmelerini istemiyordu, bu yüzden çabucak bir sabahlık giydi. Ardından Elsie'yi çağırdı, o da birkaç dakika içinde geldi ve banyo hazırlamaya koyuldu. Jillian sıcak su dolu küvete girerken zevkle içini çekti. Gözlerini kapadı ve arkasına yaslanarak rahatladı, biraz daha aşağı kayd, ta ki sadece başı suyun üzerinde kalana kadar. Justin'in göğsünün yasaklanmış görüntüleri zihnine geri geldi. Ona dokunmak nasıl bir his olurdu? Onu korkutucu bir şekilde kendine çekiyordu. Onun yanındayken kendini kontrol altında hissetmiyordu ve felaketle sonuçlanan evliliğinden beri kontrole değeri veriyordu.

her şeyden önce.

Ona verdiği tepki onu daha önce itiraf etmek istemediği kadar endişelendirmişti. Lucas'ın yanında hiç böyle bir özlem dalgası hissetmemişti. Umutsuzca aşık olduğu ilk zamanlarda bile onun dokunuşu bu kadar güçlü bir tepki uyandırmamıştı.

Justin dış görünüşündeki asalet ve onurun altında gerçekte nasıl biri olabilirdi? Lucas'la evliliği ona erkekler hakkında bir şey öğretmişti; çekici dış görünüş genellikle içindeki canavarı gizliyordu.

Su ılıklaşana kadar küvette kaldı, sonra dışarı çıktı, kurulandı ve kapıdan geçerek yatak odasına yöneldi. Şöminedeki ateş parlak bir şekilde çıtırdıyordu ve o da önündeki sandalyeye yerleşerek bacaklarının üzerine bir battaniye çekti. Esnedi, uzuvlarını istila eden sıcaklığın etkisiyle uykuya dalmıştı bile.

###

O öğleden sonra, birkaç saatlik uykusundan uyandıktan sonra maskeli balo için hazırlanmaya başladı. Bu vesileyle bir denizkızı olacaktı ve Elsie saçlarına öyle bir şekil vermişti ki, bukleler halinde sırtından aşağıya dökülüyor ve sırtının alt kısmında son buluyordu. Elbisesi cüretkâr bir şekerlemeydi ve her kıvrımına ikinci bir ten gibi yapışıyordu. Elbisenin malzemesi akuamarindi ve elbisenin içine dikilmiş gümüş iplikler, parıldayan pullar etkisi veriyordu. Tamamen askısız ve sırtı açık olan elbise dolgun göğüslerini ve ince belini vurguluyordu. Elbisenin kumaşı kalçalarını sıkıca sarıyor ve bacaklarının şeklini ayak bileklerine kadar takip ediyordu. Elbisesinin arkasındaki cüretkâr yırtmaç olmasaydı yürüyemeyecekti.

Bu onun yeni, daha muhafazakâr yaklaşım fikrine tam olarak uymuyordu ama içindeki bir şeytan onu yine de kostümü giymeye itti. Bu yılın son büyük balosuydu. Gelecek sezon için yeni bir imaj benimsemek için bolca zamanı olacaktı.

Ancak endişelenmesine gerek yoktu. Maskelerinin sunduğu sözde anonimliğin ardında, *tonun* geri kalanı çekingenliklerini ve adab-ı muaşeret kavramlarını bir kenara bıraktı ve sadece kaş kaldırırlardan düpedüz dudak uçuklatanlara kadar çeşitli kreasyonlar giydi.

Balo salonunun eteklerindeki gözlerden uzak yerinden rengârenk kostümleri inceledi. Şu ana kadar onu en çok eğlendiren Leydi Clarice olmuş, Jillian'ın sadece tavus kuşu olduğunu tahmin edebildiği kasvetli bir girişimde bulunmuştu. Ancak sonuç daha çok birinin kışından vurduğu bir tavuğu andırıyordu.

Leydi Bea bir korsan olarak gelmişti ve gördüğü ilgiden oldukça hoşlanıyordu. Jillian yaşlı kadının pantolon giydiğini ve göz bandı taktığını görünce kıkırdamasını bastırdı. Kendisine fazla yaklaşanlara mızrağıyla eziyet etmekten zevk alıyordu ama mızrağını kullanmakta pek becerikli olduğu söylenemezdi. İnsanlar, o pistte yürürken hızla ondan uzak durmaya karar verdi.

Kalabalıkta çok sayıda Napolyon ve bir o kadar da Wellington taklidi vardı. Kısa süre sonra sahte bir savaş başladı ve Wellington, Napolyon gibi giyinmiş göbekli bir figürü gönderirken tezahüratlar patlak verdi.

Gözleri balo salonunu bir kez daha taradı. O burada mıydı? "Bu gece kendinizi aşmış görünüyorsunuz leydim."

Yerinden sıçradı ve arkasını döndüğünde aradığı nesnenin karşısında durduğunu gördü. "Justin! Burada ne işin var? Yataktan çıkmamalısın. Kolun nasıl?"

"Sorun yok," diye cevap verdi, sözlü saldırısı karşısında eğlenmiş görünüyor. "Sadece biraz ağrıyor."

"Kostümün nerede?"

"Ben giymiş görünmüyorum. Bu konuda sen de öyle," dedi ve denizkızı elbisesine kaşlarını kaldırarak baktı.

"Yaranızın dilinize kadar uzanmadığını görüyorum. Yazık."

"İğnelemeleriniz hiç eksik olmuyor."

"Alaycı olduğumu kim söyledi?"

Gerçekte Justin, Jillian tarafından büyülenmişti. Birkaç dakika boyunca onun arkasında durmuş, başını her çevirdiğinde gördüğü sırtının çıplaklığına bakmıştı. Saçlarının uzun mürekkepli dalları, sırtının küçük kısmının altında kıvrılan kostümünün beline alaycı bir şekilde yaslanmıştı. Elleri yanı başında kaşındı ve parmaklarını yumruk yaparak saçlarının gür yelesine gömme dürtüsüne karşı koydu.

Jillian'ın erkek konuklardan topladığı takdir dolu bakışlar Justin'i rahatsız etti. Bunun kendisini rahatsız ettiğini bilmek ona hiç de iyi gelmiyordu. Kadın onu çıldırtıyordu.

"Yakında ülkeden ayrılacak mısınız?" diye sordu, sesi düşüncelerinin arasından süzülüp dikkatini şimdiki zamana geri getirdi.

"Bunu pek düşünmemiştim," diye cevap verdi. "Londra'dan ayrılmak için acelem yok."

"Oh," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Bu seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

Yüzünü ona çevirdi. "Ne yaptığınızın benim için pek önemi yok." "O zaman bir süre daha Londra'da kalmamın sizi rahatsız etmeyeceğinden eminim. şimdilik."

"Hiç de değil," dedi neşeyle. "Kendinizi eğlendirecek çok şey bulacağınıza eminim."

"Gerçekten de Londra'yı *oldukça* eğlenceli buldum," dedi sert bir ifadeyle.

"Biliyor musun, ne zaman senden gerçekten hoşlanmaya başlayabileceğimi düşünsem, bu fikrimden aynı hızla vazgeçiyorum." Ona sırtını döndü ve başı dik bir şekilde uzaklaştı.

Justin'in bakışları, ayak bileklerinden baldırlarının ortasına kadar uzanan yırtmaçtan görünen biçimli bacaklarına takılmıştı. Saçları erotik bir şekilde sallanıyor, bir erkeğin okşaması, *onun* okşaması için haykıran sırtının küçük kısmını ortaya çıkarıyordu. Maskeli baloya neden katıldığını bile bilmiyordu. Kolu ağrıyordu ve o gün hiç uyumamıştı ama yine de gelmek zorunda olduğunu hissetti.

Hindistan'dan döndüğü zaman ile bu gece arasında bir yerde, ona olan düşmanlığının çoğunu kaybetmişti. Elbette, onu hâlâ çileden çıkarıyordu ama her nasılsa başlangıçta ona karşı hissettiği öfkeyi bir araya getiremiyordu. Skandalcı, uçarı ve tamamen uygunsuzdu; toplumun emirlerine hiç saygısı yoktu ama yine de ona çekilmişti. Onun önem verdiği her şeyin tam zıttıydı. Peki neden ondan bu kadar etkilenmişti?

###

Neden ondan bu kadar etkilenmişti? Aslında onu maskeli baloda gördüğüne çok sevinmiş ve muhtemelen katılmayacağını düşünmesine rağmen kendini onu ararken bulmuştu. Onunla konuşur konuşmaz nabızı hızlanmaya başlamıştı. Şimdi bile kızarmış ve sersemlemiş hissediyordu. Hâlâ onun kokusunu alabiliyordu, keskin, temiz, erkeksi kokusunu. Yüzünü onun göğsüne gömmek için büyük bir istek duyuyordu. Ve alnına dikkatsizce düşen o saç tutamı, parmakları onu geri itmek için nasıl da kaşınıyordu.

Balo salonuna göz gezdirdi, gösterişli bir şekilde giyinmiş parti müdavimlerinin arasında bilinçsizce onu aradı. Gözleri onu gördüğünde nabızı hızlandı. İnsan kalabalığının ortasında dururken bile çok yalnız görünüyordu. Gülümsüyor ve etrafındakilerle kibarca sohbet ediyordu. İnsanlar onun güçlü varlığından etkilenmiş gibiydi ve her sözüne kulak kesiliyorlardı. Erkekler, en son siyasi tartışmalardan ne tür bir at almaları gerektiğine kadar her konuda tavsiye ve fikir almak için onu arıyordu. Kadınlar ona bir mıknatıs gibi çekiliyordu. Gıdıklıyor, flört ediyor, kirpiklerini cilveli bir şekilde kırıştırıyor, her biri gizliden gizliye onun kendisine ilgi göstereceği umudunu taşıyordu.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı ve onun gözlerini yakaladı. Ona eğlenen bir bakış attı ve başını salladı. Kız suçlulukla gözlerini kaçırdı, ona bakarken yakalandığı için kendine kızdı.

Hızla arkasını dönerek, yanından geçen bir uşağın tepsisinden bir kadeh şarap aldı. Giderek artan bir sıkıntıyla baloda olup bitenleri izlemeye devam etti. Kendini *yalnız* hissediyordu. Kısa süreli melankoli anından sıyrıldı ve nereye giderse gitsin onu takip ediyormuş gibi görünen hüzne kapılmamaya karar verdi.

Geçtiğimiz yıl Jillian için hayatını değiştiren bir olay olmuştu. Onun için çok şey değişmişti. Lucas'ın ölümünden bu yana geçen altı ay

Ona ne kadar az saygı duyduğunu göstermek için. Peki neden kendini haklı hissetmiyordu? Sadece hayatın ona çizdiği yön için üzüntü duyuyordu.

Balo salonunda huzursuzca etrafına bakarak Case'in ortaya çıkmasını bekledi. Melankoliye tahammülü yoktu, eğlence ve neşeye ayrılmış bu gecede melankolinin üzerine çökmesinden rahatsız olmuştu. Case her zaman yaptığı gibi onu neşelendirecekti. Ve belki de onun aklını çileden çıkaran yakışıklı ağabeyinden uzaklaştırabilirdi.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Gerçekten aşk için evlenen var mı?" Jillian elindeki çay bardağını tabağa bırakırken sordu.

Leydi Bea ve Leydi Cecilia birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar ve Leydi Bea sandalyesinde öne doğru eğildi. "Sizi bunu sormaya iten nedir, canım?"

Jillian kendisine merakla bakan iki kadına bakarken düşüncesiz doğasına lanet okudu. Leydi Burlington, Adela Farnsworth ve Eloise Huntington dığında, kocalarıyla birlikte tağradaki malikânelerine çekilmiğ olan Leydi Bea'nın evinde toplanmığlardı. İcini çekti ve tabağı önündeki masaya koymak için öne doğru eğildi. "Hiç aşık olan var mı diye merak ettim," dedi hafifçe.

"Aman Tanrım, aşık mı oldunuz?" Leydi Cecilia sevinçle sordu. "Aşka inandığımdan bile emin değilim."

Leydi Bea'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi. "Şüphesiz, insanlar aşık olur."

"Konta aşık mıydın?" Jillian sordu.

Leydi Bea sanki onu duymamış gibi devam etti. "Winthrop Kontu ile ikinci sezonumda evlendim. Ailelerimiz arasında bir anlaşma yapıldı ve düğün günümüzden önce onu sadece bir kez gördüm."

Koltuğunda kıpırdandı ve yere baktı. "İyi bir aileden gelen genç bir adam vardı, zor zamanlar geçirmiş olsalar da. Ünvanı yoktu. Bir baronun üçüncü oğluydu ve miras alma umudu çok azdı.

"Onunla sezonun başında, kontla evliliğim ayarlanmadan hemen önce tanıştım. Aramızda büyülü bir şeyler oldu. Birbirimizi nezaketin izin verdiği sıklıkta gördük ve hatta bir gece ailemin malikanesinin bahçesinde buluşmayı bile başardık. O benim öptüğüm ilk erkekti."

Belli ki anılarında kaybolmuş bir halde durakladığında nazik bir gülümseme ağzının etrafındaki yumuşak kırışıklıkları kıvırdı.

"Ona ne oldu?" Jillian sordu.

Leydi Bea başını kaldırıp ona baktı ve yaşlı kadının gözlerindeki yaşların parlaklığı karşısında şaşırdı.

"Kontla evlenmeden önceki gece beni görmeye geldi ve onunla Gretna Green'e kaçmam için yalvardı. Bugün bile pişmanım.

Kalbimin sesini dinleme cesareti. Onu geri çevirdim ve hayal kırıklığını, gitmeden hemen önce gözlerindeki acıyı asla unutmayacağım."

Tekrar ellerine baktı ve konuşurken parmaklarını büktü. "Onu bir daha hiç görmedim."

Derin bir nefes aldı ve tekrar Jillian'a baktı, gözyaşlarını tutabilmek için cesurca çabalıyordu. "Orduya katıldığını ve daha sonra kolonilere gönderildiğini ve orada savaşta öldüğünü duydum."

Leydi Cecilia, Leydi Bea'nın kolunu rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Bilemezdin, Bea. Büyük ihtimalle genç yaşta dul kalacaktın."

Leydi Cecilia'ya sıcak bir şekilde gülümsedi ve sonra tekrar Jillian'a baktı. "Gördüğün gibi canım, aşk çok gerçek, sadece ona her zaman doğru şekilde davranmıyoruz."

"Ama nereden *biliyorsun*?" Jillian sordu. "Geçici bir karasevdayı aşk sanmadığınızı nereden biliyorsunuz?"

Leydi Bea'nın bakışları yumuşadı. "Hepimizin geçici fantezi anları vardır, tıpkı sizin Lord Penroth'a duyduğunuzu tahmin ettiğim gibi."

"Olduğu kadar kısa," diye mırıldandı Jillian.

"Ama birinden uzak kalmayı hayal bile edemiyorsan," diye devam etti Leydi Bea. "Onsuz olma düşüncesi sana ölçülemez bir *ıstırap* veriyorsa, işte o zaman, canım, aşıksın demektir."

####

Justin, Hyde Park'taki canlandırıcı gezintisinden yeni çıkmış bir halde Park Lane boyunca atını sürüyordu. Atına başını vermiş, Aralık ayının bu ilk gününde artık neredeyse hiç atlı bulunmayan kıvrımlı yollarda gürleyerek ilerlemesine izin vermişti.

Ne olduğunu anlamadan kendini Mount Sokağı'na sapmış ve daha da gizemli bir şekilde Jillian'ın evinin önünde durmuş buldu. Çok büyük değildi ama şık tuğla ev ona çok yakışıyordu.

Atından indi ve dizginleri kadının ön kapısına giden taş yolu koruyan küçük kapıya bağladı. Daha sonra, basamakları nasıl ve neden tırmandığını ve zarif pirinç tokmağı iki kez vurmak için nasıl kaldırdığını merak edecekti.

####

Jillian antreden oturma odasına doğru yürürken kapının çalındığını duydu. Hizmetkârların mutfakta olduğunu bildiği için aceleyle kapıyı açtı.

Kapıyı açtı ve dışarı baktı, Justin'in orada durduğunu görünce şok oldu. "Ekselansları," diye kekelemeyi başardı, sesindeki şaşkınlığı engelleyemiyordu.

"Bana Justin diyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedi onun şaşkınlığına gülümseyerek. "Beni içeri davet edecek misin?"

Sıkıca tutunduğu kapıya baktı ve aceleyle geri adım atarak kapıyı ardına kadar açtı. "Özür dilerim. Sizi burada görmeyi beklemiyordum," dedi, içeri adım attığında adamın giriş yolunu doldurmuş gibi görünmesi onu telaşlandırmıştı.

Onu oturma odasına götürürken kendisini takip etmesini işaret etti. "Otursana," dedi ve bir şey arıyormuş gibi arkasını döndü. Adam ayakta durmaya devam edince şaşkınlıkla ona baktı.

Ona dikkatle baktı.

"Ah, beni affet!" dedi ve en yakın sandalyeye oturdu. Adam iri gövdesini onun karşısındaki sandalyeye yerleştirdi.

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordu, oturduğu yerden bir kez daha kalkarak.

Ayağa kalktı ve kibarca ayağa kalktı.

"Hepsini at! Oturun," diye ısrar etti. "Kusursuz bir terbiyeniz olduğu kesin ama bu kadar oturup kalkmak başımı döndürüyor."

Bir kez daha koltuğa yerleşirken usulca kıkırdadı.

Bir tepsi içecek istedi ve garip bir sessizlik içinde Hilda'nın dönmesini bekledi. Tam konuşmak ve gerginliği bozmak için ağzını açtığı sırada Hilda elinde çay ve tartlarla içeri girdi. Jillian şaşkınlıkla dişlerini sıkarak ağzını kapattı.

Justin ve kendisi için doldurdu ve sonra fincanın kenarından dikkatle ona baktı. "Neden buradasın?" diye ağzından kaçırdı sonunda.

"Sarsılmaz Leydi Penroth'u kızdırmayı başarmış olabilir miyim?"

Oturduğu yerde sabırsızca kıpırdandı. Şüphesiz o en sinir bozucu adamdı!

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünceli düşünceli ona baktı. "Seni anlayamıyorum, Jillian."

"Buraya sadece bunu söylemek için geldiğini asla söyleme."

Onun çıkışını görmezden gelerek devam etti. "Bir şeyler sakladığınıza dair belirgin bir izlenim edindim."

Şok içinde ona bakakaldı. "Ne saklıyor olabilirim ki? Kesinlikle hiçbir şey saklamamak için büyük çaba sarf ettim!"

"İşte bu," diye düşündü. "Sanırım bir şeyleri saklamak *için çok çaba* sarf ettiniz." Adam doğrudan ona baktı ama kadın gözlerini kaçırmayı reddetti. "Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama tüm bu maskaralıkta görüldüğünden daha fazlası var. Bundan eminim."

"Olsa bile senin için neden önemli olsun ki?" diye sordu sessizce.

Cevap vermedi. Sonra aniden konuyu değiştirerek "Başka tehdit mektupları aldınız mı?" diye sordu.

Neredeyse hayal kırıklığı içinde çılgılık atacaktı. "Hayır. Şimdi belki de sakladığımı düşündüğün şeye geri dönebiliriz?"

"Korkarım gitmem gerekiyor. Gerçekten gelmeyi ." "O zaman neden geldin?"

Ayağa kalktı ve kadının oturduğu yere doğru yürüdü, elini tuttu ve dudaklarını yumuşak bir şekilde parmaklarının arkasına sürterek selam verdi. "Size iyi günler Leydi Penroth. Kendim çıkacağım."

O odadan çıkarken Jillian ayağa kalktı, ayağını yere vurdu ve öfkeli bir hırıltı çıkardı. Neden gelmişti ki? Bin yıl geçse de onu kapısının önünde bulmayı beklemiyordu. Ve bir şey sakladığını söyleyerek ne demek istemişti?

####

Ertesi gün öğleden sonra Bond Sokağı'nda dolaşırken hâlâ Dük'ün ziyaretindeki tuhaflığı düşünüyordu. Bay Littleton onun ilgisini çekeceğini düşündüğü bir kitap aldığını haber vermişti ve o da kitabı almak için sabırsızlanıyordu.

Gerçekten de saklanacak bir şey var! Kibirli, çekilmez hödük. "Leydi Penroth, sizi görmek ne güzel."

Dondu kaldı ve Lord Wisecoff'un kendisine açıkça baktığını görmek için başını kaldırdı. Boğazında safra birikti ve midesi çalkalandı. Alnından ter boşandı ve elleri nemli bir hal aldı. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Adam onun tepkisinden eğlenmiş görünüyordu ve yüzünde yağlı bir gülümsemeyle onu izliyordu. Elini adamın yanağına doğru uzattı ve darbenin şiddetiyle adamın başını geriye savurdu. Adam şok olmuş gibiydi.

yerini hemen bir öfke kıvılcımına bıraktı ve onun elini yakaladı. Adam elini sıkarken kadın acı dolu bir çığlık attı.

"Wisecoff, burada neler oluyor?" diye sordu sert bir ses.

Justin aralarına girip elini Lord Wisecoff'un elinden kurtardığında bir rahatlama seli kapladı içini.

"Sürtük bana tokat attı! Ve tek yaptığım onu selamlamaktı."

Yüzü çirkin bir ifadeye bürünmüştü, gözleri tehditkâr bir şekilde parlıyordu. Jillian arkasını döndü ve boğazındaki panik dalgasını daha fazla kontrol edemeyerek caddeden aşağıya, arabasına doğru kaçtı.

"Seni bir daha Leydi Penroth'un yanında görmeme izin verme," diye homurdandı Justin, Wisecoff'a dik dik bakarak.

"Kardeşinin ışıklı eteğini mi savunuyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle. "Yoksa o artık senin mi?"

Justin'in çenesine indirdiği yumrukla yere yığıldı.

Justin yerde yatan adamın başında durmuş, Wisecoff'un yaralı çenesini ovuşturmasını izliyordu. "Bana ya da Leydi Penroth'a bir daha bu şekilde hakaret edersen, ikincinin adını söylersin."

Wisecoff'u kendini sokaktan toplaması için bırakarak uzaklaştı. Nefesinin altında küfretti. Böyle bir sahne düşünülemezdi ama Jillian gibi şüpheli bir kadının bile böylesine duygusuz bir davranışa maruz kalmasına izin vermek ona göre değildi.

Aralarında ne haltlar dönüyordu? Jillian bir çarşaf kadar solgundu ve her hareketi korkusunu haykırıyordu. Ve gözleri -gözlerindeki bakış- adamın içini burkmuştu. Sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi kaçmıştı.

Bu durum giderek daha da kafa karıştırıcı bir hal alıyordu. Jillian'ın sırları her ne ise, her geçen dakika daha da gizemli bir hal alıyordu. Aklı olsa Londra'dan ayrılır ve kışı geçirmek üzere Whittington'a çekilirdi ama yine de kendini buradan ayrılmaya zorlayamıyordu. Henüz değil.

ONUNCU BÖLÜM

Arabalarına binip taşradaki malikânelerine gittikleri için Londra'da soyluların çoğu yoktu. Mayfair sokakları çok daha sessizdi ve arabalarla daha az doluydu. Sokaklar kaldırım taşları üzerinde rahatlayan atlarla dolu olmadığı için koku da kesinlikle iyileşmişti.

Ne yazık ki bir gübre yığını kalmıştı. *Lord Wisecoff*. Bu isim bile şeytanı çağırıyordu. Jillian artık bir uşak tuttuğu için, Lord Wisecoff'la karşılaşmasından sonra artık refakatsiz dışarı çıkmıyordu. Gezintilerini parkta kısa yürüyüşlerle sınırlasa da Johnny'nin varlığı rahatlatıcıydı.

Orada bile Justin'le karşılaşma ihtimali onu tedirgin ediyordu. Lord Wisecoff'la karşılaşmasını merak edecekti ve bir açıklama isteyecek kadar ileri gidebileceğini tahmin edebiliyordu. Justin onu kurtarmak için devreye girdiğinde bu kadar aceleyle kaçmasının bir nedeni de buydu.

Ondan uzak durması iyi olmuştu. Adam onda çok fazla kafa karıştırıcı duygu uyandırıyor. Evine geldiği gün verdiği tepkinin de gösterdiği gibi, onun varlığı bile tedirgin ediciydi. Zaten evde onu meşgul edecek yeterince şey vardı.

Ev işleri ajansı onun isteği üzerine yeni bir hizmetçi göndermişti ve son birkaç gün onu yerleştirmek ve sorumluluklarını detaylandırmakla geçti. Ev halkı artık altı kişiydi, Case'in sürekli varlığını da sayarsak yedi kişi.

Günler soğudukça Jillian'ın evinin sakinleri akşamları salonda toplanır, ateşin önünde oturur ve sıcak çikolata fincanlarının tadını çıkarırlardı. Elsie tamir işleriyle uğraşırken, Johnny ve Harry akşam içkilerinin tadını çıkarır, Hilda ve yeni hizmetçi Catriona piyanoyla uğraşırken o ve Case sık sık satranç oynardı.

Case'e Justin'in Yorkshire'a çekilip çekilmediğini soracak cesareti kendinde bulamamıştı ve o da bu bilgiyi vermeye gönüllü olmamıştı. Nedense onu bir daha görememe fikri ona çok ağır geliyordu. Taşra hayatını tercih ettiği düşünülürse, bahar mevsiminde geri dönmeyebilirdi.

Aralık ayının ikinci haftasının başında, Jillian yeni okuma malzemeleri almak için Bay Littleton'ın kitapçısına gitmeye karar verdi. Johnny'nin kendisine eşlik etme teklifini, Elsie'yle birlikte alışveriş yapacakları bir gün planladıklarını bildiği için reddetti. Bunun yerine Harry'ye arabayı aldırды ve kendisi yalnız gitti. Sonsuza dek saklanmanın bir yararı yoktu. Artık korkusunun onu en çok zevk aldığı şeyleri yapmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti.

Yola çıktıklarında araba daha hızlı hareket ediyordu, fazla trafik tarafından engellenmemişti. Bond Caddesi'ne doğru hızlı adımlarla ilerlerken Grosvenor Caddesi'ne döndüklerinde atlardan biri aniden şaha kalktı ve ileriye doğru atıldı. Dünya tersine dönerken Jillian dehşet içinde çığlık attı ve arabanın yan tarafına savruldu. Çaresizce, yuvarlanan minderlerin ve parçalanmış tahtaların arasında kendini düzeltmeye çalıştı. Tek bir düşünce tekrar tekrar aklından geçerken şakağından bir acı şimşegi çıktı. Ölmek istemiyordu.

###

Justin avukatıyla olan randevusundan dönerken kontrolden çıkmış bir arabanın iki tekerlek üzerinde köşeden döndüğünü gördü. Dehşet içinde bakakaldı, araba çarptı ve sonunda yan yatmadan önce defalarca yuvarlandı. Zihninin gerisinden bir tanıma parıltısı geldi. Bu Jillian'ın arabasıydı. Kapıların üzerindeki karmaşık şekilli J harfi sabah güneşinde pırıl pırıl parlıyordu.

"Aman Tanrım, Jillian!" diye bağırdı kısık sesle ve atını dörtnala koşturdu.

Eylerden kayarak tekerleklerin ve parçalanmış tahtaların enkazı arasından geçti. Kapıyı açtı ve tırmanarak içeri baktı. "Jillian! Jillian, beni duyabiliyor musun?" diye bağırdı. Sonunda dağılmış minderlerin arasında buldum. Hareket etmiyordu.

Şimdiye kadar enkaz bir izleyici kalabalığını kendine çekmişti ve birkaçı ona yardım etmek için koştu. İçeriye tırmandı, hâlâ Jillian'ın adını sayıklıyordu. Jillian baygın bir halde arabanın caddeye yaslanan yan tarafına yaslanmış yatıyordu. Yavaşça uzuvlarını inceledi, kırık kemik tespit etmedi. "Hadi Jillian, uyan," diye fısıldadı. Onu nazıkçe kucağına aldı ve bir seyirciye doğru kaldırdı. Arabadan dışarı tırmandı ve hızla onu geri aldı. "Peki ya şoförü?" diye seslendi enkazın etrafında duran insanlara.

"Buradayım," diye homurdandı Harry, ona doğru ağır adımlarla yürürken. Kırık olduğu her halinden belli olan kolu yanında sallanıyordu. "Hanımefendileri mi?" diye sordu korkuyla.

Justin daha fazlasını söyleyemeyerek, "Yaşıyor," dedi acımasızca.

Harry'ye yakındaki bir taksiyi işaret etti, sonra Jillian'ı hâlâ sıkıca tutarak taksiye bindi ve şoföre onları evine götürmesini söyledi.

Oraya vardığında, Edward'a bağırarak fuayeye doğru ilerledi. "Doktoru çağırın," diye emretti. "Ve şoförüne de bakın, onun da tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

Onu salondaki kanepeye yatırdı ve kadın usulca inledi. "Jillian, beni duyabiliyor musun?" Yüzündeki saçları nazikçe düzelitti ve şakağının soluk derisini çoktan çürütmüş olan bir çürüğü ortaya çıkardı. Gözleri çırpınarak açıldı. Sanki etrafını netleştirmeye çalışıyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırdı. Justin'i gördüğünde kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve acıyla irkildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Adam gülümsedi. "Burada yaşıyorum."

"Bu durumda, buraya nasıl geldim?" Oturmak için mücadele etti.

Onu sertçe mindere geri itti. "Kalkmaya çalışma, doktoru çağırdım. Neren ağrıyor?"

"Sadece başım," diye mırıldandı.

"Kötü bir almışsın. Öldürülmediğin için oldukça şanslısın."

Birden ayağa fırladı. "Harry, nerede?"

"Yan odada Edward'la birlikte," dedi Justin yatıştırıcı bir sesle. "Kolu kırık ama sanırım iyileşecek."

Kanepeye yaslandı. "Kazada başka yaralanan oldu mu?" "Hayır, o sırada caddedeki tek araba sizdiniz."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Justin şaşkınlıkla ona baktı. Onun durumundaki başka bir kadın olsa histeri krizleri geçirir ve son şey, bırakın hizmetkârlarını, başkalarının güvenliği olurdu.

Tam o sırada Edward doktoru içeri aldı ve doktor Jillian'ı muayene etmeye başladı. Justin'in aklına odadan çıkmak hiç gelmedi. Onun yerine Jillian'ın yanında kalıp elini rahatlatıcı bir şekilde tuttu.

Doktor muayenesini tamamladıktan sonra, "Çok şanslı bir genç bayansınız," dedi. "Bol bol dinlenmenizi ve en az bir hafta boyunca yorucu faaliyetlerde bulunmamanızı tavsiye ederim." Justin'e bir şişe afyon sakızı verdi. "Ver

Dinlenmesine yardımcı olması ve ağrısını hafifletmesi için bundan biraz ver. Başının epey ağrıyacağını tahmin ediyorum."

Harry'nin yanına gitmek için ayrıldı ve ikisini yalnız bıraktı.

Gözlerini Justin'e kaldırdı. "Teşekkür ederim, bana ve Harry'ye yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Zarar görmemiş olmana sevindim." İkisi de sanki bilinmeyen bir bölgeye girdiklerini fark etmiş gibi sessizce birbirlerine baktılar. Case korkudan beti benzi atmış bir halde odaya daldı. Jillian'ın kanepede oturduğunu görünce yüzüne bir rahatlama yayıldı. Ona doğru koştu. "Tanrım, Jillian, arabayı gördüm ve düşündüm ki-"

"Ben iyiyim." Gülümsedi. "Justin'e teşekkürler."

Eliyle onun yanağını kavradı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, doktor az önce geldi," diye onu temin etti. "Artık eve gitmeliyim. Hilda ve diğerleri endişelenecek. Harry'yi de eve götürmeliyim." Kaşları çatıldı.

"Harry için endişelenmene gerek yok," dedi Justin yatıştırıcı bir sesle. "Doktor seyahat edebilecek kadar iyi olduğunu söyleyene kadar burada kalabilir. Arabamı çağırıp seni eve götüreceğim. Doğruca yatağa gitmen gerek."

"Case, Harry'ye bakar mısın?" Jillian yalvarırcasına sordu.

"Elbette, Jilly." Ona sıkıca sarıldı ve başının üstünden öptü. "Tanrı'ya şükür güvendesin."

Kapıda beliren bir uşak Justin'e arabanın hazır olduğunu söyledi. Jillian ayağa kalktı ve dizleri hemen büküldü. Justin onu yakaladı ve kollarına aldı. Onu dışarı taşıdı ve karşısına oturmak için tırmanmadan önce yavaşça iyi minderli koltuğa yerleştirdi.

"Böyle bir baş belası olduğum için özür dilerim," diye titreyerek özür diledi. "Sus," diye azarladı adam. "Hiç de baş belası değilsin."

"Bu konuda sizden alıntı yapabilir miyim?" diye sordu, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Güldü. "İyi olmalısın, kesinlikle zekânı geri kazanmışsın." Jillian'ın evinin önüne geldiler ve uşak kapıyı açtı. Adam onu almaya giderken,

"Yürüyeblirim," diye itiraz etti. Adam onu görmezden geldi ve

Onu zahmetsizce kollarına aldı ve başını göğsüne .

Jillian'ın evine onu taşıyarak girdiğinde kaos başladı. Hilda çığlık atınca Elsie, Johnny ve Catriona koşarak geldi. Hepsi birden konuşmaya başladı.

"Durun!" Justin emretti ve hemen sustular. "Leydi Penroth iyi olacak ama dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacı var," diye ekledi.

Bu evde ikincisini elde etmek için çok az şansı vardı. "Ya Harry?" Hilda endişeyle sordu.

"Harry'ye evimde bakılıyor. Kolu kırıldı ama onun dışında bir yara almadı. Şimdi sakıncası yoksa Leydi Penroth'u odasına götürüyorum." Genç kadınlara döndü. "Hanginiz onun hizmetçisisiniz?"

Elsie hızlı bir reverans yaptı. "Öyleyim, majesteleri."

"O zaman arabamdan afyonu getirin ve hanımınıza çay hazırlayın."

Justin, Jillian'ı da yanına alarak merdivenlerden yukarı çıktı. "Senin odan hangisi?" diye sordu merdivenlerin tepesine ulaştığında.

Kadın onu koridorun en ucuna yönlendirdi. Evin geri kalanıyla uyumlu sessiz zarafet onu kez daha şaşırttı. Oda kesinlikle kadınsı bir çekiciliğe sahipti ve kadının kokusu havada kışkırtıcı bir şekilde dolaşıyordu. Beyaz ve sarı renklerle dekore edilmiş mekân, odaya parlaklık katıyordu. Yatağın sağındaki büyük pencere, komşu çatıların pitoresk manzarasını sunuyordu. Jillian'ın toplum içinde sergilediği halinin, içindeki gerçek kişiyi yansıtmadığını şimdi her zamankinden daha fazla düşünüyordu. Asıl soru şuydu: Neden bu dış görünüş?

Onu yatağa yatırdı, tam o sırada Hilda arkalarından içeri daldı. Sıkıntılı olduğu her halinden belliydi, ellerini ovuşturuyor ve Jillian'ın yatağının önünde bir ileri bir geri volta atıyordu.

Justin, "Neden bir ateş yakmıyorsunuz?" diye önerdi.

"Evet, evet, elbette," dedi telaşlı bir sesle. Aceleyle odun getirmeye gitti.

Hilda çıkarken Elsie elinde bir fincan çayla içeri girdi. "Çayına afyon ilacı ekledim, majesteleri."

Justin çayı Elsie'den aldı ve Jillian'a uzattı. "Hepsini iç, dinlenmene yardımcı olur."

"Justin, teşekkür ederim," dedi, geniş yeşil gözleri ciddiyetle ona bakıyordu.

"Rica ederim," dedi usulca. "Ben

uyuyana kadar kalacak mısın?"

"Elbette," diye yanıtladı yatağının yanına oturarak. "Gece kıyafetlerinle daha rahat olmaz mıydın?" diye sordu buruşuk gündüz elbisesine bakarak.

"Evet, sanırım öyle," diye cevap verdi. Sonra saç diplerinden ayak parmaklarına kadar kızardı.

"Arkamı döneceğim," diye teklif etti. "Yardıma ihtiyacın olursa söyle yeter." Onu ayağa kaldırdı ve gardırobuna gitmesine yardım etti. Ona yardım etmesi için hizmetçisini çağırırsa daha mantıklı ve kesinlikle daha uygun olurdu, ama ona yardım eden kişi olmak istiyordu ve garip bir şekilde, hayatında ilk kez görgü kurallarıyla ilgilenmiyordu.

Kadın işini bitirdiğinde arkasını döndü ve hızla nefesini içine çekti. Geceliği ne kadar mütevazı olursa olsun, ki gerçekten de mütevazıydı, ince kumaşın arasından her kıvrımı görebiliyordu. Onun bakışları altında bir kez daha pembe kızardı. Bu kadar dünyevi, gösterişli bir kadın nasıl bu kadar masum görünebiliyordu?

Duygularını sıkı sıkıya dizginledi ve onu yatağa götürerek yorganın altına girmesine yardım etti. Afyon ilacının etkisi çoktan kendini belli etmişti. Gözleri ağırlaşmıştı ve uyanık kalmak için mücadele ediyordu.

"Karşı koyma," dedi usulca, sesi neredeyse bir okşayış gibiydi.

Göz kapakları bir kez daha dalgalandı ve yorgunluğuna teslim oldu. Uyurken onu inceledi, koyu renk kirpikleri yanaklarında usulca duruyordu. Onun elini güvenle kavramıştı. Kadının eli adamın çok daha büyük olan elinin içinde küçüktü, teni soluk ve yumuşaktı. İsteksizce elini onunkinden çekti ve sessizce odadan çıktı. Hizmetçilerine onu rahatsız etmemelerini tembihledikten sonra ayrıldı.

Evinin önünde durduğunda yağmur yağmaya başlamıştı. Düşen damlalardan kaçarak, Harry'nin nasıl olduğunu görmek için aceleyle içeri girdi. Case'i oturma odasında, Harry'nin kolunu düzeltmeyi yeni bitirmiş olan doktorla konuşurken buldu.

"O nasıl?" Justin iki adama yaklaşırken sordu.

"Kolunu ayarladım. Hazır olur olmaz evine gidebilir," diye cevap verdi doktor.

"Jillian nasıl?" Case sordu.

"Dinleniyor. Afyon ilacıyla muhtemelen sabaha kadar uyuyacaktır."

Case rahatlamış görünüyordu. "Harry'yi eve götüreceğim ve bir süre onu kontrol edeceğim."

İki adam gittikten sonra Justin çalışma odasına döndü. Pencerede durup bir konyak yudumladı ve yağmuru izledi. Gri bulutlu gökyüzü ve hafif yağış, sonbaharın sonlarında Londra'ya özgü bir durumdu. Kış neredeyse

ağaçlardan yapraklar çoktan dökülmüş, havayı şimdiden sert bir soğuk kaplamıştı.

Geçmiş yıllarda çoktan Whittington'a yerleşmiş, ocakta kükreyen bir ateş, ayaklarının dibinde av köpekleri olurdu. Peki neden Londra'da kalmayı tercih etmişti? Bir hafta önce olsa Jillian'a göz kulak olmak ve Case'le olan ilişkisini bitirmek için elinden gelen her şeyi yapmak istediğini söylerdi. Şimdi, dürüst olsaydı, kalma kararının onu tekrar görmek, ona yakın olmak istemesiyle ilgili olduğunu kabul ederdi. Aralarındaki şakalaşmalar, onun iğnelemelerine verdiği alingan karşılıklar hoşuna gidiyordu. Onun tarafından korkutulmamış olması hoşuna gidiyordu.

Ton'un diğer kadınları onun huzurunda mırıldanıp durdular ve eğer onlardan Thames Nehri'ne atlamalarını isteseydi, muhtemelen buna uyacaklardı.

Onun hakkındaki fikrini değiştirmek ve yanılmış olma ihtimalini kabullenmek hazmedilmesi zor bir durumdu ama onun hakkında yanıldığı giderek daha açık bir şekilde ortaya çıkıyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Jillian'ın gözleri dalgalanarak açıldı ve başını ağrılar sarınca aynı hızla kapandı. Yaşananları hatırlamakta zorlandı ve gözlerini bir kez daha açtığında yatağında olduğunu fark etti.

Oda karanlıktı, sadece ocakta yanan ateş tarafından aydınlatılıyordu. Alevler odanın duvarlarında ve tavanında dans eden gölgeler oluşturuyordu. Oda etrafında dönmeye başladığında afyonun etkileri hâlâ hissediliyordu. Etrafındaki hareketi durdurmak için mücadele ederek doğrulmaya çalıştı.

Yatağın ayak ucuna bakarken nefesi boğazında düğümlendi. Kalbi göğsünde yerinden fırladı ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Tanrım, neden çığlık atamıyordu? Neden *hareket edemiyordu*?

Adam ona bakarken dehşet verici bir sessizlik içinde oturuyordu. Adam kıpırdamadan durdu, karanlıkta parlıyor gibi görünen şeytani gözleriyle ona baktı. Ve sonra gitmişti.

Gözlerini hızla kırptırdı ve bunun korkunç bir rüya olup olmadığını anlamaya çalıştı. Hayır, o oradaydı. Bundan emindi.

Midesi çalkalandı ve yatağının yanındaki masanın üzerinde duran lavaboya ulaşmak için yiğitçe çabalayarak yorganın üzerinden kalktı. Şiddetle kustu, midesi acı içinde kıvrılıyordu. Ağrı başını delip geçti ve neredeyse bilincini kaybetmesine neden olacaktı. Masayı kavradı ve bulantı dalgalarını kontrol etmeye çalışırken gözlerini kapattı. Bu evden çıkmak zorundaydı. *Hemen*.

####

Case ve Justin Justin'in yemek odasında oturmuş, yemeklerini yerken günün olaylarını tartışıyorlardı.

Yemeklerini yerlerken Justin, "Yargıçtan kazayı incelemesini istedim," dedi. Case merakla ona baktı. "Kazanın nedenini belirlemekten zarar gelmez." Kafasının içindeki kıpırtıya engel olamıyordu. Kazayla ilgili onu rahatsız eden bir şey vardı ve yargıcın bulgularını duyana kadar şüpheleri yatışmayacaktı.

"Evet, elbette haklısınız," diye kabul etti Case. "Size henüz bir rapor vermediler mi?"

"Hayır, öğleden önce bekliyordum. Bu gecikmenin nedenini bilmiyorum."

Justin çatalını bıraktı ve masadan uzaklaştı. Zaten canı pek bir şey yemek istemiyordu. "Hadi çalışma odama çekilelim ve bir şeyler içelim. Lanet bir gün oldu ve beklemekten başka bir şey yapamayız."

İki adam ateşin önünde oturup konyaklarını yudumlarken Case Justin'e baktı. "Bana Hindistan'a yaptığın seyahatlerden hiç bahsetmedin. Söyledikleri her şey doğru muydu?"

Karanlık düşünceleri üzerinde durmak istemediği için tarafsız konuyu kabul etti. Ve Jillian'ın neredeyse öldürülüyor olmasının onu neden bu kadar rahatsız ettiğini. ". Böyle geceler oradaki sıcak iklimi özlememe neden oluyor. Geceleri binlerce yıldız görebilirsiniz. Burada, Londra'da gökyüzünü *görebildiğiniz* için şanslısınız. Ormandan geçip antik bir tapınağa giden bir fil kervanına bindim ve burada sadece kitaplarda görebileceğiniz yaratıklar gördüm."

Case ilgiyle öne doğru eğildi. "Kulağa harika geliyor!"

"Öyleydi. Orada İngiliz etkisi güçlü ama yeterince derine inerseniz binlerce yıldır var olan bir kültürün tadına varıyorsunuz. Hayranlık uyandırıcı."

"Hiç geri dönecek misin?"

"Bir gün gitmek isterim. Orada görmek ve deneyimlemek istediğim pek çok şey var. Yine de Hindistan'a dönmeden önce Afrika'yı görmek isterim diye düşünüyorum."

"Bana sıkıcı bir çocuk diyebilirsiniz ama güzel İngiltere'mizden ayrılmak gibi bir niyetim yok." Case güldü. "Sen her zaman huzursuz bir ruha sahiptin. Sanırım bu konuda anneme çekmişsin. Babam her zaman annemin ayaklarını onu öpecek kadar uzun süre yerde tutamadığını söylerdi."

Justin gülümsedi, annesinin seyahat etmeyi ne kadar sevdiğini çok iyi hatırlıyordu. "Onu yeni yerlere götürmeyi çok severdi. İtalya ya da Fransa'nın manzaralarını seyrettiklerinde onun yüzünün aydınlanmasını görmek gibisi olmadığını söylerdi. Onu daha önce Amerika'ya götürmeyi planlamıştı..." Kelimeleri seslendirmek istemediği için sözlerini yarıda kesti. "Onları özlüyorum."

"Ben de onları özlüyorum," dedi Case sessizce. "İnanılmaz insanlardı."

"Majesteleri," diye araya girdi Edward kapıdan. "Bence gelmelisiniz."

Justin, Edward'ın sesindeki aciliyet karşısında kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"
"Bu Leydi Penroth. Kendisi burada."

Justin ve Case yerlerinden fırlayıp Edward'ın peşinden koştular. Onları Jillian'ın ateşin önünde titreyerek oturduğu salona götürdü. Justin onun görünüşü karşısında şok olmuştu. Hâlâ geceliğinin içindeydi, üzerinde sadece bir pelerin vardı ve yalınayaktı. Sırılsıklamdı, saçları başından aşağı sarkıyordu. Buraya yağmurda mı gelmişti? Başını kaldırdı, yüzü kül rengi, gözleri korkudan irilemişti. "Özür dilerim, başka nereye gideceğimi bilemedim."

Justin sesinin soğuktan mı yoksa korkudan mı titrediğini bilmiyordu. "Yüce Tanrım, Jillian," diye haykırdı Case, onun yanına koşarak.

"Edward, bize sıcak çay getir ve ona giymesi için kuru giysiler getir," diye emretti Justin.

"Jillian, burada ne işin var?" Case onun ellerini tutarak sordu. Sanki onu ısıtmaya çalışıyormuş gibi ellerini ovuşturdu. "Onu gördüm," diye fısıldadı.

"Kimi gördün?" Justin sordu.

"Yatak odamdaydı," diye kekeledi, belli şoktaydı.

"Yatak odanızda kim vardı?" Case bastırdı.

"Lucas," diye boğuk bir sesle konuştu.

Justin şaşkınlıkla ona baktı. "Lucas mı? Kocanı mı kastediyorsun?"

Case onu nazikçe kendine çekti, ıslak giysilerine aldırmadı. "Jilly, o öldü," dedi yumuşak bir sesle.

Geri çekildi. "Onu gördüm, Case. Oradaydı. Uyandım ve yatağımın ayak ucunda durmuş bana bakıyordu."

İki adam bakışlarını değış tokuş etti. Case ona bir kez daha sarıldı ve saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Jillian, bu sadece bir rüyaydı, muhtemelen afyonun bir etkisi."

Justin, Case'in Jillian'ı tuttuğunu gördü ve kızgınlıkla sarsıldı. Aman Tanrım, adam *kıskançtı*. Farkına vardığı şey, sanki biri kelimeleri yüksek sesle söylemiş gibi açıktı. Ona sarılan ve onu rahatlatan kişi olmak istiyordu. Case ve Jillian'ın ilişkisinde gerçekten de arkadaşlıktan başka bir şey yok muydu? Akıl almaz görünüyordu. Case'in Jillian'ın çekici güzelliğini fark etmemesi için on kat aptal olması gerekirdi. Case pek çok şey olabilirdi ama Justin onu hiçbir zaman aptal olarak görmemişti, özellikle de konu güzeller olduğunda.

kadınlar. Yine de son birkaç hafta boyunca onları yakından izlemişti ve birbirlerine karşı gerçek bir sevgi besledikleri anlaşılıyordu. Sevgili olduklarına dair kendi varsayımı dışında, arkadaştan öte olduklarını gösteren hiçbir şey görmemişti. Belki de yanıldığı şeyler listesine bir yenisini daha eklemek zorunda kalacaktı.

Edward bir battaniye ve bir demlik çayla aceleyle içeri girdi. Justin battaniyeyi yavaşça onun omuzlarına sardı ve Case ona bir fincan sıcak çay doldurmakla meşgul oldu. Kadın sanki umutsuzca sıcaklığını arıyormuş gibi fincanı kavradı.

"Ekselansları," diye fısıldadı Edward ısrarla. "Onun giyebileceği uygun bir şey yok."

"Soyunma gömleklerimden birini ve bir bornoz getir. Bu görür." Edward aceleyle istenen eşyaları bulmaya gitti.

Case endişeli bir ses tonuyla, "Yataktan kalkmamalısın Jillian, kafana oldukça kötü bir darbe aldın," dedi.

"Oraya geri dönmeyeceğim," dedi fincanı yere bırakarak. Kör bir kararlılıkla başını salladı. "Gitmeyeceğim," diye fısıldadı. "Oradaydı, onu gördüm." Gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmış görünüyordu.

", Jillian," dedi Case sakince. "Elbette benimle kalabilirsin. Bunu bir şekilde halledeceğiz."

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye konuştu Justin. "Case, neden gidip Jillian'ın odasına bir göz atmıyorsun? Eğer yatak odasında gerçekten biri varsa, özellikle böyle bir gecede varlığına dair bir kanıt bırakmış olmalı."

"İyi fikir," diye kabul etti Case. "Belki de araştırırsam Jillian kendini daha iyi hisseder."

"Jillian burada kalabilir ve kuru giysiler giyebilir. Döndüğünüzde ona giymesi için daha uygun bir şeyler getirebilirsiniz."

Case çıkarken Edward elinde Justin'in gömleklerinden biri ve bir bornozla döndü. Eşyaları Justin'e teslim etti ve gizlice odadan çıktı.

"Jillian, bu ıslak kıyafetleri çıkarman gerekiyor." Ona gömleğini ve bornozunu uzattı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kızardı. "Hayır, idare edebilirim."

"Pekâlâ, ben koridorda olacağım, bana ihtiyacınız olursa seslenin. Üzerinizi değiştirdikten sonra çalışma odama geçelim. Oradaki ateş daha uzun süredir yanıyor ve burası olduğundan çok daha sıcak."

Birkaç dakika sonra Justin kafasını kapıdan içeri uzattı. "Bitirdin mi?"

"Evet, içeri gel."

Adamın bornozuna sıkıca sarılmıştı ve ateşin yanında durup ısınmaya çalışıyordu. Cübbe gevşek bir şekilde sarkıyordu ve iki kez etrafına sarılmıştı. Ayaklarının dibine bir demet halinde düşmüştü ve bütünüyle yutulmuş gibi görünüyordu. Adam ona doğru yürüdü ve onu kollarının arasına aldı.

"Justin, yürüyebilirim," diye itiraz etti. Justin onu görmezden geldi ve çalışma odasına doğru yürüdü. Onu kükreyen ateşin hemen önündeki kanepeye yatırdı. Sonra yürüdü ve bir viski doldurdu.

"Al, bunu iç," dedi ve bardağı ona uzattı.

Bir yudum aldı, boğazında yanarak ilerlerken boğuldu.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Çok hızlı içmek istemezsin." Onun yanına oturdu.

"Benim deli olduğumu , değil mi?" dedi alçak bir sesle.

"Bence çok zor bir gün geçirdiniz ve biraz perişan olmaya hakkınız var."

Kırılğan bir kahkaha attı. "Başka bir deyişle, benim deli olduğumu düşünüyorsunuz."

"Hayır Jillian, bence sen birini ya da bir şeyi gördün. Gerçekten orada olup olmadığı ayrı bir konu."

"Yani bunun hayal gücümün bir ürünü, bir halüsinasyon olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Sesindeki umut çok belirgindi.

Dudaklarını kendi dudaklarına bastırmak için duyduğu dürtüyü görmezden gelerek onu kendine çekti. Bunun yerine onu rahatlatıcı bir şekilde kucakladı ve ıslak saçlarını okşadı. Eğer bu durumdan onu yatak odasına götürüp çılgınca, tutkulu bir aşk yaşamadan kurtulursa, azizliğe aday gösterilmeyi hak edecekti.

Güvenle adamın kollarına sarıldı, başı adamın göğsünün genişliğine yaslandı. Kız, onu korumaya ve güvende tutmaya iten, çok derinlere gömülmüş o temel erkek içgüdülerine hitap ediyordu. Aşağı baktığında kızın kendisine karşı tamamen hareketsiz kaldığını, derin nefes alışının uykusunu işaret ettiğini gördü. O gün ikinci kez onun huzurunda uyuyakalmıştı.

Sessizce onu izledi, ona karşı hissettiği duygudan hoşlanıyordu. Ona karşı olan hislerini açıklayamıyordu. Onu daha önce başka bir kadını istemediği kadar çok istiyordu ama duygusal olarak da ona çekiliyordu. Babası da annesi için böyle mi hissetmişti?

"Ekselansları," dedi Edward alçak bir sesle. "Yargıç sizi görmek için burada. Onu salonda beklettim."

Justin onun içeri girdiğini duymamış gibi yukarı baktı. Jillianı rahatsız etmemeye özen göstererek isteksizce altından çekildi. "Burada kalabilir misin?"

Leydi Penroth ile?"

"Elbette, majesteleri."

Justin yargıçla selamlaşmak için salona girdi. "Benim için neyin var?" diye sordu önsöz söylemeden.

Yargıç sözlerini sakınmadan, nazik bir şekilde cevap verdi. "Bu bir kaza değildi, majesteleri."

Justin şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Emin misin?"

"Oldukça eminim. Uçtan çıkan kayış neredeyse ikiye ayrılmıştı. Temiz bir kesikti, yırtık değil. Kesilmişti. Arabanın arka dingili de ikiye ayrılmıştı."

Justin acımasızca küfretti.

"Birisi ona zarar vermek istemiş, Majesteleri. Kim olduğuna dair bir fikriniz var mı? "Hayır, ama öğrenmeye niyetliyim," diye yemin etti.

###

Case Jillian'ın evinden döndüğünde Justin hâlâ sulh yargıcının raporu üzerinde düşünüyordu. Justin uyandırmamak için masasına doğru yönlendirdi. Case'in yüzü sertti. "Yatak odasında biri *vardı*. Islak ayak izleri vardı, büyük, bir adamın botu gibi. Ve bunu buldum," dedi ve Justin'e bir kâğıt parçası uzattı

Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın.

Case öfkeyle, "Biri onu korkutmaya çalışıyor," dedi.

Justin, "Hayır, biri onu öldürmeye çalışıyor," diye düzeltti. Yargıcın raporunu anlattı.

"Bunu anlamıyorum. Jillian hiç kimseye zarar verecek bir şey yapmadı. Birinin onu *öldürmek* isteyeceğini düşünemiyorum." Case bir elini saçlarında gezdirdi ve sonra küfretti.

"Ama yine de birileri öyle," dedi Justin acımasızca.

"Hizmetçilerini uyandırdım. Uşağı nöbet tutuyor. Sanırım artık daha sert önlemler almak gerekiyor. Belli ki birileri Jillian'ın geliş gidişlerini yakından izliyor." Case bir an için düşündü. "İstersen bir planım olabilir."

Justin beklentiyle ona baktı. "et."

"Eğer birileri Jillian'ı bu kadar yakından takip ediyorsa, onu bulmayı umacakları ilk yer benim yanımdır, yani bu gerçekten bir seçenek değil. Peki ya Jillian'ın bir arkadaşını ziyarete gittiği hikayesini yayarsak, mesela Devonshire'a. Londra'da çok fazla *Ton* üyesi kalmadı ama dedikodu çevrelerinde dolaşması için bu haberi yayabilirim. Bu arada, Londra'dan sizinle birlikte kiralık bir arabayla ayrılabilir."

Justin onun bu önerisi karşısında irkildi ve şaşkınlıkla kardeşine baktı.

"Beni ," dedi Case. "Düklük arabanız burada kalacak, sanki hala ikamet ediyorsun. Jillian'ı güvende olacağı Whittington'a götüreceksin. Noel'den hemen önce, sanki sen ve ben tatil için eve gidiyormuşuz gibi arabayı Whittington'a götürürdüm."

"Bu işe yaramaz," dedi Justin kararlılıkla. "Önerdiğin şeyi biri öğrenirse, nasıl görünür? Sadece Jillian'ın değil, benim de itibarım yerle bir olur."

"Kimse bilemez," diye Case. "Ben bilirdim."

"O zaman daha iyi bir planın var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti sonunda. "" "O zaman yapacak mısın?"

"Jillian kabul ederse," diye yanıtladı Justin.

"zorunda," dedi Case acımasızca. "Londra'da kalmayı göze alamaz."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Kesinlikle olmaz! Delirdin mi sen?" Jillian ağzı açık bir şekilde iki kardeşe baktı.

"Jilly, burada güvende değilsin," dedi Case. "Daha dün gece evine birinin girdiğini unuttun mu? Birinin arabayı kurcalayarak seni öldürmeye çalıştığını?"

Yüzündeki kan çekildi. "Ne?" Sesi çatallaştı.

Justin, Case'e sert bir bakış attı ve Case avucunu onun alınına vurdu.

İkisinin arasına baktı. "Bana söylemediğiniz şey ne?" diye sordu. "Biri arabama bir şey mi yaptı?"

Case başını salladı, ağzından kaçıracağı için üzgün görünüyordu.

Onun bu itirafı karşısında tamamen sersemlemiş bir halde sandalyesine yığıldı. Elleriyle yüzünü kapattı ve zonklayan başını kucakladı. Bir önceki gün yaşadığı çetin sınavdan ve şimdi de bu olaydan sonra tam olarak iyileşememişti.

Geceyi Justin'in evinde geçirmişti ve uyanır uyanmaz hem Justin hem de Case, Justin'le birlikte Londra'yı terk etmesi için yaptıkları planla ona yaklaşmışlardı. Daha fazla şok olamayacağını düşünmüştü ama sonra birinin bilerek araba kazasına neden olduğunu öğrendi. Düşünmeye bile değmezdi.

"Jillian-" Justin'in boğuk sesi kulağının dibinde yankılandı.

Başını kaldırıp adamın çok yakın olduğunu gördü. "Bunu istiyor olamazsın," dedi adam devam edemeden.

"Benim ne istediğim senin güvenliğin kadar önemli değil."

Ellerini havaya kaldırdı ve tekrar kucağına bıraktı. "En azından bana basmakalıp sözler söyleyip bu çılgınlığın gönüllü bir parçası olduğunu söylemeye çalışmadın."

"Sanırım ikimizin de bu durumda olmayı özellikle istemediğini söylemek yanlış olmaz, ancak benim aklıma daha iyi bir fikir gelmiyor. Sen bulabilir misin?" Adamın sesi nazikti ve kadının düşündüğü gibi hiç de kızgın değildi.

Uzun bir duraklama oldu. "Hayır, sanırım yapamayacağımı biliyorsun."

"O zaman anlaştık. Benimle birlikte Whittington'a geleceksin ve durumumuzu en iyi şekilde değerlendireceğiz."

Ona baktı ve yenilgiyle iç geçirdi. "Sanırım gerçekten başka bir alternatifim yok."

"Bu kadar hevesli görünmene gerek yok," dedi şakacı tavırla kaşını kaldırarak.

O zaman güldü ve aralarındaki garip gerilimi kırdı.

"Öğlen sizin için bir araba göndereceğim. Bu arada, eşyalarını toplayabilmen için Case seni eve ."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Davetsiz misafirinizin bu gece bir ziyaret daha yapıp yapmayacağını görmek için beklemeyi mi tercih edersiniz?"

Yutkundu. "Pekala o zaman, öğlen hazır olurum."

###

Case evine götürdü ve hizmetçilerine planlarını anlatırken yanında kaldı. Elsie ve Catriona daha sonra Jillian'ın giysilerini toplamakla meşgul olurken, Hilda da yolculuk için yemek hazırladı.

Araba geldiğinde Johnny onun çantalarını yükledi ve Case onunla birlikte kapıya kadar yürüdü.

"Seni özleyeceğim," dedi kederle.

"Sadece birkaç hafta sürecek Jilly," dedi gözünün kenarındaki bir damla yaşlı silerken. Parmağını çenesinin altına yerleştirerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Kendine iyi bak."

Kollarını ona doladı.

Onu yakınına topladı ve kucaklamasına karşılık verdi. "Justin'e bir şans ver, Jilly. O seni güvende tutacaktır. O tanıdığım en onurlu adam."

"Sen ona güveniyorsan, ben de güveniyorum."

Ona arabaya kadar yardım etti ve kadın eldivenli parmaklarını dudaklarına dokundurup elini Case'e doğru uzattı.

Araba kasabadaki evinin görüş alanından çıkarken koltuğuna geri yerleşti. Bir saat içinde Justin'le buluşacak ve birlikte Yorkshire'daki malikânesine gideceklerdi.

Justin'le birlikte kalacağı süre konusunda epey bir endişe duyuyordu. Geçirdiği kazadan sonra Justin nazık ve anlayışlı davranmıştı ama onun iyi niyetinin kendi kendilerine uyguladıkları sürgünü de kapsayacağına güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Bir de ona verdiği fiziksel tepki vardı. Kız

Justin'le birkaç hafta boyunca çok yakın olacaktı ve ona karşı giderek artan çekimine ihanet etmemek için kendine güvenmiyordu.

Bir saat sonra araba yavaşladı ve durdu. Justin hemen arabaya bindi ve hemen tekrar yola koyuldular. Kız ona baktı, ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. Justin öne doğru eğilerek bu garip anı sona erdirdi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum," diye itiraf etti. "Son yirmi dört saat içinde çok şey oldu."

"Çok iyi karşıladın," diye iltifat etti. "Çoğu kadın şimdiye kadar secde etmiş olurdu."

"Ben çoğu kadın gibi
değilim." "Hayır,
değilsin."

Başını eğdi ve merakla ona baktı. "Bana Whittington'dan bahset. Case ikinizin orada büyüdüğünü söyledi."

"Evet, ikimiz de Whittington'da doğduk. Çocukluğumuzu orada geçirdik, kuzenimiz Hawk ile birlikte malikanede koşturup başımızı belaya soktuk."

"İkiniz ele avuca sığmıyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Öyleydik," dedi Justin sırtarak. "Annem ikimizden de umudunu kesmişti." "Anne babanı özleyiyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Evet, biliyorum," diye itiraf etti. Gözlerine uzaklardan bir bakış girdi. "Annem tanıdığım en nazik yaratıktı. Babam ondan hiçbir şeyi esirgemezdi. Herkes onu severdi. Babam bize her konuda onurlu olmayı öğretti. Onurlu bir adamın herhangi bir unvan ya da taçtan daha önemli olduğuna inanırdı. Öldüklerinde tüm köy yas tutardı."

"Case, annenle baban öldükten sonra ona senin baktığını söyledi." Justin şaşırmış görünüyordu. "Yapılması gerekeni yaptım."

"Case'e göre, ona normal bir çocukluk yaşatmak için çok şeyden vazgeçmişsiniz. Karşılaştığınız baskılar dayanılmaz olmalı," dedi sempatik bir şekilde. "On beş yaşında dük olan pek fazla erkek yoktur."

"Case sana benim hakkımda çok şey anlattı," diye

Justin. "Sakıncası var mı?"

"Hayır, sadece benim hakkımda bu kadar çok şey bildiğini fark etmemiştim. Ben senin hakkında çok az şey biliyorum."

Jillian bu ifadedeki ironiyi fark etmemişti. Ondan gelen şaşırtıcı bir itiraftı bu. Onun hakkında çok şey tahmin etmişti ve şimdi aslında hiçbir şey bilmediğini itiraf ediyordu.

"Anne babanı kaybettiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu, dikkati ona kaydırarak.

"Annem ben iki yaşındayken öldü. Onu hatırlamıyorum," dedi üzüntüyle. "Babam da ben sekiz yaşındayken bir av kazasında ölmüş. Onun hakkında da pek bir şey hatırlamıyorum. Annem öldükten sonra çoğunu mürebbiyemle geçirdim. Babam bir varisi olmadığı için benimle uğraşamayacak kadar hayal kırıklığına uğramıştı," dedi bir parça acıyla. "O öldüğünde beni okula gönderdiler ve dışarı çıkana kadar da orada kaldım."

"Bu zor olmalı," dedi sempatik bir şekilde. "En azından benim Case'im vardı. Senin ise hiç kimsen yoktu."

"Hayır," diye mırıldandı. "Ben yapmadım. Gece için duracak mıyız?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Hayır, sürücülerini değiştireceğiz ve doğrudan seyahat edeceğiz. Bir handa kalıp görülme riskini göze almanın akıllıca olacağını sanmıyorum. Umarım arabada uyumanın bir sakıncası yoktur."

"Hayır, hiç de değil, kesinlikle yeterince rahat görünüyor," dedi pelüş koltukları ve sayısız yastığı inceleyerek. "Hilda bol miktarda yiyecek hazırlamış, böylece durduğumuzda keyifli bir yemek yiyebiliriz. Yemek için vaktimiz olacak mı?"

"Evet, birkaç dakikamız olacak. Yeni sürücüyle birlikte yarı yolda bekleyen başka bir at ekibim var, bu yüzden onları değiştirmek biraz zaman alacak."

Arayış içinde ona baktı. "Yorgun görünüyorsun," dedi nazıkçe. "Başın ağrıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf etti.

"Neden uzanıp dinlenmiyorsun? Daha uzun bir yolumuz var." Adam ona başı için bir minder uzattı ve kadın rahat koltuğa yerleşti.

"Bana Whittington'dan biraz daha bahset. Çok mu güzel?"

"Burası nesillerdir ailemizin oturduğu yer. Fatih William zamanından beri bu topraklar bizim." Gururu sesinden belli oluyordu. "Büyükbabam çocukken orijinal kale yanmış. Büyük büyük büyükbabam Whittington'ı eski kalenin kalıntıları üzerine yeniden inşa etti ve bugünkü haline getirdi."

"Aslında çiftçiydik ama kuraklık yüzünden şansımız yaver gitmedi. Babam ticaretle uğraşmaya başladı ve ben de ondan sonra devam ettim."

öldü. Benim durumum iyiydi, bu yüzden araziyi çiftçilik yapmaları için köyümüzün insanlarına devrettim."

Gözlerini kapattı, adamın sesinin yatıştırıcı tınısı onu acısız bir uykuya daldırdı.

Justin, o uykuya daldığında gülümsedi ve sonra arkasına yaslanıp pencereden dışarı baktı, dolambaçlı yolda ilerlerken tepelerin iniş çıkışını seyretti. Bir beklenti dalgasının göğsünü sıkıldığını hissetti. Bu yoldan kaç kez geçmiş olursa olsun, hep aynı heyecanı duyardı. *Eve dönüyordu.*

Kendini bunalmış ya da hayatından memnuniyetsiz hissettiğinde kaç kez buraya çekilmişti? Whittington, hayatın öngörülemez dönemeçleri için yatıştırıcı bir merhem olmayı asla başaramamıştı. En mutlu anıları bu mabedin etrafında dönüyordu. Hayatındaki her dönüm noktası burada doruğa ulaşmıştı.

Babasının Jillian'ı Whittington'a getirmesi konusunda ne düşüneceğini merak ediyordu. Anne ve babasının ölüm haberini almadan sadece birkaç hafta önce babasının onu ata bindirdiği zamanı hatırladı. Malikânenin inişli çıkışlı arazisinde at sürmüşler, atların su içmesine izin vermek için köpüren bir derenin yanında durmuşlardı. Yemyeşil tarlalar ve kıvrım kıvrım akan dere, sık bir ormanla karşı karşıya geliyor ve manzarada keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Etrafına bak oğlum, bir gün bunların hepsi senin olacak." Justin'in omzuna vurdu. "Gel benimle yürü, oğlum."

İkisi de az önce indikleri dik tepeye doğru yürüdüler. Tepeye vardıklarında aşağıya, Whittington Malikânesi'ne baktılar. Tepenin zirvesi kilometrelerce uzanan en yüksek noktaydı ve düklük arazileri ile dışarıdaki köyü kuş bakışı görebilmelerini sağlıyordu.

"Senin yaşındayken babam beni buraya getirdi. Geleceğin Whittington Dükü olarak görevlerimi ilk kez o zaman net bir şekilde anladım."

"Büyükbabam seni buraya mı getirdi?" On beş yaşındaki Justin sordu.

"Tam da bu nokta." Dük gülümsedi. "Justin, dük olmak prestij ve servet sahibi olmaktan çok daha fazlasıdır. Çok büyük sorumlulukların var. Birçok kişi sana güvenecek. Köylüler senden rehberlik ve koruma bekliyor. Her zaman onurlu ve dürüst davranmalısın."

Justin ciddiyle, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, baba," dedi.

"Olmayacağını biliyorum. Sen ve Case bir adamın isteyebileceği en iyi oğullarsınız." Sesindeki gurur açıkça belli oluyordu. "Zamanı geldiğinde Justin, tüm Whittington erkeklerinin yaptığı gibi sen de eve bir gelin getireceksin. Tanrı

İnşallah, annen ve ben seni karşılamak için burada olacağız. Olmazsa, bir sonraki düşesi seçerken benim kadar şanslı olacağınıza inanıyorum. Düşesiniz size ve unvanınıza yakışır, onurlu ve suçlamalardan uzak biri olmalı. Whittington soyu, unvanın bir sonraki varisini taşımaya çok layık, gururlu ve asil kadınlarla dolu zengin bir geçmişe sahiptir. Düşes olarak kimi seçeceğiniz, soyumuzun devamı ve korunmasıyla yakından ilgilidir. Şüpheyeye düşerseniz, annenizin örneğine bakın. Ondan daha iyi bir eş ya da düşes bulamazsınız."

Justin'in boğazı, anısı onu rahatsız ederken sıkıştı. Ailesi sadece iki hafta sonra babasının av kulübesi yandığında yok olmuştu. Jillian'ın kıpırdadığını görünce boğazındaki düğümü çabucak yuttu. Gözlerini açtı, göz kapakları ağırlaşmıştı ve uykulu gibiydi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu kadın koltuğunda doğrulduğunda.

Keyifsizce esnedi. Bir süre sonra, "Başımın ağrısı kesilmiş gibi görünüyor," dedi.

Gülümsedi. "Bu çok iyi. Yakında atları değiştirmek için duracağız ve yemek yiyebiliriz."

"Güzel, açlıktan ölüyorum."

Birkaç dakika sonra araba yavaşladı ve yoldan çekildi. Bir uşak aceleyle kapıyı açtı ve basamağı indirdi. Önce Justin indi, sonra da Jillian'ın inmesine yardım etti. Sonra da arabanın içine uzanıp bir battaniye ve Hilda'nın hazırladığı piknik sepetini aldı. "Ay ışığında bir akşam yemeğine var mısınız?" diye sordu, kolunu onun önünde dışa doğru bir hareketle sallayarak.

Onu arabadan biraz uzaktaki çimenli bir tepeciğe götürdü ve battaniyeyi yere sererek onu oturmaya davet etti. Kadın zarifçe yere çöktü, bacaklarını altına topladı, elbisesi yayıldı. Soğuktan korunmak için pelerinini sıkıca sardı.

Soğuk tavuklu sandviçlerin ve serinletici bir şişe şarabın tadını çıkardılar. Yemeğini bitirdikten sonra Jillian şarabını yudumlayarak arkasına yaslandı ve serin havayı derin derin içine çekti. Bir çiftlik evinin bacasından geldiğine hiç şüphey olmayan yanık odun kokusu burun deliklerinden nazikçe süzülüyordu.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum," diye fısıldadı gökyüzünde ışıltılı parlayan yıldızlara bakarak. "Yıldızların kraliyet mücevherlerinden daha güzel olduğu kesin."

Justin gökyüzüne baktı, çok berraktı ve bulutlardan yoksundu. Her yıldız, her gök tozu serpintisi görülebiliyordu. Ay ufukta yeni yükseliyordu ve üzerinde dinlendikleri hafif yamaçta parlak bir ışıltı yayıyordu. "Çok güzel," diye kabul etti. "Geçen gece Case'e Londra'dayken yıldızları görmeyi özlediğimi söylüyordum. Taşrada her şey çok daha büyük ve görünür görünüyor. Eve dönmenin en sevdiğim yanlarından biri de bu."

Jillian merakla ona baktı ve sesindeki özlemi fark etti. O daha bir şey söyleyemeden Justin arabaya baktı ve sonra ayağa kalktı. "Atları değiştirmeyi bitirmişler gibi görünüyor. Gitmeliyiz." Son cümleyi biraz da pişmanlıkla söylemişti.

Ayağa kalktı ve piknik sepetini topladı. Justin battaniyeyi aldı ve onu arabaya kadar takip etti. Uşak kandili yeniden yaktı ve basamağı kaldırıp kapıyı kapatmadan önce Justin'e uzattı. Araba yeniden hareket ederken ikisi de arkalarına yaslandılar.

Sessizlik içinde yol alırken, Jillian kirpiklerinin altından onu inceledi. Adam gecenin karanlığına bakıyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Yakışıklı olduğuna karar verdi. Lucas'ın dış görünüşüne özen gösterdiği, dışarı çıkmadan önce sık sık aynanın karşısına geçip süslendiği zamanlarda Justin bu tür konulara pek kafa yormuyor gibiydi. Yaşıtlarına göre daha uzun ve asi olan saçlarının kendi iradesi var gibiydi. Simsiyah bukleler öne doğru düşüyor, sık sık dikkatsizce alnının üzerinden kayıyordu. Cildi moda uygun olmayan bir şekilde bronzlaşmıştı, bu da onun sert görünümünü arttırıyordu ve koyu kahverengi gözleri sıcak ve rahatlatıcıydı.

Sanki onun dikkatle incelediğinin farkındaymış gibi dönüp ona baktı. "Neden evli değilsin?" diye sordu merakla.

Soru karşısında irkilmiş . "Pek düşünmedim."

"Dükler böyle yapar sanıyordum. Mükemmel kadınla evlenip bir varis ve bir yedek üretmek."

"Bu kadar genç birine göre çok alaycısın," dedi eğlenen bir sesle.

"Kendimi hiçbir zaman alaycı biri olarak görmedim, daha ziyade saf bir aptaldım," dedi kendini kınayarak. "Bana 'bizim durumumuzdaki insanlar aşk için evlenmez' diyen Case'di."

"Case mi söyledi bunu?" Justin şaşkınlıkla sordu. "Katılmıyor musun?"

"Şaşırdım, hepsi bu. Anne ve babamız çok mutlu bir evlilik sürdürüyorlardı ve birbirlerine çok aşıklardı."

"Aşk için mi evlenmeyi planlıyorsun o zaman?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Aşık olduğum bir kadınla evlenecek kadar şanslı olduğumu düşünecek kadar *saf* değilim, ama daha çok zamanım var ve sevmediğim biriyle evlenmek için acele edecek değilim."

Giysilerini çıkarıp arabanın arkasında çıplak koşsaydı, onu daha fazla şok edemezdi.

"Ağzını kapat," dedi eğlenerek. "Eğer etrafta bir sinek varsa, onu yutmak istemezsin."

Ona kuşkuyla bakmaya devam etti. "Sen bir *romantiksin*."

Biraz mahcup görünüyordu. "Bana bir ahmakmışım gibi bakıyorsunuz. Ben sadece ailemin hoşlandığı şeyleri istiyorum."

Boğazı düzgün çalışmıyor gibiydi. Ağzını kapatıp açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Gad! Adam çelişkilerle doluydu. Oturmuş müstakbel karısıyla aşk umudunu, hava durumunu tartışır gibi sakince tartışıyordu. Tanrım, Case'i ondan koparmaya bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı. Kadın, onun hor gördüğü her şeyin vücut bulmuş haliydi. Onu, skandal yaratmaya ve daha da kötüsü kardeşinin aşkıyla oynamaya meyilli, umursamaz ve kötü niyetli bir kadın olarak görüyordu.

Yaptıklarından dolayı ilk kez utanç duymuyordu. Utanç verici davranışlarına rağmen Justin, ihtiyacı olduğunda yine de onurlu davranmıştı. Böyle bir adamın sevgisini kazandığını bilmek nasıl bir şey olurdu? Düşesi kadınların en talihlisi olurdu. Jillian'ın tek umudu, bu kişi her kimse ne kadar şanslı olduğunun farkına varmasıydı.

Justin, Jillian'ın yüzünde beliren sayısız duyguyu izledi ve endişesine neyin sebep olduğunu merak etti. "Peki ya sen?" diye sordu. Ona evliliği hakkında hiç soru sormamıştı, oysa bu soru onunla ilk tanıştığı andan beri dudaklarını yakıyordu. "Penroth seni öfkeli edenecek ne yaptı? Kabul etmelisin ki, pek de kederli bir dul rolü oynamadın."

Jillian'ın yüzünde donuk bir ifade belirdi ve Jillian'a Newgate hapishanesinin parmaklıklarının şangırdarak kapandığını anımsattı.

Gözlerindeki ışık tamamen sönmüş, yerini onu ürperten bir soğukluğa bırakmıştı. Kısa bir an için onun gözlerinde gerçek bir acı görmüştü. Bu acının nedenini merak etti. "Lucas'ım hakkında konuşmamayı tercih ederim," diye bitirdi sözlerini.

Ona kocam diyecek kadar.

"Case ile nasıl tanıştınız?" diye sordu hızlıca, tarafsız bir konu bulmaya çalışarak.

Yüzü hemen aydınlandı ve Justin bir kez daha istenmeyen bir kıskançlık duygusu hissetti.

"Korsanım beni yolda bıraktıktan sonra beni eve bıraktı. O zamandan beri arkadaşız."

Spekülatif bir kaşını kaldırdı.

"Dostluğumuzu anlamanızı beklemiyorum. Toplum anlamıyor. Onlar için sevgili olduğumuza inanmak çok daha kolay."

"Öyle misin?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, zümrüt gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu.

Cevap vermedi; onun yerine koltuğun altına uzanıp iki battaniye çıkardı ve birini ona uzattı. "Biraz uyumalıyız. Geç oldu ve şafak vakti Whittington'a varmış olacağız."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jillian'ın Whittington'a ilk bakışı neredeyse nefesini kesecekti. Arabanın durduğunu fark ettiğinde henüz uyanmıştı. Başını kaldırıp vagonun loş ışıklı iç kısmını inceledi. Justin hiçbir yerde görünmüyordu. Neredeydiler ve neden durmuşlardı?

Soğuk sabahın içine adımını attı ve etrafına bakınarak Justin'i aradı. Ufukta şafak sökmek üzereyken hafif sisli havadan zayıf bir ışık süzülüyordu. İleride Justin'in dış hatlarını zar zor seçebiliyordu. Sırtı ona dönüktü ve vadiye doğru bakıyordu. Ona yaklaştığında aşağıya baktı ve malikânesini gördü.

Onlar seyrederken, güneş tepenin üzerinden kırıldı ve vadiyi yumuşak sabah ışığıyla yıkadı. Kendini zamanda geri gitmiş gibi hissetti. Bir tepenin arka planında mağrur bir taş kale duruyordu. Bir sis perdesiyle örtülmüştü ve bu da ona ortaçağdan kalma bir gizem havası veriyordu.

Uzun ve dolambaçlı bir yol vadinin içinden geçerek açık bir avluya girişi işaret eden büyük kapıya kadar uzanıyordu. Malikânenin ön cephesinin iki ucuna, her birinde Whittington arması bulunan birer bayrak taşıyan iki kule monte edilmişti. Kemerli giriş kapısının hemen üzerinde, ferforje demirle cesurca süslenmiş aile arması yer alıyordu.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi Justin arkasını döndü. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim. Eve giderken hep dururum. Buradan manzara muhteşem."

"Neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum," dedi hayranlıkla.

"O halde devam edelim mi?" diye sordu arabaya dönerek.

Atlarını avluya sürdüler ve ana girişe çıkan büyük taş basamakların önünde durdular. Merdivenleri çıktıklarında büyük meşe kapılar açıldı ve Edward onları karşılamak için oradaydı. Justin onu gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu ama Edward'ın nasıl olup da onlardan önce geldiğini merak ediyordu.

Antreden içeri girdiklerinde Jillian'ın bakışları hemen devasa odanın iki yanındaki aynı merdivenlere takıldı. Merdivenler aşağıdan kıvrılıyor, sonra duvarın kenarlarını kucaklayarak üst kata çıkıyordu. Zemin güzel bir İtalyan mermeriydi ve oda evin uzunluğu boyunca uzanıyordu. Fuayenin arka tarafında (eğer böyle bir

büyük giriş holü) terasa açılan büyük kesme cam Fransız pencereleri vardı. Terastaki kapıların hemen dışında küçük bir kahvaltı masası konumlandırılmıştı ve iki sandalye dışarıya, bahçelere bakacak şekilde çekilmişti.

Justin onun bakışlarını takip ederek, "Annemle babamın yemek için en sevdiği yerdi," dedi.

Merdivenleri işaret etti. "Size odanızı göstereyim."

Güzelce cilalanmış merdivenleri çıktılar ve evin sol tarafını işaretleyen koridora adım attılar. Antrenin karşısında evin iki tarafını birbirine bağlayan bir yürüyüş yolu vardı. Geçidin her iki yanında iki uzun koridor vardı.

Justin onu koridorun sonuna kadar götürdü, orada ağır bir kapıyı açtı ve küçük bir oturma odasına girdiler. Ocağın önünde bir kanepe ve koltuğun bulunduğu bir şömine vardı. Mermer zemini kaplayan büyük bir halı odaya sıcaklık katıyordu. Odanın solunda su dolabına açılan bir kapı vardı. Sağ taraftaki başka bir kapıdan geçerek asıl yatak odasına girdiler.

"Burası annenin odası mıydı?" Jillian geniş odanın kadınsı görünümünü inceleyerek sordu. Duvarlar açık lavanta rengindeydi ve ona bahardaki leylakları hatırlatıyordu. Yerler, bir başka şöminenin önünde duran kalın, koyun postundan bir halı dışında çıplaktı. Yatağın üzerinde baharda bir çayırın resmedildiği büyük bir tablo asılıydı. Gördüğü kadarıyla burası Whittington'ın bahçesine çok benziyordu. Yatak örtüleri beyaz kumaştan dantelli bir düzenlemeydi ve yatağa kabarık bir bulut görünümü veriyordu. Ancak odanın en büyük başarısı, yatağın karşısındaki kocaman pencereydi.

Oraya doğru yürüdü ve dışarı baktı. Bulunduğu noktadan bahçeleri ve evin arkasındaki tepeyi aşan yemyeşil ormanı görebiliyordu.

"Öyleydi," dedi Justin, onun şüphesini doğrulayarak. "İçinde geçirdiği onca zaman için."

Dudakları onun ne demek istediğini anladığında sessiz bir O harfi oluşturdu. ", siz buradayken leydinizin hizmetçisi olacağım."

Jillian döndüğünde kapıda genç bir kadının durduğunu gördü. Hizmetçi Justin'e doğru reverans yaptı.

"Affedersiniz, Majesteleri. Bölmek istemezdim."

Jillian Justin'e bakarak, "Her şeyi düşünmüşsün," dedi.

"Ben övgü alamam. Edward sorumlu olmalı. Bu benim aklıma gelebilecek bir şey değil," diye itiraf etti.

"Adın ne senin?" Jillian kızın yanına giderek sordu. "Greta, leydim."

"Peki o zaman Greta, kaldığım süre boyunca bana yardımcı olma isteğini kesinlikle takdir ediyorum. Çok iyi anlaşıcağımıza eminim."

Greta ona utangaç bir gülümseme fırlattı. "Teşekkür ederim leydim. Size hizmet etmek için sabırsızlanıyorum."

Justin kapıya doğru yürüdü. "Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım." "Teşekkür ederim Justin, çok nazıksın."

Ona sıcak bir gülümseme verdi ve odadan çıktı.

Jillian hemen giysilerini çıkarmaya başladı, yirmi dört saattir içinde bulunduğu elbiseden kurtulmaya can atıyordu. "Greta, acaba banyo yaptırabilir miyim?"

"Elbette leydim. Hemen ilgileneceğim."

####

Banyodan sonra Jillian kendini tamamen yenilenmiş hissetti. Basit bir günlük elbise giydi ve Justin'i aramaya çıktı. Merdivenlerden henüz inmişti ki, iki gürültücü köpek tarafından neredeyse devriliyordu. En alt basamağa geri oturdu, onların canlılığından bunalmıştı.

"Bakalım burada kim varmış?" Güldü ve kıpırdayan kürk yığınlarını okşamaya çalıştı.

"Özür dilerim leydim." Edward köpekleri ondan almak için aceleyle yanına geldi. "Oh, gerek yok, sadece beni selamlıyorlardı. İsimleri nedir?" Kadın Başlarını okşamak için eğildi ve burnunu yalayarak ödüllendirildi. Kıkırdadı ve geri çekildi.

"Tobias ve Leydi Madeline, ama biz onlara Toby ve Maddie diyoruz. Onlar Majesteleri'nin avcı Labradorları. Ta Newfoundland'dan yavru olarak geldiler."

"Çok güzeller," diye iltifat etti, şık kürklerini okşayarak. "Hangisi Toby, hangisi Maddie?"

"Siyah olan Toby ve sarı olan Maddie." "Beni düke yönlendirebilir misiniz?"

Edward ona, "Majesteleri oturma odasında," diye bilgi verdi. "Gelin, size eşlik edeyim."

İki köpek, kuyrukları ilgiyle sallanarak Jillian'ın arkasından ilerledi.
Kadın odaya girdiğinde Justin ateşin önündeki koltuğundan kalktı.

"Köpeklerim başlarına bela mı açıyor?"

"Hiç de değil, çok misafirperverler."

"Ben de korkuyorum," dedi Justin kuru bir sesle. "Onlar *çok fazla* hoş geldiniz."

Jillian güldü. "Beni biraz coşkuyla karşıladılar." Kulaklarını kaşdı ve hevesli ifadelerine gülümsedi.

"Aç mısın?" Justin sordu. "Biz konuşurken aşçı öğle yemeğini hazırlıyor."

Gkili büyük resmi yemek salonuna doğru yürürken Jillian hayretle uzun masaya baktı. En az elli kişilik bir masa gibi görünüyordu. Geçmeye devam ettiler ve daha küçük, daha az resmi bir yemek alanına girdiler. Çok daha samimi görünen bu masada en fazla altı kişi oturabiliyordu. Mutfağın hemen yanında yer alıyordu ve aşçı elinde bir tepsi sandviç ve iki kase harika kokan tavşan yahnisiyle içeri girip çıkmakla meşguldü.

"Çok sayıda misafir ağırlamadığım zamanlarda burada yemek yerim," dedi ve oturmasını işaret etti.

Yemeklerini bitirdiklerinde Justin, Jillian'ı arazide bir tur atmaya davet etti.

Pelerinini giymek için acele etti ve sonra onunla terasta buluştu. Bahçelerdeki bakımlı patikadan aşağı doğru yürüdüler, Justin çeşitli bitkileri ve çiçekleri göstermek için durakladı.

Gül bahçesini uzun ömürlü bitkilerden ayıran çitlerin arasında yürürken, "Keşke onları çiçek açarken görebilseydin," dedi. "Case bana bahçenizi ne kadar çok sevdiğinizi söyledi."

Jillian durdu ve dönerek şaşkınlıkla ona baktı. "Benimle sık sık görüştünüz mü?"

"Hayır, hiç de değil. Case söz konusu sen olunca şaşırtıcı bir şekilde ağzını sıkı tutuyor."

"Bu neden şaşırtıcı olsun ki?"

"Genelde her şeyi konuşuruz. Sırrımız yok ya da en azından eskiden yoktu."

"Belki de tartışacak bir şey olmadığı içindir," dedi dikkatle. "Case ve ben arkadaşlığımız konusunda hiçbir zaman dürüst olmadık. Birçok şey varsayılır ama bu onları gerçek yapmaz."

İç çekti. "Sanırım bunun şimdi gündeme gelmesi en iyisi, böylece çıkarabiliriz." Bir an durakladı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "I

aramızdaki havayı temizlemeyi çok isterim."

"Case çok onurlu biri. Daha asil bir adam düşünemiyorum. Nezakete ne kadar değer verdiğinizi biliyor. Sizi hayal kırıklığına uğratacağını düşündüğü bir şey yapacağını hayal bile edemiyorum. Eğer yapacağını düşünüyorsanız, onu benim kadar tanıyor olamazsınız," dedi tutkuyla.

"Sadık bir destekçisi olduğunu görüyorum."

"Hayır, tam tersi," dedi yumuşak bir sesle. "O benim en sadık destekçim, tek destekçim ve arkadaşım."

"Sanırım bunu değiştirmek istiyorum," dedi, bakışları niyetliydi.

Ona şaşkınlıkla baktı. "Arkadaş olmamızı mı öneriyorsun?" "Evet, sanırım öyleyim. İtiraf ediyorum, sanırım seni yanlış değerlendirmişim. bana her türlü sebebi verdi."

Jillian bu kabulün ona neye mal olduğunu merak etti. "Bu hoşuma giderdi," dedi kısık bir sesle.

"O zaman baştan başlayalım mı? Leydi Penroth, kendimi tanıtmama izin verin. Adım Justin Devlin, Whittington Dükü." Elini dudaklarına götürdü. Kolunda bir karıncalanma hissetti. Tüm dikkati adamın dudaklarının teninde yarattığı hisse odaklanmıştı. O dudakları kendi dudaklarının üzerinde hayal ederken ağzı kurudu.

Elini indirdi ama hâlâ kendi elinin içinde tutuyordu. Kadın kendini toparladı ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, majesteleri."

"Lütfen, bana Justin de."

"Ve sen de bana Jillian demelisin," dedi, oyuna devam ederek.

"Şimdi doğru bir başlangıç yaptık mı?" diye sordu, yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirerek.

"Evet, sanırım öyleyiz." Kadın onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Güzel. Şimdi ahırları görmek ister misin?" Kolunu ona uzattı.

"Atlarınızı görmeyi çok isterim," dedi heyecanla. "Sezon bittiğinde ata binmeyi öğrenmek gibi bir niyetim vardı. Artık bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Ata binmeyi bilmiyor musun?" Kadın başını salladı.

"Bunu hemen düzeltmemiz gerekecek. Buradayken ata binmeyi öğrenmemen için hiçbir neden yok."

"Bana talimat vereceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Gülümsedi. "Sanırım bu ayarlanabilir."

Ahıra girdiklerinde Jillian atların bulunduğu sıra sıra dizilmiş ahırları hevesle inceledi. Taze saman kokuları, atların küf kokusu ve kalıcı gübre kokusuyla karışıyordu. Seyis, bir atı ovduğu ahırdan dışarıya doğru eğildi.

"İyi günler, . Sizi evde görmek güzel."

"Atlar nasıl, Ben?" Justin damada başını sallayarak sordu. "Cyclops'un egzersizlerini yeni bitirdim, çok huysuz bir herif bu Sabah."

"Ona neden Cyclops diyorsun?" Jillian sordu.

"Çünkü iri ve çirkin," diye cevap verdi Justin eğlenerek, "ve alnında Cyclops'un tek gözüne çok benzeyen büyük bir düğüm var, ama hızlı ve çok iyi bir at."

"Senin mi o zaman?"

"Evet, o benim. Onu görmek ister misiniz? Umarım beni hatırlar. Hindistan'a gittiğimden beri burada ahırda."

Ahır sıralarının sonuna doğru ilerlediler ve son ahırın önünde durdular. İri bir at kişneyerek başını kapının üzerinden uzattı. Jillian temkinli bir şekilde geri çekildi.

"Seni korkutmasına izin verme," dedi Justin. "Hadi, ona dokunabilirsin."

Atın burnuna dokunmak için tereddütle elini uzattı. At hemen elini ısırmaya başladı ve kadın telaşla geri çekildi.

Justin kıkırdadı. "Sadece bir havuç ya da biraz şeker arıyor." "Çok büyük," dedi kız hayretle. "Ama o kadar da çirkin değil."

At başını savurarak ahırda olduğu yerde sıçradı.

"Beni , değil mi oğlum?" Justin, Cyclops'un boynunu şefkatle okşayarak söyledi.

At kişnedi ve burnuyla Justin'in omzunu itti. "Yarın sana iyi bir koşu yaptıracağım," diye söz verdi Justin.

Justin bir kez daha damada döndü. "Ben, Leydi Penroth ata binmeyi öğrenmek istiyor. Uygun bir eyerimiz var mı?"

"Evet, majesteleri. Annenizinki ilk alındığı günkü kadar iyi durumda. Queenie, hanımefendilerinin ilk binişi için mükemmel bir seçim olacaktır."

"Evet, kesinlikle," diye onayladı Justin. Jillian'a döndü. "Queenie yaşlı bir kısrak, çok uysal ve hız konusunda bir kaplumbağa kadar istekli. Sen de

Ondan korkacak bir şey yok. Sabah ilk iş olarak dersinizin başlamasına ne dersiniz?"

Aniden önemli bir gerçeği hatırlayınca kaşlarını çattı. "Giyecek uygun bir şeyim yok. Böyle bir kıyafetle böyle bir işe kalkışmayı reddediyorum," dedi ve sabırsızca elbisesinin uzun, dolgun eteklerini işaret etti. "Ve binicilik alışkanlığım da yok."

"Hanımefendilerine oğlumun pantolonlarından birkaçını ödünç verebilirim," dedi Ben kuşkuyla, böylesine skandal bir öneriye verecekleri tepkiyi ölçmeye çalışarak.

Jillian'ın ifadesi aydınlandı ve Justin kendi yüzünün karardığını hissetti.

Onun pantolonla yaptığı son kaçamağı çok iyi hatırlıyordu ve eğer derse o dar pantolonla gelirse kendisinin aptal durumuna düşeceğini biliyordu. Onun düzgün poposunun nefis görüntüsünü, bir erkeğin eli için mükemmel olan kalçalarının nazik kıvrımını hayal etti. Jillian'ın sabırsızca adını söylemesi düşüncelerini kabaca böldü. Ve henüz göğüslerine bile ulaşmamıştı. Derin bir iç çekti ve kendisine merakla bakan Jillian ve Ben'e baktı.

"Justin? Beni duydun mu?"

"dilerim, ne dedin sen?"

Ona kızgın bir bakış attı. "Burada olduğumu kimse bilmediği için pantolon giymemde bir sakınca görmediğimi söyledim."

Kahretsin ama bu olasılık onu heyecanlandırmış görünüyordu. Adam içten içe inledi. "Eğer kendini daha rahat hissedeceksen," dedi dostça.

"Ne? Edep timsalinden itiraz yok mu?" diye sordu alaycı bir dehşetle. Adam gözlerini göğe doğru devirdiğinde kadın kıkırdamaya başladı.

"Sanırım bunu hak ettim," dedi isteksizce.

O anda Jillian ondan gerçekten hoşlandığını fark etti. Hatalı olduğunu kabul etme konusundaki istekliliği sevimliydi. Pek çok erkek bunu bu kadar nezaketle kabul etmezdi. Ona dikkatle baktı ve onu yeni bir ışık altında gördü. Gözlerinde en ufak bir aldatma belirtisi yoktu, samimiydi. Case ne demişti? *Justin tanıdığım en onurlu adam.* Jillian onun neredeyse sinir bozucu olan edep duygusunu suçlayamazdı. Justin için bu bir dış görünüşten daha fazlasıydı. Bu onun çok önem verdiği bir şeydi. Vicdanı bunu gerektiriyordu. Vicdan. Bir erkekte bulmaya alışık olduğu bir özellik değildi bu.

İkili eve döndüğünde oturma odasındaki ateş harıl harıl yanıyordu. Jillian odayı çok beğenmişti. Büyüktü ama yine de rahat bir çekiciliği vardı. Uzak duvarın ortasında dev bir taş şömine vardı. Olabilirdi

şışte kızartmak için bütün bir sığır etini kolayca kapsayabilirdi. Ocakta odun parçaları değil, kütükler yanardı.

Şöminenin üzerinde kalın meşe bir örtü vardı. Onun da üzerinde eski düşesin bir portresi duvara asılıydı. Çok hoş bir kadındı, zarif ve görkemli görünüyordu. Jillian, Case'in onu çok sevdiğini düşünüyordu.

Şöminenin solundaki duvarın karşısında büyük bir kitaplık duruyordu, rafları ciltler dolduruyordu. Elleri, içindeki sayfaları karıştırmak için adeta kaşınıyordu. Şöminenin sağında, evin ön tarafına bakan büyük bir pencerenin hemen önünde bir piyano duruyordu. Yerleri çeşitli yerlerde görkemli koyun postu halılar süslüyordu; biri şöminenin önünde, diğerleri şömineye yakın duran büyük kanepe ve sandalyelerin önünde.

Oda çoğu oturma odasının resmiyetinden yoksundu ve Jillian buranın herkesin birbirinin arkadaşlığından zevk almak için bir araya geldiği bir aile odası olduğunu düşünmeden edemedi. Kendisine tanıdık gelen bir özlem duygusu hissetti. Sevgi dolu ebeveynleri ve kardeşleri olan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailede büyümek nasıl bir Çey olurdu? Ateşe yakın pelüş bir koltuğa yerleşti ve düşüncelerinde kayboldu.

Justin onun yüzündeki duygu ifadesini izledi, dalgınlığının nedenini merak ediyordu. Kaybolmuş bir çocuk gibi bakıyordu, gözleri kocaman ve çok şeffaftı. Şimdiye kadar hiçbir kadının yapmadığı kadar şaşırtmıştı onu. Ne yapacağı kestirilemiyordu ama şaşırtıcı bulduğu bir derinliği vardı. Tanıdığı pek çok kadın sığ ve sinsî yaratıklardı.

Jillian ona romantik dediğinde onu düzeltmeye zahmet etmemişti. Doğru, sevdiği bir kadınla evlenmekten daha azına razı olmak istemiyordu ama beklentilerini karşılayacak bir kadın bulabileceğine de pek inanmıyordu. Sevgisiz, cansız bir evlilik düşüncesi onu üzüyordu.

Case'in özgürlüğünü kıskanıyordu. Kiminle evlendiği ya da evlenip evlenmediği kimsenin umurunda değildi. Bakması gereken bir aile mirası, bir varis sağlama baskısı ve yerine getirmesi gereken beklentiler yoktu.

Ayrıca Case'in Jillian'a olan yakınlığını da kıskanıyordu. Hiçbir zaman bir kadının arkadaşlığını arzulamamıştı. Onun konumundaki erkekler kesinlikle karşı cinsle arkadaş olmazdı ama bir şekilde Jillian'la böyle bir ilişkiden zevk alacağını biliyordu ama bunun burada bitmesini istemiyordu. Daha fazlasını istiyordu.

###

Yemekten sonra Jillian odasına çekildi. Son birkaç gün içinde olayların etkisiyle yorgunluk çökmüştü. Uğursuz mektuplar ve geçirdiği araba kazası hakkındaki düşüncelerini bir kenara bırakmıştı. *Kaza*. Daha çok cinayet girişimi gibi. Bu düşünce onu ürpertti. Altı ay önce ölmeye hazır olurdu. Ölmek *istiyordu* ama şimdi yaşamak istiyordu. Kararlılığı onu hararetle sarmıştı. Hayatta kalmıştı ve bir daha asla Lucas'ın ellerinde yaşadığı türden bir kalp acısına kendini hazırlamayacaktı. Yaşayacaktı, lanet olsun. Kimse onun yeni keşfettiği özgürlüğünü elinden alamayacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Neden ata binmeyi öğrenmek istediğini düşünmüştü ki? Şüphesiz atlar var olan en sefil yaratıklardı. Sabah yeterince sakın başlamıştı. Jillian, Ben'in ona ödünç verdiği pantolonu ve bol gömleği giymişti ama erkek kıyafetlerinin altına dantelli bir kaşkorse giymek kendini gülünç hissettiğinden göğüslerini tekrar bağlamakla yetindi. Kadın olduğu gerçeğini gizlemeye çalışmadığı için bu kez onları bağlarken o kadar özenli davranmadı. Bu ve nefes alabilmek onun için önemliydi.

Ahırda Justin'le karşılaştı, derse başlamak için sabırsızlanıyordu. Justin onun için kısırağı eyerlemişti ve ona doğru biniş ve yan eyere oturuş şeklini öğretmeye başladı. Yeterince basit görünüyordu.

Böylesine kolay bir işin üstesinden gelebileceğinden emin bir şekilde kendini yukarı kaldırdı ve kibarca yere bıraktı. Tam attan geriye doğru düşerken Justin'e muzaffer bir gülümseme fırlattı. Nefesini kesen yankılı bir gümbürtüyle yere çarptı. At sıkılmış bir ifadeyle Jillian'a baktı ve başını savurdu.

Jillian, Justin ona ulaşmadan önce öfkeyle bağırarak ayağa fırladı. "O, o at bana gülüyor!"

Justin'in dudakları şüpheyile seğirdi. "Tekrar dene," dedi sakın bir ses tonuyla. Eğlencesini belli etmemeye çalışıyor gibi görünüyordu ama gözlerindeki ışıltı ona ihanet ediyordu.

Atın etrafında dönüp tekrar üzengiye basarken ona soğuk bir bakış attı. Doğru, çoğu kadın ata bir basamaktan binerdi ama Jillian bu işin doğru yolunu öğrenmeye kararlıydı. En azından uğraşması gereken bir yığın sinir bozucu eteği .

Jillian dişlerini sıkarak kendini bir kez daha yukarı kaldırdı. Bu sefer ağırlığını diğer tarafa vermemeye dikkat ederek eyerin kenarına yavaşça tünedi. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı ve duruşunu gevşetti. Dizginleri kulptan aldı ve hemen yere bıraktı. İçinden küfrederek öne doğru eğildi, göğsünü atın yelesine dayadı. Parmaklarını olabildiğince uzatıp sallanan dizginlere uzandı ama dizginler sadece bir parmak ucu kadar uzağında kaldı. Bu sefer küfürleri nefesinin altında mırıldanmıyordu.

Justin savaşını kaybetti ve yüksek sesle güldü. Jillian içini çekti ve eyerden kaydı. ne doğru bir adım attı ve toz içinde kalan dizginleri toplamak için eğildi. At onu arkadan ısırıp yere yuvarlanmasına neden olduğunda parmaklarını dizginlere doladı. Justin tüm kontrolünü kaybetti ve kahkahalarla uludu.

"O kötü yaratık beni ısırdı!" Jillian haykırdı. Sırtüstü yuvarlandı ve kendisini öfkeyle szen attan uzaklaşmak için ayaklarını sürüyerek geri geri gitti. "Justin, kıımı ısırdı!"

Justin yakındaki bir tabureye oturdu, umutsuzca kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Nefes nefese kalmış, gözleri fena halde sulanmıştı. Jillian önünde durmuş, elleri kalçalarında, ona ters ters bakıyordu.

"Onun uysal olduğunu söylediğini sanıyordum. Yaşlı ve *yumuşak huylu* olduğunu, ilk binişim için *mükemmel* bir at olduğunu söylemiştin."

Justin yine kahkahalarla güldü.

Jillian döndü ve tiksintiyle ata doğru tepindi. Dizginleri aldı ve elinde sıkıca topladı. "şimdi beni dinle, seni huysuz, kötü huylu hayvan. Sana bineceğim, seni süreceğim ve eğer bana bir an bile sorun çıkarırsan, seni köy kasabına teslim edeceğim."

Ata ters ters baktı ve sonra kendini zorla eyere attı. "Artık binme işi aradan çıktığına göre, onu nasıl yrtebilirim?"

Justin dizginlere uzanarak, "Eyerde olmaya alışana kadar seni benim ynetmemin en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Saçmalama, eyerdeyim, sadece bana ne yapacağımı söyle."

"Pekâlâ. Senin ynteminle yapacağız. Başlamaya hazır olduğunuzda sol topuğunuzu onun yan tarafına vurun. Ama nce-"

Jillian topuklarını ata geçirdi ve Queenie ileri atıldı. "Justin, Justin! Onu nasıl durdurabilirim?" diye çılgınca seslendi.

"Hayır, hayır, Jillian," diye bağırarak peşinden koştu. "Topuklarını kazma-"

Sarkan bacakları bir kez daha aşağı indi ve Queenie tırısı kalktı.

At ve binici dereye doğru yola koyuldular, Jillian atın sırtındaki tneğini umutsuzca korumaya çalışırken eyerin üzerinde sallanıyordu.

Justin Cyclops'a atladı ve onun peşinden gitti. Tam zamanında derenin üstündeki tepeyi aştı ve Jillian'ın Queenie'nin başının üzerinden süzülüp suya düştüğünü gördü. Onu çıkarmak için aceleyle ilerledi. Queenie derenin içinde beline kadar oturmuş, elleriyle suyu silkeliyordu. Justin ayağa kalkmasına yardım etmek için suya girdi.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Tabii ki iyiyim," dedi, dişleri soğuktan çatırdıyordu. Sudan çıktı ve Justin'in irkilmesine neden olan bir dizi küfür savurdu.

"Jillian, konuşmayı nereden öğrendin?" "Case'in bunları kullandığını duydum," dedi kayıtsızca.

"Peki size hiçbir hanımefendinin böyle kelimelerin dudaklarından geçmesine izin vermek şöyle dursun, varlığından bile haberdar olmaması gerektiğini açıkladı mı?"

"Ama 'Oh heaven's' ya da 'upon my word' aynı etkiyi yaratmıyor," diye homurdandı.

Dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Gel, ölmeden önce seni eve geri götürmeli ve bu ıslak kıyafetlerden kurtarmalıyız."

Kiklops'un sırtına çıkmasına yardım etmek istedi ama o bunu kesin bir dille reddetti. "Ben yürüyeceğim. O kötü niyetli hayvanlardan birinin sırtına binmeyi reddediyorum."

Justin atın sağrısına bir tokat attı ve "Eve!" dedi. Tepegöz dörtünale ahırların olduğu yöne doğru gitti.

"Ben Queenie'yi daha sonra alabilir," dedi Justin, sakince bir çalıyı kemiren ata bakarak.

"onu burada donmaya bırakın," diye mırıldandı nezaketsizce.

Kıkırdadı. "Atlarla iyi geçinmek için yaratıldığından emin değilim, Jillian."

"Gözlem gücünüzün bir sonu yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Bir engerek yılanının diline sahipsin."

İkisi eve kadar olan kısa mesafeyi yürüdüler. Justin gözlerini önden ayırmıyordu. Jillian attığı her adımda ıslak kumaş vücuduna daha sıkı yapıştıyordu. Onu çıldırtacaktı ve daha bir gündür buradaydı.

###

Hafta sonuna Jillian Justin'in evinin altını üstüne getirmişti ve Justin bunun farkında olduğundan bile şüpheliydi. Sık sık koşuştururken görülüyordu, Maddie ve Toby de peşindeydi. Mutfakları sık sık ziyaret ediyor, aşçıyla canlı bir sohbe dalıyordu. Edward bile Jillian'ın muzip gülümsemesi ve kıvrak zekâsı karşısında ağırbaşlılığının bir kısmını kaybetmişti. Greta'ya bir hizmetçi gibi değil çocukluk arkadaşı gibi davranıyordu ve Jillian'ın Greta'dan çok az şey talep etmesi Justin'in kaçmamıştı.

Jillian'ın sıradan bir kadın olmadığını giderek daha iyi anlıyordu. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı. Hayatı çoğu insanda rastlanmayan bir coşkuyla kucaklıyordu. Onu hem yoruyor hem de gülümsetiyordu.

Noel'den birkaç gün önce Justin uyandığında yeri kaplayan bir kar örtüsü gördü. Giyinirken pencereden dışarı baktı ve kendisinin, Case'in ve kuzenleri Hawk'ın evin arkasındaki tepeden aşağı kızakla kaydıklarını hayal ederek gülümsedi. Üçü birbirlerine kar fırlatarak, kardan kaleler inşa ederek ve anneleri için kardan melekler yaparak eğlence dolu günler geçirmişti. Sonra akşam yemeği çağrısı yapıldığında isteksizce eve girerler, botlarındaki karı silkeleyip ateşin başında ellerini ısıtırlardı.

Birden kaşlarını çatı. Hawk'tan Hindistan'a gitmeden çok öncesinden beri haber almamıştı ve Case de onunla herhangi bir temastan bahsetmemişti. Çocukken birbirlerine çok yakındılar ama büyüdüğü Hawk daha da uzaklaşmış, Londra'dan ve Whittington'dan uzakta daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Kuzeninin nasıl olduğunu öğrenmek için ona bir mektup yazmayı unutmamalıydı.

Giyinmeyi bitirdikten sonra merdivenlerden indi ve karda sabah gezintisine çıkmaya hevesli bir şekilde terasa doğru yürüdü. Bahçenin dışındaki patikadan ahırlara doğru yürürken ensesine soğuk ve ıslak bir şey çarptı. Sırtından aşağı kayan buz gibi soğuk ve sıvı karın şoku onu ürpertti. Dönüp baktığında Jillian'ın kısa bir mesafe durduğunu gördü, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

"Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?" diye sordu

öfkeyle. Kadın sırtı. "Her zaman."

Adam kaçamadan, kadın bir kartopu daha fırlattı ve bu seferki tam gözüne isabet etti. Adam hızla gözlerini kırıştırdı, kar yüzünden kayıyordu. Etkileyici bir nişancılığı vardı.

"Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin," diye hırladı. Bir avuç kar topladı ve kızın peşine düştü. Kız şaşkınlıkla ciyakladı ve karla kaplı zeminde eteklerinin izin verdiği kadar hızlı koşmaya .

Ona yetişti ve iyi yerleştirilmiş bir eliyle sırtına vurarak yere yuvarlanmasını sağladı. Bir avuç karı kızın elbisesinin arkasına doldurdu. Buz tenine temas ettiğinde çığlık attı ve onun altında yuvarlandı, göğsü eforla kabardı. Ona doğru baktı

sanki başka bir saldırı bekliyormuş gibi şüpheyle baktı. Gözleri kilitlendi ve gülümsemesi dudaklarından kaydı. Adam onun üzerine uzandı ve ağırlığını tek koluyla destekledi. Yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Bu onun için dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu.

Dudaklarını onun dudaklarına indirdi, önce geçici olarak tepkisini ölçtü, sonra hiçbir dirençle karşılaşmayınca daha derine indi. Boştaki eliyle yanağındaki saçları düzeltti ve boynunun arkasına kayarak başını kavradı.

Jillian içgüdüsel olarak ona doğru eğildi, dokunuşunu istiyor, daha fazlasını arzuluyordu. Bunu isteyeceğini, buna ihtiyaç duyacağını hiç tahmin etmemişti. İlk başta ne yaptığından hiç emin olmadan çekingen bir şekilde öpücüğüne karşılık verdi, ama sonra hızla güven kazanarak daha tutkulu bir şekilde karşılık verdi, uyguladığı nazik baskı altında dudaklarını ayırdı. Adam bu bilinçsiz daveti kabul etti ve dilini dudaklarının arasına daldırdı.

Birden onun altında kaskatı kesildi, Lucas'ın kalın ve güçlü dilinin anıları onu sardı. Birkaç dakika önce soğuğa aldırış etmediği bilincine, kardan gelen soğuk nem nüfuz etti.

Onun geri çekildiğini hisseden Justin geri çekildi. Arayış içinde ona baktı. "Özür dilerim, Jillian," diye başladı.

Parmağını dudaklarının üzerine koydu, gözleri hissettiği tüm dehşeti ifade ediyor . Pelisse'sindeki karı fırçalayarak ayağa fırladı. Justin onun aceleyle uzaklaşmasını izledi, şaşkınlık düşüncelerini bulandırıyor.

Bir an ona sıcak ve aç bir şekilde karşılık vermişti. Sonra, sanki biri üzerlerine bir kova soğuk su dökmüş gibiydi. Ya da kar, diye düşündü, aşağı bakıp kara vurarak tozu her yöne saçtı. Kadının geri çekilmesine şaşmamalı. Onu sıradan bir fahişe gibi yere yuvarlamıştı. Başını sallayarak tekrar yere düştü. Onun bu kadar pervasızca düşünmesine ve hareket etmesine neden olan şey neydi?

Jillian evin önünden aceleyle geçti, içerideki sıcak ortamdan vazgeçip ahırlara doğru yöneldi. Nereye gittiğine dair kesin bir fikri yoktu, umurunda da değildi. İçeriye ulaştığında durdu ve duvara yaslanarak titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü. Adamın dokunuşu hâlâ tenini yakıyordu ve bu onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Hâlâ dudaklarının üzerinde duran parmaklarını yumruk haline getirdi. Adam onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı?

Vücudu onu istiyordu, buna hiç şüphe yoktu. Ama zihninin derinliklerinde, algıladığı istek ve arzularının ötesinde, bir parçası korkuyordu. Kendini korumak için gömdüğü o parçası koşarak gelmişti.

bir anda ön plana çıktı. Kendi zihni tarafından ihanete uğradığını hissetti. Gerçekten yapmak istediği tek şey onun kollarında erimekten neden onu kendinden uzaklaştırmıştı?

"Jillian-"

Tanrım, onu takip etmişti. Yavaşça dönüp ona baktı, utancının her hareketine yansıdığından emindi.

"Jillian, özür dilemeye geldim," dedi bir elini saçlarının arasından geçirerek. "Yaptığım iyi bir şey değildi."

"Ah, ama öyleydi," diye ağzından kaçırdı ne dediğini anlamadan önce. Yanakları alev alev yanıyordu. "istediğim, bunu bir daha düşünme."

"Kafama kar yağdırmayacaksın o zaman?"

Şakalaşmaları yeniden başladığında rahatlayarak gülümsedi.

"İçeri girmeliyiz," diye önerdi Justin. "Üşütmeni istemiyorum." Eve doğru yürümek için arkasını döndü.

"Justin?"

Arkasını döndü. "Evet, Jillian?"

Bir an tereddüt etti, sormak üzere olduğu şey için cesaretini topluyordu.

"Beni öpmek hoşuna gitti mi?"

Kadının sesi ciddiydi ve o da aynı şekilde karşılık verdi. "Evet, Jillian, yaptım."

###

Onu öpmekten zevk alıyordu! Jillian yatağının yanında duran mumu söndürdü ve sıcak yorganın altına girerek tavana bakmaya başladı. Adamın dudaklarının kendininkilere yaptığı baskıyı hatırlayınca ayak parmakları kıvrıldı. Bu his ona yabancı gelmiyordu. Case ona böyle şeylerin normalde zevk verici olduğunu söylememiş miydi? Ona inanmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Lucas evlenmeden önce de birkaç öpücük çalmıştı ama o zaman şimdiki gibi hissetmemişti. Daha sonra onu sadece kırıcı olmak, cezalandırmak için öpmüştü. Justin'in dudakları, dokunuşu son derece nazikti. Peki neden onu durdurmuştu?

Çünkü duyguları üzerindeki bu tür bir kontrolden vazgeçmeye hazır değildi. Bir daha asla.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Noel arifesi sabahı, Jillian'ın çok hoşuna giden taze bir kar tabakası getirdi. Köpeklerini de yanına alarak yumuşak tozun içine doğru yürüdü. Soğuk onu ateşin başında ısınmak için içeri dönmeye zorlayana kadar köpekler oynaşp eğlendi.

Ev Noel şenlikleri ve süslemeleriyle canlıydı. Oturma odasındaki ocağa bir Noel kütüğü getirilmiş ve her odaya çobanpüskülü dalları yerleştirilmişti. Akla gelebilecek her yerde mumlar yanıyordu ve Justin şakayla karışık, evi yakmamayı başarırlarsa bunun bir mucize olacağını söyledi.

Jillian odadan odaya dolaşarak bayram ortamının tadını çıkardı. Noel'i daha önce hiç böyle kutlamadığı için hem heyecanlı hem de meraklıydı. Justin ona tüm bunların annesinin işi olduğunu söylemişti. Annesi hiçbir Noel'in fark edilmeden geçip gitmesine izin vermemişti.

Whittington'da geçirdiği her gün özlemi daha da artıyordu. Bir ailenin rahatlığını ne kadar arzuladığını gerçekten hiç fark etmemişti. Justin'in malikânesinden ve ondan ayrılacağı günden şimdiden korkmaya başlamıştı.

###

Öğleden hemen önce Case ön kapıdan içeri girdi ve Edward'ın daha sonra kaldırması için seyahat çantasını kapının yanına bıraktı. Kahretsin, ama evde olmak güzeldi. Justin ve Jillian'ın birlikte geçirdikleri süre boyunca neler yaptıklarını görmek için sabırsızlanıyordu.

"Merhaba!" diye seslendi.

Bir dakika sonra Justin fuayeye girdi ve sıcak bir şekilde kucaklaştılar. "Sana sonra söyleyeceğim bir şey var," diye mırıldandı Justin'e.

Justin cevap veremeden Jillian içeri daldı ve kendini Case'in kollarına attı. "Case! Seni gördüğüme çok sevindim!"

Ona sıkıca sarıldı ve sonra ona bakmak için geri çekti. "Ona çok iyi bakıyorsun Justin," dedi onaylayarak. Onu uzun zamandır görmediği kadar mutlu görünüyordu.

"Yorgun musun? Dinlenmeye ihtiyacın var mı? Aç mısın?"

"Evet, hayır ve evet," diye yanıtladı, kızın hızlı sorularına gülerek.

"Biz de tam öğle yemeği için oturmak üzereydik," dedi Justin. "Gel ve bizimle ye."

Jillian onun koluna girdi ve Justin'i yemek odasına kadar takip ettiler.

Keyifli bir yemekten sonra Jillian bahçelerde yürüyüş yapmayı önerdi. Case hevesle kabul etti ve seyahat yorgunu bacaklarını esnetme fırsatını kaçırmadı.

"Gelmeyecek misin?" Jillian Justin'e sordu.

Justin yüzünde esrarengiz bir ifadeyle, "Siz ikiniz devam edin," dedi.

"Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır."

Case bir an onu inceledi ve suskunluğunu merak etti. "Hadi o

zaman," dedi Jillian, Case'in kolunu çekiştirerek.

Case kıkırdadı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ sabırsızsın." Justin'e son bir kez sorgulayıcı bir bakış attı ve sonra Jillian'ın onu terasa çıkarmasına izin verdi.

"Nasılsın Jilly?" diye sordu bahçedeki kıvrımlı patikada yavaşça yürürlerken. "Harika ve canlı görünüyorsun."

Gülümsedi. "Çok güzel zaman geçirdim. Burası harika bir yer. Sen ve Justin'in burayı neden bu kadar çok sevdiğinizi anlayabiliyorum."

"Justin sana iyi mi davranıyor yoksa siz ikiniz hâlâ birbirinize tıslıyor musunuz?" Başını eğerek onun gözlerinden kaçtı.

Case spekülatif bir şekilde ona baktı. "Jillian?"

Parmaklarına baktı ve onları gergin bir şekilde büktü.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Beni öptü," diye ağzından kaçırdı.

Case yürümeyi bıraktı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Ahh, anlıyorum. Peki bu öpücük hoşuna gitti mi?"

"Hem de çok."

"O zaman sorun ne?"

"Ah, Case," dedi, yolun hemen dışındaki bir banka çökerek.

Onun yanına oturdu. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Her şeyi berbat ettim." İç çekti. "Karda oynuyorduk-" "Dur bir dakika. Justin karda mı oynuyordu?"

"Evet, ona bir kartopu attım ve o da öç almak için beni kovaladı."

"Mucizeler hiç bitmeyecek mi?" Case inanamayarak başını salladı.

"Ama her neyse, biz yerdeydik-" "Yerde miydin?"

"Case!" dedi kızgınlıkla. "Sözümü kesmeye devam edersen bunu asla bitiremeyeceğim."

"Üzgünüm, devam edin."

"Yerdeydik ve beni öptü." "O kadar kötü müydü?"

", " diye itiraf etti. "Neye kadar?" "Neye kadar?"

"Dilini ağzıma sokana kadar."

"Ahhh, o tip öpücüklerden biri," dedi Case, gülümsemeye karşı koyarak.

"Bana Lucas'ı hatırlattı." Ellerine baktı. "Onu kendimden uzaklaştırdım ve şimdi eminim bundan nefret ettiğimi düşünüyordur."

"Neden sana Lucas'ı hatırlattı?" Case nazıkçe sordu.

"Bilmiyorum!" Jillian feryat etti. "Justin, Lucas'a hiç benzemiyor. Bunu biliyorum, sanırım, ama içimdeki bir parça bunu bilmiyor gibi görünüyor."

"Justin hakkında ne hissediyorsun?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bilmiyorum. O etraftayken kendimi tuhaf hissediyorum."

Case kıkırdamasını bastırdı. "Seni öpmesi hakkında ne hissediyorsun o zaman?"

Sen mi istedin?

"Evet, evet, öyle yaptım," dedi dürüstçe. "Case, Lucas'ın kaderi geçmişimi olduğu kadar geleceğimi de mahvetmek mi?"

Case ona şefkatle gülümsedi. "Eğer kardeşimi tanıyorsam, Lucas'ı atlatmanın bir yolunu bulacaktır. Asıl soru, senin istediğin bu mu?"

Jillian ona sıkıntılı bir bakış attı. "Ne istediğimi bilmiyorum, sorun da bu."

"Bana öyle geliyor ki acelemiz yok. Belki de dinlemeye buradan başlamalısın," dedi göğsüne dokunarak, "burası yerine." Bir parmağını kızın alınına dokundurdu.

###

Justin çalışma odasının penceresinden düşünceli bir şekilde aşağıdaki iki figüre baktı. Elindeki konyak bardağını sıkıca kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı. Kıskaçlık, sıcak ve boğucu bir şekilde, göğsünden karnına doğru yılan gibi kıvrılıyor ve onların eğilmiş başlarını izlerken, iç organlarını acı verici bir şekilde büküyordu. Jillian selamlamak için kendini Case'in kollarına attığında soğukkanlılığını korumak için büyük çaba sarf etmişti. *Onun* da kendisi için, sadece kendisi için böyle ışıldamasını istiyordu.

Kendini pencereden uzaklaştırdı ve bir ileri bir geri volta attı. Kardeşini gördüğüne ne kadar sevinse de zamanlamaya lanet ediyordu. Sanki Jillian'la ilerleme kaydetmiş gibi hissediyordu ama şimdi sadece Case'e odaklanmıştı.

Onu bu kadar çekici kılan şey neydi? Onun önem verdiği her şeyle alay etmişti ama yine de ona baktığında skandal yaratan bir hoyrat görmüyordu. Güzel, genç bir kadın görüyordu, canlı ve canlandırıcı. Cesaretini onaylamadığı zamanlarda bile ona hayranlık duyuyordu.

Sebepleri ne olursa olsun, onunla sıradan bir birliktelikten daha fazlasını istiyordu.

Onu yatağında istiyordu. Belki o zaman ona kafayı takmayı bırakabilirdi.

###

O akşam üçü oturma odasında bir araya geldi. Ateşin önünde otururlarken ortam rahattı. Justin ve Case sırayla Jillian'a çocukluklarından hikâyeler anlattılar. Case gecenin büyük bir bölümünde Justin'i gözlemledi ve onun Jillian'la olan meşguliyetini fark etti. Olağanüstü bir olaya tanık olduğunu fark edince kendi kendine gülümsedi. Kardeşi *kıskançtı*. Jillian Case'e her gülümsediğinde Justin'in yüzünde bir kararın olduğunu fark etti.

Onu kışkırtma fikriyle oynadı ama Justin'in onu yumruklamayacağından tam olarak emin değildi. Onunla ağabeyi arasında ilginç bir konuşma olacağını hissedebiliyordu.

Gecenin geç saatlerine kadar konuştular, ta ki ateş sönene ve geriye sadece parlak korlar kalana kadar. Saat gece yarısını çalarak üçünü de saatin geç olduğu konusunda uyardı.

"Mutlu Noeller," dedi Jillian son melodik çan sesi kesildiğinde.

Case ve Justin aynı anda "Mutlu Noeller," diye karşılık verdiler.

Jillian genişçe esnedi. "Eğer siz beyler bana izin verirseniz, bu gece için dinlenmeye çekileceğim."

"İyi geceler Jillian," dedi Justin oturduğu yerden kalkarak. "Ve Mutlu Noeller," diye ekledi usulca.

"İyi geceler Jilly," dedi Case onun yanağını öperek. "Mutlu Noeller."

İki adam kadının odadan çıkışını izledikten sonra tekrar yerlerine oturdular. Case, Jillian'ın duyamayacağından emin olduktan sonra hiç vakit kaybetmedi.

"Balık kafalı dostumuz hakkında bazı ilginç bilgiler edindim."

Justin ilgiyle öne doğru eğildi. "Ne buldun?"

"Adam hakkında ne bulabileceğini görmek için bir Bow Street Runner kiraladım ve sonuçlar şaşırtıcıydı."

Justin sabırsızlıkla, "Dökül bakalım," dedi.

"Granger adıyla tanınır. İşe zamanlarda çeşitli gemilerde aşçı olarak çalışmış. Son işi Penroth'un yedi ay önce yelken açtığı gemideydi."

"Jillian'ın kocasını mı kastediyorsun?"

Case başını salladı. "Tanıklar Granger'ın o yolculukta aşçı olarak görev yaptığını belirtiyor."

"Hiç kurtulan olmadığını sanıyordum."

"Bunu bu kadar şaşırtıcı yapan da bu. Öyle bir şey yoktu." "Onun gerçekten o gemide olduğundan ne kadar eminsiniz?"

"Geminin denize açıldığı günkü manifestosunu kontrol ettim. Listede aşçı olarak görünüyordu. Limandan ayrıldığı sırada gemide olduğunu söyleyen iki görgü tanığıyla konuştum."

"Bence şimdi, her zamankinden daha fazla, bu adamla ayrıntılı bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye onayladı Case. "Jillian'a bundan bahsetmedim ama yarın öğleden sonra ayrılmayı planlıyorum. Yarından sonraki gün Londra'da koşucuyla bir toplantım var. Şansımız yaver giderse Granger'ı bulmuş olacak."

"Jillian seni özleyecek," dedi Justin, sesi rahatı.

"Ve onu özleyeceğim." Case yan gözle Justin'e baktı ve yüz ifadesini inceledi. "Jillian'la aranızda ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Hayır, bilmiyorum."

Case kıkırdadı. "Seni kızdırıyor, değil mi?"

Justin sessiz kaldı, Case'in kışkırtmalarına tepki vermeyi reddetti, bunun yerine dikkatini son korların yavaşça söndüğü şömineye yöneltti.

"Onunla oyun oynama," dedi Case sessizce, sesinde bir uyarı vardı.

"Neden ona karşı bu kadar korumacısın?" Justin kardeşiyle yüzleşmek için geri döndü.

"Yeterince incindi."

"Kim tarafından? Case, kocasıyla ne oldu? Neden kocasının adı her geçtiğinde çekiniyor?"

"Bu soruyu ona sormanız gerekiyor. Bunu açıklama özgürlüğüne sahip değilim. Ancak bunu ona sormadan önce, neden önemsedığınızı kendinize sormalısınız."

###

Kabul etmek istediğinden daha fazla önemsiyordu. Justin odasında huzursuzca volta atıyordu. Uyku onu ele geçiremiyor, Jillian'ın düşünceleri bilincini doldurmaya devam ediyordu. Birdenbire onun hakkında her şeyi öğrenmek için acil bir ihtiyaç haline gelmişti. Hayatının her ayrıntısını öğrenmek istiyordu. Onu neyin güldürdüğünü, neyin gülümsettiğini ve neyin ağlattığını bilmek istiyordu. Ve onu neyin incittiğini. Acı çekiyordu, bundan emindi.

İçinde anlaşılması zor ve soyut bir şey göğsünü acı verici bir şekilde sıktı ve daralttı. Onun acısını dindirmek istiyordu ama henüz nasıl yapacağını bilmiyordu. Belki de Case haklıydı. Belki *de* ona evliliğini sormanın zamanı gelmişti.

###

Jillian ertesi sabah şafak sökmeden uyandı ve yataktan kalkıp giyinmek için acele etti. Greta'yı uyanık olduğu konusunda uyarmak istemediği için mümkün olduğunca sessiz olmaya dikkat ediyordu. Elbisesinin düğmelerini ilikledikten sonra, saçlarını düzenlemek için zaman ayırmadan, uzun buklelerini fırçayla karıştırdı. Cesaretini kaybetmeden önce acele etmesi gerekiyordu.

Yatağının altından paketlenmiş küçük bir paket olarak odasının kapısından çıktı. Justin'in haberi olmadan ona bir hediye almak kolay olmamıştı ama Greta'ya köyde gerekli alışverişi yaptırmayı başarmıştı.

Koridorda sessizce ilerledi. Fuayenin üstündeki geçitte kimsenin olmadığından emin olmak için durakladı, sonra koşarak diğer tarafa geçti ve Justin'in yatak odasına giden karşı koridordan aşağı indi. Justin de kendisi gibi erken kalkardı ve umuyordu ki bugün de formuna sadık kalsın. Kapının hemen önünde durdu, endişeyle avuçlarını eteklerine sildi. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama aynı hızla geri çekti.

Derin bir nefes alarak ve cesaretini toplayarak kapıyı usulca çaldı. Adamın hemen cevap verdiğini duyunca rahatladı.

Kapıyı açıp içeri girdi. Justin pencerenin önünde duruyordu, sırtı kapıya dönüktü. Neyse ki tamamen giyinikti. O sırada döndü

Kapının kapandığını duydu ve Jillian'ın orada durduğunu görünce bir an duraksadı.

"Jillian! Burada ne işin var? Bir terslik mi var?"

Ani sorular karşısında telaşlanmıştı. "Sana bunu vermek istedim," dedi ve paketi uzattı.

Bu jest karşısında şaşırılmış görünüyordu. Ona doğru yürüyerek, uzattığı elindeki küçük kutuyu aldı. "Bu ne için?"

"Bu bir Noel hediyesi."

Yatağının kenarına oturdu ve hediye açmaya başladı. Aşağı bakarken bir tutam saç alnına düştü ve Jillian'ın eli onu düzeltmek için acıdı. Sanki kendi iradeleriyle hareket edeceklerinden korkuyormuş gibi ellerine baktı. Eğer onu bir daha öpecek olursa, parmaklarını saçlarında gezdirmeyi ihmal . Yanakları ısındı ve Justin'in onun içsel düşüncelerinden haberdar olmadığı için sessizce şükretti.

Justin son kâğıdı da yırtıp attı ve kutudan gümüş bir hokka çıkardı. Elinde çevirdi ve ön yüzünde adının yazılı olduğunu gördü. Yüzünü aydınlatan tuhaf bir ifadeyle ona baktı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Jillian. Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en düşünceli hediye. Bana bir şey almana gerek yoktu."

"Ah, ama ben istedim," dedi, onun niyetli bakışları karşısında midesinde garip bir kıpırtı hissetti.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Senin için de bir şeyim var. Bunu sana daha sonra vermeyi planlamıştım ama şimdi daha uygun bir zaman gibi görünüyor."

Adam ona özenle paketlenmiş küçük bir hediye uzatırken Jillian şaşkınlıkla ona baktı. Sanki kaybolmayacağından emin değilmiş gibi elindeki pakete baktı.

"Açacak mısın?" diye sordu onun şaşkın haline gülümseyerek.

Kâğıdı yerine bağlayan kurdeleyi yavaşça çekti. Ambalaj açılarak küçük kare bir kutu ortaya çıktı. Elleri titreyerek kapağı kaldırdı ve içinde ne olduğunu görünce nefesi kesildi. Beyaz bir kadife parçasının arasında zümrüt bir broş vardı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Zümrüde dokundu, parmak ucunun altın ayarın üzerinde gezinmesine izin verdi. Saygılı bir şekilde onu aldı ve avucunun içinde tuttu. Dökülmemiş gözyaşları gözlerine doldu. Onları uzak tutmak için hızla gözlerini kırptırdı.

"Teşekkür ," dedi geniş bir gülümsemeyle ona bakarak.

Bakışlarını tekrar elinde duran mücevher parçasına çevirdi. "Daha önce kimse bana mücevher vermemiştir," dedi hayretle.

"Kimse yok mu?" Justin şaşkınlıkla sordu. "Kocan bile mi?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç kimse bana bir hediye vermemiştir," dedi usulca.

"O zaman size bunu verdiğim için daha da mutluyum."

Bir kez daha başını kaldırdı ve onu sadece bir nefes uzağında bulunca şaşırdı. Adam sıcak ve nazik eliyle çenesini kavradı ve başparmağını yanağına sürttü. Kadın gözlerini kapadı, adamın okşamasına doğru eğildi ve yanağını adamın eline sürttü.

Sonra adamın dudakları kadınıninkileri kapladı. Sıcaklık uzuvlarına yayıldı ve onun ağzına karşı inledi. Saçları! Saçlarını unutmamalıydı. Elini her zaman onun gözlerinin üzerine düşen saç tutamına götürdü. İpek gibiydi, yumuşak ve ince. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, şimdi derinlere daldı, uçlarıyla kafa derisine masaj yaptı.

Kızın eli ensesini okşarken zevkle inledi. Onu kendine doğru çekti ve göğsüne sıkıca bastırdı. Dudaklarını onunkilerden ayırıp başını çekti ve dikkatle yüzüne baktı. Dudakları şişmiş, gözleri tutkuyla parlıyordu.

Tekrar başını eğdi ama bu kez dudaklarını geçerek, ağzını elbisesinin yakasının hemen üzerindeki ete bastırdı. Kadın yüksek sesle soludu ama başını davetkâr bir şekilde geriye atarak ona daha kolay erişim sağladı. Dudakları boynuna ve kulağının arkasındaki hassas deriye doğru bir yol açtı.

"Çok tatlı," diye mırıldandı. "Çok tatlı."

Dili dışarı fırladı ve kızın kulağının narin lobunu okşadı. Elleri kızın belini kavradı, sonra göğüslerinin altına doğru ilerledi ve başparmakları alt kabarıklığı okşadı. Adamın eli elbisesinin kumaşı arasından göğsünü avuçlamak için yukarı doğru hareket ettiğinde kadın tepki olarak sıçradı ve nefesi hızlı patlamalar halinde geldi.

Kapı çalındığında Justin'in kafası bir anda yukarı kalktı. O an paramparça olmuştu. Jillian hızla geri çekildi, gözleri irileşmiş, havuzlarına birçok duygu yansımıştı. Şişmiş alt dudağını emdi ve endişeyle kapıya baktı.

Justin nefesinin altında küfretti. *Bütün o sefil zamanlara*. Jillian'ın yanağına dokundu ve ona usulca gülümsedi, sonra sinirli bir şekilde kapıya döndü.

"Ne!" diye bağırdı.

"Ata binmeye gidiyorum," diye seslendi Case kapıdan. "Bana katılır mısın diye soracaktım."

"Seninle ahırda buluşuruz." Tekrar Jillian'a döndü. "Burada bekle," dedi sessizce. "Ben gittikten sonra fark edilmeden ayrılabilirsin."

Konuşmak için kendine güvenemediğinden sessizce başını salladı.

Odadan çıkarken kapı arkasından kapandı. Jillian yatağa doğru sarktı, bacakları artık onu destekleyemiyordu. Adamın onun üzerindeki etkisi zihnini paramparça etmişti. Onun varlığıyla geçirdiği birkaç dakika onu dizlerinin bağı çözülmüş bir sinir yığınınına dönüştürmüştü.

Öpücüğün devam etmesini istiyordu. Şu anda bile gözlerini kapatsa, onun sıcak dudaklarını boynunda hissedebiliyordu. Ani bir farkındalıkla gözlerini açtı. Tüm öpüşme boyunca aklına bir kez bile Lucas'la ilgili düşünceler gelmemişti. Gülümsedi. Hafızasında canlanan tek görüntü, Justin'in alnında dikkatsizce duran o ipeksi saç tutamıydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Jillian kapıda durmuş Case'in arabasının Whittington'ın kapılarından çıkan uzun ve dolambaçlı yolda ilerleyişini izlerken bir suçluluk duygusu hissetti. Her ne kadar onu özleyecek olsa da, bu kadar erken ayrılacağı için çok üzgün değildi. Justin'le baş başa kalıp onun son zamanlardaki tekliflerinin ardında ne olduğunu ve kendisinin bu tekliflere verdiği şaşırtıcı tepkiyi öğrenmek istiyordu.

Kapıyı sessizce kapattı ve eve geri döndü, Justin'in oturma odasının kapısında durduğunu görünce kısa bir süre durdu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle onu izliyordu.

"Sana bir sürprizim var," diye konuştu.

"Sürpriz mi? İşte şimdi meraklandım. Nedir bu?"

Justin ona gülümsedi. "Pelerinini al ve benimle ahırda buluş." "Bu benim ata binmemi gerektirmiyor, değil mi?"

Güldü. "Hayır, sizi temin ederim, ata binmeniz gerekmeyecek. Şimdi acele et, seni bekliyor olacağım."

Jillian hızla merdivenleri çıktı ve pelerinini giydi. Birkaç dakika sonra karda hızla ahıra doğru ilerledi. Justin önde, bir kızağa koşulmuş iki atın yanında duruyordu.

"Gezintiye çıkmak ister misin?"

"Oh, ne harika!"

Ona yardım etti ve sonra yanına kayd. Battaniyeyi bacaklarının üzerine çekti ve beline sıkıca doladı. Ben'in sürücü koltuğuna tırmanıp dizginleri ele almasını izlerken karnında bir heyecan titreşimi kıvrıldı.

"Her şey hazır mı, ?"

Justin başıyla onayladı ve kızak ileri doğru hareket etti. Whittington'ın arazisi üzerinde yola çıktıklarında sevinçle gülümsedi ve hevesle öne doğru eğildi.

"Bu harika bir sürpriz," dedi Justin'e gülümseyerek. "Hoşuna gittiğine sevindim."

Serin soğuk hava ensesinden aşağı bir ürperti gönderirken titredi. Justin kolunu ona doladı ve onu kendine doğru çekti. Bu hareketin uygunluğunu düşünmek için zaman ayırmadı, doğal hissettiriyordu ve içten içe onun dokunuşundan heyecan duyuyordu. Vücudunun sıcaklığı rahatlatıcı bir şekilde içine sızdı ve ona daha da yaklaştı, yanına yaslanarak rahatladı.

Hafif bir kar yağmaya başladı ve aşağı doğru sürüklenen iri taneleri yakalamak için dilini uzattı. Bir tanesi burnunun üzerine düşüp hızla eriyince kıkırdadı.

Justin onu izledi, büyüleyici gülümsemesiyle perçinlendi. Başını arkaya atmış, yanakları soğuktan pembeleşmiş bir kar prensesine benziyordu. Kar yüzünde dans ederken dudakları bir gülümsemeyle aralandı. Pembe dilinin ucu bir başka buzlu damlayı yakalamak için dışarı fırladığında nefesi hızlandı. İnci gibi beyaz, kusursuz düzlükteki dişleri parıldarken, dolgun ve duygulu dudakları kavis çizerek genişçe açıldı ve düşen taneleri içeri davet etti.

Başını sallayarak sersemliğine aniden son verdi. Başka birinin yanında hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Onun gülüşünü, gülümsemesini ve kıvrak zekâsını seviyordu. *Onu* seviyordu. Yüce Tanrım, ona aşıktı! Bu mümkün müydü? Justin'i tarif edilemez bir şey yakaladı. Ruhunun derinliklerinden sıcak, harikulade bir duygu fışkırdı. *Onu seviyordu!*

Kızak karla kaplı zemini pürüzsüzce yararken, şaşkınlık içinde önüne baktı. Yüce Tanrım, aşık olmuştu. Bu konuda ne yapması gerekiyordu? Jillian'ın şimdi elinden kayıp gitmesine kesinlikle izin veremezdi. İçinden şiddetli bir sahiplenme dalgası geçti. Jillian onun kıızıydı ya da en azından bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa onun olacaktı.

Bir önsezi hissi onu rahatsız ediyordu. Önce Jillian'ın evliliğinin ayrıntılarını araştırması gerekiyordu. Penroth'a hâlâ aşık mıydı? Onun ölümüne verdiği alışılmadık tepki, yasının gerçek derinliğini gizlemek için bir kalkan mıydı? Ya da daha kötüsü, bu güven görüntüsünün altında karanlık bir sır mı gizleniyordu?

Kendisinin bu parçasıyla ona güvenir miydi? Bir şekilde onun güvenini ve sevgisini kazanmalıydı.

"Dur! Dur!" dedi Jillian heyecanla.

Kızak yavaşlayıp durunca Justin düşüncelerinden sıyrıldı. Jillian sevinçle güldü ve oturduğu yerden fırladı. Justin'in elinden tutup onu da dışarı çekti. "Haydi," diye ısrar etti.

Kendisini çekmesine izin verdi, hâlâ yeni keşfettiği duygulara hayret ediyordu. Gözleri parlayarak ve yüzü sevinçle kızarak ona baktı. Sanki ağır çekimde hareket ediyorlarmış ve etraflarındaki dünya durmuş gibi hissediyordu. Kilometrelerce ötede sadece onlar vardı, evrendeki tek iki insan.

Aniden durdu ve kendini geriye, karlı zemine atmadan önce ona muzip bir gülümseme daha fırlattı. Kollarını yukarı doğru salladı.

ve çılgınca aşağı indi ve sonra dikkatlice ayağa kalkarak yaptığı işi inceledi.

"Sıra sende," dedi eliyle kar meleğinin yanındaki yeri işaret ederek.

Onun coşkusuna gülümsedi. Onu kollarının arasına alıp daha az meleksi izler bırakmayı tercih ederdi ama iyi huylu bir şekilde kollarını açtı ve kar yığınınna geri düştü. Tekrar ayağa kalktığında, sonuçları görmek için geri çekildiler. Karda birbirine o kadar yakın iki iz vardı ki, el ele tutuşmuş gibi görünüyorlardı. Karın altına "Justin Jilly'yi seviyor" yazmak için çılgınca bir istek duydu.

Adam ona elini uzattı ve kadın da elini onunkinin içine sokarak parmaklarını birbirine doladı. Daha fazla direnemeyen adam onu kendine çekti ve boştaki eliyle yüzünü kavradı. Dudakları kızın dudaklarının üzerinde gezindi, kız onun ilerleyişine ateşli bir şekilde karşılık verirken ilk soğukluk kaybıldı.

Kollarını ona doladı ve gözleri onunkilerle aynı hizada olacak şekilde onu yukarı kaldırdı. Dudaklarını belli belirsiz onunkilere değdirdi ve kollarını onun boynuna doladı. Kaybolmuştu, hızla baş edemeyeceği bir duygu denizinde boğuluyordu. "Geri dönelim," diye mırıldandı. Onu tekrar yere bıraktı ve kızağa dönerlerken elini sıkıca kendi elinin içine aldı.

###

Ahıra geri döndüklerinde Justin kızaktan indi ve Jillian'ın elini tutarak inmesine yardım etti. Ayakları sağlam zemine bastıktan sonra bile elini bırakmadı. Jillian'ın kolunu kendi kolunun altına soktu ve elini onunkinin üzerine koyarak onları eve doğru çevirdi. Eve giden yolda ilerlerken Jillian Justin'e baktı, gözleri zevkle parlıyordu.

"Bu harika bir sürprizdi."

"Hoşuna gitmesine sevindim," dedi ona gülümseyerek.

Bir süre onun bakışlarını tuttu ve sonra başını eğdi. "Neden bana bu kadar dikkatle bakıyorsun?"

Bunun doğru zaman olup olmadığını düşünerek bir an tereddüt etti. şimdi olması gerektiğine karar vererek, onun gözleriyle buluştu. "Konuşmamız gerek Jillian."

Teras kapısına ulaştılar ve sıcak fuayeye adım attılar. Kadın telaşla ona baktı.

"Bir sorun mu var?"

"Oturma odasına gidelim ve ateşin başında ısınalım," diye önerdi, dirseğini öne doğru iterek.

Şömineye yaklaştılar ve ellerini titreyen alevlere doğru uzattılar, soğukluk parmaklarından hızla eriyordu. Adam kadına döndü. Sesi yumuşak, hatta biraz tereddütlüydü. "Jillian, bilmem gereken bazı şeyler var, önemli şeyler." Artık sıcacık olan ellerini avuçlarının arasına aldı ve başparmaklarını avuç içlerinde gezdirdi. "Jillian, ben-" Duygularının boyutunu henüz açıklamak istemediği için sözünü kesti. "Sana değer veriyorum Jillian ve bilmem gerekiyor... Penroth'la olan evliliğini bilmek istiyorum."

Gözlerinde bir panik ifadesi belirdi ve adamın bakışlarından kaçarak yere baktı. Adam çenesini avucunun içine aldı ve yavaşça yukarı doğru kaldırdı. Kadının gözlerinde görülebilen dökülmemiş yaşlar karşısında irkildi.

"Jillian, ne ? Söyle bana."

"Yapamam," dedi şaşkın bir sesle. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onun ellerini sıkıca kavradı.

"Bana söyleyemediğin ne?"

Sesi hıçkırıklara boğuldu ve gözlerini kaçırdı. "Bazı şeyler var, bilseydin benden nefret ederdin."

Justin onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Bu durumdaki kontrol eksikliğinden nefret ediyordu. Kızın savaştığı şeytanlara karşı kendini çaresiz hissediyordu. Yavaşça onu kendisinden uzaklaştırdı, gözlerine dikkatle bakarak bir daha başka tarafa bakmamasını diledi.

"Jillian, bana güveniyor musun?"

Justin onun yüzünde çok belirgin olan mücadeleyi izledi. uçurumu kapatmaya o kadar yakındı ki, bunu hissedebiliyor, neredeyse dokunabiliyordu. Hayal kırıklığı içinde çılgılık atma ihtiyacı hissetti. Hangi korkunç gerçeği saklıyordu? Duygularının kontrolünü yeniden kazanmasını beklerken midesi rahatsız edici bir şekilde gerildi.

Dudağını ısırды, uzun zamandır bastırdığı korkularını serbest bırakma dürtüsüne karşı savaştı. Justin'e güveniyordu ama gerçeği öğrenirse ne yapardı? Onu aşağılaması dayanabileceğinden çok daha fazla olurdu. "Sana güveniyorum, Justin."

Onun tepkisiyle rahatlamış görünüyordu. Kadın onun bakışlarıyla karşılaştı ve endişeyle yutkundu.

"Ondan nefret ederdim," dedi fısıltının biraz üstünde bir sesle. "Öldüğünde üzülmedim, rahatladım. Binlerce kez dilediğimden başka bir şey değildi bu.

kez." Justin'den uzaklaştı ve kelimeler ağzından dökülürken huzursuzca volta attı. Adam sessizce durmuş, kadının yükünü boşaltmasını dinliyordu.

"O öldüğünde, küçümsediğim bir adamın yasını tutma ikiyüzlülüğüne katlanamazdım, katlanamazdım. O zaman yaptığım gibi davranmak çok önemli görünüyordu." Sesi kesildi ve bir an durakladı. "Tek yaptığım kendimi bencil, sığ bir mutsuz gibi göstermekti."

"Penroth ondan bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptı?" Justin sordu.

Adımlarını durdurdu ve ona baktı. Cesurca soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Adam aralarındaki mesafeyi kapatarak tam önünde durdu.

"Jillian, bana söyleyebileceğin hiçbir şey senin hakkında daha az düşünmeme neden olamaz. Bunun farkında olmalısın."

Buna inanmayı ne kadar da istiyordu. Onun sözlerine sarıldı, kendisine verdikleri desteğe ihtiyacı vardı. "Sana gerçeği söylediğimde farklı bir karar verebilirsin," dedi tereddütlü bir sesle.

"Dene beni."

Derin ve sakın bir nefes alıp verdi. "Lucas'la sezonun ilk haftasında tanıştım. Londra'ya ilk gelişimdi ve her şeyin büyüklüğü karşısında şaşkına dönmüştüm. Beni görür görmez aşık olduğunu iddia etmişti."

Sert bir şekilde güldü. "Geriye dönüp baktığımda bunun ne kadar saçma geldiğini biliyorum ama yine de inandım.

"Düğün gecemde ne kadar yanıldığımı anladım. Yatak odama tilki gibi geldi ve beni defalarca zorladı." Ürperdi ve gözlerini Justin'den kaçırdı. Ateşe doğru yürüdü, bir koltuğa yerleşti ve kenarına tünedi. Alevlere bakarken kalbi acı dolu bir beklentiyle çarpıyordu. Justin'in şu ana kadar anlattıklarına vereceği tepkiyi ölçecek cesareti yoktu ve en kötüsü henüz gelmemiştir.

Omzunda bir el hissetti ve adamın sesi en iyi ipek elbise gibi üzerinden kaydı. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordu sessizce.

"Var," diye fısıldadı.

Güven verici bir tavırla onun omzunu sıktı.

"Her gece yatağıma gelirdi. Giderek daha da şiddetlendi. Bazen ertesi sabah yataktan kalkmak için tek yapabildiğim şey buydu."

Omzundaki el sıkılaştı.

"Düğün gecemizden iki ay sonra, yine sarhoş bir şekilde geç geldi. Yanında iki adam daha vardı. Lucas onları izlerken

- " Cümlesini tamamlayamadan sözünü kesti.

"Ertesi sabah kendimi öldürmeye çalıştım. Bütün niyetim bir şişe afyon sakızı içmekti ama Lucas yatak odama geldi ve şişeyi aldı. Beni o kadar şiddetli dövdü ki bir hafta boyunca yatalak kaldım. İyileştiğimde, intihar girişimimden dolayı beni cezalandırmak için iki arkadaşımı geri getirdi."

Ayağa kalktı ve tereddütle Justin'e döndü, tepkisinden korkuyordu, gözlerindeki iğrenmeyi, tiksintiyi görmek istemiyordu. Onun yüz ifadesiyle karşılaştığında yüzündeki tüm kan çekildi. "Aman Tanrım," diye boğuldu. "Beni hor göreceğini biliyordum."

Odadan koşarak çıktı, hıçkırıklarının sesi Justin'in kulağına kadar geliyordu.

Justin şaşkınlık içinde durdu. Sonra şaşkınlığı kör edici bir öfkeye dönüştü. Kadının anlattığı her şeyi özümsemeye çalışırken çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu. Sıcak bir öfke kapladı içini.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Tuhaf davranışları, topluma olan güvensizliği, kendini bir şekilde *tondan* ayırma isteği, öpücüğüne verdiği tepki. Tanrım, midesi bulandı. Boğazının arkasında safra yükseldi. Penroth'un ellerinde çektiği acılar hayal bile edilemezdi. Onun için ağlamak istedi. Akıl sağlığı yerindeyken hayatta kalmış olması mucizeden başka bir şey değildi.

Ona gitmek zorundaydı. Onu hor gördüğü yanılığısına düşmesine izin veremezdi. Akılsız bir aptal gibi orada durmuş, tutarlı bir yanıt verememişti. Şimdi onun şaşkınlık ve öfkesinin küçümseme olduğunu düşünüyordu.

Aceleyle odadan çıktı ve merdivenlere yöneldi. Odasına hızlıca göz attığında oradan kaçmadığını gördü. Alt kattaki alanı da boşuna aramıştı. Sonra teras kapılarının bir aralık açıldığını fark etti.

Soğuğa doğru adım attı, etrafına bakınarak onu aradı ve ahıra doğru ilerledi. Samanla kaplı zemine adım atarak etrafına bakındı, gözleri hızla karanlığa alışıyordu. Arka taraftan gelen sessiz bir hıçkırık sesi duydu ve hızla geldiği yöne doğru yürüdü.

Bir saman yığınının içinde büzülmüş, yüzü kollarına gömülmüştü. Ağlamaktan omuzları titriyordu. Adam onun yanına diz çöktü ve onu sıkıca kollarının arasına aldı.

"Ağlama Jillian, ağladığını duymaya dayanamıyorum."

Onun kucağından . "Yapma," dedi titrek bir sesle.

Jillian'ın itirazlarını duymazdan gelerek ona daha sıkı sarıldı. "Jillian, senden nefret etmiyorum, hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz." Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanağındaki saçları düzeltti. "Beni dehşete düşüren şey sana yapılan işler acısı muameleydi. Tiksintim senden değildi, asla senden olmadı."

Titrek gözlerini onunkilere dikti. "Onların yaptıklarından sonra bana *dokunmaya* nasıl dayanabiliyorsun?"

Justin boğazındaki düğümle savaştı. Gözlerine yansıyan ham duygu ve acı neredeyse onu mahvediyordu. "Jillian, onun sana yaptıkları hiçbir şekilde senin suçun değildi. Penroth nefes almayı hak etmeyen sadist bir piçti. Seni de hak etmiyordu.

"Keşke sana yaşattığı tüm acıları silebilseydim, dindirmek için her şeyi yapardım. Tatlım, bana bak. Senin için daha azını düşünmüyorum. Sadece gücüne büyük bir hayranlık duyuyorum. Keşke Penroth hayatta olsaydı da onu yavaş yavaş öldürme zevkine erişebilseydim." Onu tekrar kendine çekti, daha sıkı tuttu ve usulca saçlarını . Wisecoffla karşılaşmasının anısı aklına geldi ve aklına korkunç bir düşünce geldi. "Jillian, o iki adamdan biri

Wisecoff mu?"

Kadın ona karşı tamamen hareketsiz kaldı. Öfke onu ele geçirdi ve titremeye başladı. Çenesinin kırılacağından korkana kadar dişlerini sıktı. O gün Londra'da o piçi öldürmüş olmayı nasıl da dilemişti. Atına atlayıp onu avlamamak için elinden gelen tek şey buydu.

Ondan hafifçe uzaklaştı. "Case'e , değil mi?"

Justin bu beklenmedik itiraf karşısında irkilerek ona baktı. "Case'in bildiğini sanıyordum."

"Her şeyi bilmiyor," dedi Jillian alçak bir sesle. "Bildiklerinin çoğunu tahmin etti ama ona diğer adamlardan hiç bahsetmedim. Düşüncesizce bir şey yapmasından çok korktum. Ve şimdi bilseydi, hiçbir şey yapmadığı için kendini suçlu hissedecekti. Lütfen, ona söylememelisin. O zaten benim için çok fazla şeyi omuzladı."

"Elbette hiçbir şey söylemeyeceğim ama bilmem gerek, eğer Case'e söylemeyeceksen neden bana her şeyi anlattın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Gerçeği söylemeyi hak ettiniz ve ben size güveniyorum."

"Bu parçanı bana emanet etmene sevindim," dedi yumuşak bir sesle.

Jillian'ın yanaklarını elleriyle kavradı ve başını Jillian'inkine doğru eğerek dudaklarını hafifçe Jillian' dokundurdu. "Seni istiyorum, Jillian. Seni zihnen, beden ve

ruh, ama bekleyebilirim. Sana baskı yapmayacağım. Hazır olduğunuzda bekliyor olacağım."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jillian yatak odasının pencere kenarındaki koltuğuna oturmuş, bacaklarını yukarı çekmiş, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuştu. Manzaraya bakarken çenesini kollarına dayamıştı. Güneş ufuktan yeni yükseliyor, hafif sisi dağıtıyor ve hızla eriyen karı parlatıyordu.

Çok az uyumuştı, geceyi kafasında günün olaylarını tekrarlayarak geçirmişti. Kendisini ahırda bulduğundan beri onunla yüzleşmemişti. Kırılmalı hissi içini kemiriyordu. Ona en karanlık sırlarını açmış, daha önce hiç yüksek sesle dile getirmediği şeyleri anlatmıştı. Daha önce kendini hiç bu kadar *savunmasız* hissetmemişti.

Justin'in sözleri aklından çıkmıyordu. *Seni istiyorum, Jillian*. Bu fikir onu hem korkutuyor hem de nabzını hızlandırıyor. Çiftleşmeyle ilgili tek deneyimi acımasız ve aşağılayıcı olmuştu. İki normal insan arasında nasıl olacağını tahmin bile edemiyordu.

Ona hazır olana kadar bekleyeceğini söylemişti. Ona gidip istediğini isteyecek cesarete sahip olmayı ne kadar çok isterdi. Justin'den başka biriyle böyle bir şeyi hayal bile edemezdi. Sırf bu yüzden bile denemişti.

Aklının bir köşesinde cesareti artıyordu. Cesaretini kaybetmeden önce bu akşam Justin'e gidecekti. Karşılaşmayı hayal ederken gergin bir şekilde dudaklarını ısırırdı. Sonrasında ne olursa olsun, onunla geçireceği bu tek geceyi istiyordu.

###

Jillian akşam yemeğini sessizce yedi. Yemek tatsızdı ve midesinde ağır bir yük oluşturunuyordu. Justin'in meraklı bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedi ve Justin kalkıp oturma odasında ona katılmasını istediğinde rahat bir nefes aldı. Sonra o anın geldiğini fark edince paniğe kapıldı.

Oturma odasına girdiklerinde, piyanonun yanında duran sürahidenden bir içki doldurmak için durdu. Kadına bir bardak uzattı. "Sanki buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

minnetle kabul etti, başka hiçbir nedeni olmasa bile, dikkatini odaklayabileceği bir şey vermişti.

"Jillian-"

Adam onun adını söylediğinde sıçradı.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu.

"Hayır-evet-beni rahatsız etmiyorsun," dedi, boynuna bir sıcaklık yayılmıştı.

Bardağını yere bıraktı ve ona dokunmak istercesine elini uzattı. Elini geri çekti ama adam parmaklarını elinin içinde yakaladı.

"Ne oldu, Jillian?"

Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Ne istediğini kelimelere dökmeye çalışırken dili .

"Ben hazırım," dedi basitçe.

Şaşkınlıkla parlayan gözleri sonra karardı. "Ne söylediğini biliyor musun?" diye sordu kısık sesle.

"Evet, istediğim bu."

Kızın elini kendi elinin içinde çevirdi ve dudaklarına götürerek kızın kalkık avucuna bir öpücük kondurdu. "Emin misin?"

Başını salladı, gözlerini hâlâ onun dudaklarına çok yakın olan elinden ayırmıyordu.

Parmaklarını onunkilere doladı ve elini yanına indirerek onu kendine çekti. Elini sıkıca tutarak onu merdivenlere doğru götürdü. Merdivenleri tırmanıp yatak odasına giden koridora döndüklerinde, kadın ona bir bakış attı ve gözlerine yansıyan sıcak arzuyu gördü. Kadın ürperdi ve adam güven verici bir şekilde elini sıktı.

Adam kapıyı açtı ve kadın onun önünde odaya girdi, büyük yatağa endişeyle baktı. Adam kapıyı arkalarından kapattığında yatağın kenarına oturdu ve onu bekledi. Adam yavaşça kadının oturduğu yere doğru ilerlerken, kadın artan bir korkuyla ona baktı. Adam yataktan kısa bir mesafe uzakta durdu ve ona baktı.

"Korkuyorum," diye itiraf etti. Sesi titredi ve itirafını neredeyse fısıltıyla bitirdi.

"Buraya gel," dedi sessizce.

Tereddütle öne doğru bir adım attı ve tam onun önünde durdu. Ayaklarına ani bir ilgi duyarak yere baktı. Adam onun çenesini kavrayarak bakışlarını yukarı doğru zorladı.

"Sana asla zarar vermem." Sesi yumuşak ve nazikti. Kadının ellerini göğsüne doğru götürdü. "Gömleğimin düğmelerini aç."

Ona baktı, isteği karşısında irkildi. Sonra farkına vardı. Ona en çok değer verdiği şeyi veriyordu - kontrolü. Elleri titreyerek gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Son düğmeyi de gevşettikten sonra, gergin bir şekilde dudağını ısırarak tekrar ona baktı.

"şunu," diye emretti, sesi yatıştırıcı ve sessizdi.

Kumaş parçasını adamın omuzlarından uzaklaştırıp sırtına doğru itti. Gözleri adamın göğsüne yapışmıştı. Cildinin pürüzsüzlüğü, kasları ve kıvrımları... Göğsünün ortasında hafif bir saç teli vardı. İnce, koyu renk saçlardan oluşan bir çizgi göbeğine kadar iniyor, orada kısa bir süre kaldıktan sonra aşağıdan devam edip pantolonunun içinde kayboluyordu.

Botlarını tekmeleyecek ve pantolonunu gevşetecek kadar uzun süre ondan uzaklaştı. Bu kez direktif almasına gerek yoktu. Titreyen parmaklarıyla pantolonunu aşağı çekti. Adamın filizlenmekte olan erkekliği serbest kaldığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Utanmadan onun dikleşmiş uzunluğuna baktı.

Yavaşça uzandı ve ona dokundu. Tepki olarak sarsıldı ve gözleri daha da büyüdü. Beceriksizce elini ucuna doladı ve adam irkildi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi utanç içinde.

Elini tekrar aşağı indirdi. "Bunun gibi," diye mırıldandı. Eli onunkini kavradı ve elini yavaşça yukarı aşağı hareket ettirdi. Kızın eli sıkılaştıkça adam güçlü bir şekilde nefes verdi.

Dudakları büzüldü ve soyut bir konsantrasyonla kaşlarını çatı. "İnek sağmak gibi bir şey," diye düşündü.

Göğsü kahkahalarla gümbürdedi. "Pek de gurur verici bir benzetme sayılmaz."

Isı yanaklarını yaktı. "Oh, bu söylediğim çok saçma bir şeydi. Gergin olduğumda aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırma eğilimindeyim."

Adam bir adım öne çıkarak onu yatağa doğru geri götürdü. Kız yatağın kenarına çarptığında durdular. "Benim sıram," dedi boğuk bir sesle. Adamın ona bakışı kadının ürpermesine neden oldu.

Adam elbisesinin düğmelerini açmak için uzandığında tüyleri diken diken oldu. Yavaşça, kasıtlı olarak çalıştı. Her iki kolu da kızın etrafındaydı ve son birkaç düğmeyi gevşetmeye çalışıyordu.

Kız, adamın çıplak göğsüne bastırılmıştı ve adam elbiseyi kızın omuzlarından çekmeye başlarken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Yeterince uzun süre geri çekildi

elbisesinin yere düşmesine izin verdi ve ince, şeffaf kombinezonu ortaya çıkınca gözleri arzuyla karardı.

Başparmaklarını yumuşak kumaşın hemen altından görünen göğüslerinin uçlarında gezdirdi ve dokunuşuyla sertleştiler. Geceliğin kayışını bir göğsün üzerinden aşağı çekerek onu kısıtlamadan kurtardı. Başını eğerek meme ucunu ağzına aldı ve tepe noktasından çekiştirdi. Bir sarsıntı onu derinliklerine kadar sarstı ve göğüslerinden yayılan enfes hisler karşısında nefesi kesildi. Elleri adamın başını kavradı, onu kendine doğru hapsetti, parmakları adamın gevrek, abanoz buklelerine dolandı.

Sabırsızlıkla diğer kayışı kenara çekerek diğer göğsüne geçti. Dişleri hassas ucunu sıyırdı ve kadın tepki olarak ona doğru eğildi. Adam onu yatağa indirirken başını daha sıkı kavradı. Geceliği beline kadar sıyrıldı ve adam giysilerinin geri kalanını ustalıkla çıkararak yatağın yanında yere bir yığın halinde bıraktı.

Adam onun üzerine geri dönerek vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Adamın sıcak teni onunkiyle temas ettiğinde nefesi kesildi ve bu lezzetli hissin tadını çıkardı. Başının iki yanına yerleştirdiği ön kolları ağırlığını destekliyordu. Yüzü onunkinin sadece birkaç santim üzerindeydi ve Jillian onun altında titredi.

Yavaşça, nazikçe dudaklarını onunkilere indirdi. Kız da onun bu hareketine karşılık verdi ve onun baskısına karşı dudaklarını ayırdı. Dilleri buluştu ve düello ederek ikisini de nefessiz bıraktı. Justin onun yanına yuvarlandı ve çıplaklığına baktı. Parmaklarının gergin meme uçlarıyla oynamasını izledi, okşamasıyla daha da sertleştiklerini hissetti.

Eli daha aşağıya, karnına ve daha da aşağıya indi. Adamın eli uyluğundan aşağı inerken bacakları bilinçsiz bir davetle ayrıldı. Parmakları koyu renkli bukleleri okşadı ve kadınlığının derinliklerini koruyan hassas deriye hafifçe dokundu.

İçindeki özlem su yüzüne çıktı. Onun dokunuşunu arzuluyordu. Varlığından haberdar olmadığı kısımları karıncalanıyor ve beklentiyle geriliyordu. Sonra tek bir parmak yumuşak kıvrımların arasına daldı ve en çok zonklayan kısmına dokundu. Parmağı yavaş ve işkenceli bir dönüşe başladığında kadın sarsıldı ve ona doğru eğildi.

"Tanrım, Justin-"

Ona dikkatle baktı, gözleri sanki onun her tepkisini yakalamaya çalışıyormuş gibi yüzünü deliyordu. Alnında hafif bir ter lekesi vardı.

İçindeki bir şey kasıldı ve daraldı. Sonra parmağı daha aşağıya indi. Başparmağı kaygan kıvrımları ayırdı ve bir parmağını içeri doğru kaydırıldı.

Sırtında spazmodik bir kasılma oldu ve adam içeri girdiğinde gözleri açıldı. Yavaşça daldı ve geri çekildi. Hassas memesini bir kez daha buldu ve bakımlarını artırdı. Ağzı meme ucuna geri döndü, şimdi çakıl taşı sertliğindeydi. Adam onu içine doğru emerken kadın haykırdı.

Eli daha hızlı hareket etmeye başladı ve ağzı elinin hareketleriyle eş zamanlı olarak meme ucunu emerken vücudu dayanılmaz bir şekilde gerildi. Tam dayanılmaz, lezzetli gerginlikten kesinlikle öleceğini düşündüğü anda, milyonlarca farklı parçaya ayrıldı. Dalga dalga gelen zevk dalgaları onu yıkadı.

Gerginlik yavaş yavaş azaldı ve bacaklarının arasında donuk bir zonklamaya dönüştü. Vücudundaki her sinir ucu karıncalanıyor, en ufak bir dokunuşun acıyla farkına varıyordu.

Justin onu kendine çekti, elini saçlarına gömdü ve onu zorla, tutkuyla öptü. "Bu sadece başlangıç," diye mırıldandı uzun öpücüklerin arasında. Kızın çenesini kemirdi ve sonra boynundan omzuna doğru indi.

"Aman Tanrım." Toparlayabildiği tek şey buydu.

Justin bir kez daha göğüslerine doğru ilerlerken kıkırdadı, ısırdı ve yaladı. Vücudunu onunkinin üzerinde gezdirdi ve göğüslerinin arasındaki noktadan göbeğine doğru hafif öpücükler yağdırdı. Dili sık girintiye daldı ve daireler çizdi ve kızın kasları tepki olarak kasıldı. Sıcak, ıslak dili tenine sıkıca bastırdı ve göbeğinden göğüslerinin arasına ve çenesine kadar nemli bir iz bıraktı. Kadın kontrolsüzce titredi. Meme uçları tepki olarak büzüştü ve gövdesini soğuk yumrular kapladı.

Vücudunu tekrar aşağı doğru kaydırıldı, bu sefer başı kadının leğen kemiğinin hemen üzerindeydi. Buklelerin yuvasının tam üstüne tüylü bir öpücük bıraktı ve kızın başı yukarı fırladı.

"Oh, Justin, yapmamalısın!"

"Ama yapmalıyım," dedi boğuk bir sesle.

Bacaklarını ayırdı ve dudaklarını uyluğunun iç kısmına, dizinin hemen üstüne yerleştirdi. Yumuşak deriyi kemirip ısırarak, bir kez daha zonklamaya başlamış olan noktaya yaklaştı ve yaklaştı. Nazik parmakları onu açtı ve dili narin etin etrafında dönüp durdu.

Akıl almaz bir coşkuyla haykırdı, onun altında kontrolsüzce kıvranıyordu. Parmaklarını açıp yatak çarşafalarını topladı, sonra da avuçlarına sıkıştırdı. Ağzı kurudu, nefes alış veriş spazmodik bir hal aldı. Hayatında hiç bu kadar keskin bir zevk patlaması hissetmemişti. O dayanılmaz sıkışma hissi geri gelmişti.

Justin dilini dışarı fırlattı ve yumruyu ağzına çekti, emdi ve tırmıkladı. Eli bacaklarının arasına kaydı ve dilini acımasızca hareket ettirmeye devam ederken iki parmağı girişiyle alay etti. Onları içeri soktu, geri çekti, sonra tekrar içeri doğru gevşetti. Başını ileri geri hareket etti, saçları yastığının üzerine yayıldı. Katlandığı tatlı ıstırap onu çılgına çeviriyordu.

Zonklayan merkezi hevesle emerken parmaklarını daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirdi. Sonra ağzı gitti ve kız protesto için inledi. Ama sonra geri döndü ve parmaklarının yerini alan dili içine girdi. Bu onun dayanamayacağı kadar fazlaydı. Uzun bir feryatla tekrar serbest kaldı. Zevk onu boğarken, adamın altında çılgınca çırpındı.

Kadın onun altında sakinleşirken, adam tekrar vücuduna doğru ilerledi. Sertleşmiş gövdesini bacaklarında hissedebiliyordu. Adam ona baktı, gözleri deliciydi. Ellerini başının üzerine çekerek parmaklarını sıkıca birbirine doladı.

"Sana zarar vermeyeceğim Jillian, asla zarar vermeyeceğim."

O kadar yoğun ama bir o kadar da nazik gözlerle baktı. Duyguları boğazında düğümlendi. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Sana güveniyorum."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve kadının sözlerinin üzerine çökmesine izin verdi. Bunu daha önce de söylemişti ama her nasılsa şimdi çok daha anlamlıydı. Kalçalarını iterek ayırdı ve yavaşça, saygıyla onun sıcak, nemli cennetine girdi. Dişlerini sıktı ve öfkeli hisleri üzerindeki kontrolünü korumak için savaştı.

Yavaşça, çok yavaşça, kendini tamamen onun içine oturtana kadar ilerledi. Onu usulca, şefkatle öptü, hareketleri yavaş ve kasıtlıydı, önceki aceleciliğinin yerini almıştı.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve adamın göğsü tepki olarak gerildi. Dili tuzlu damlayı yakalamak için dışarı fırladı.

"Ağlama," diye fısıldadı, onun içinde hareket ederken.

Elleri onunkilerden kurtuldu ve kollarından omuzlarına doğru ilerledi. Avuç içleri adamın teninde düzleşti ve boynunun arkasına doğru ilerledi. Onu açlıkla öptü, gözyaşları her ikisinin de dilindeydi.

Kollarını yatağa bastırdı, kalçaları daha fazla kararlılıkla hareket etmeye başladığında ağırlığını onun üzerinden kaldırdı. Kadın ona tutundu,

Umutsuzca, başını geriye atarken yüzünü tutku dolduruyordu. Kalçaları onun itişlerini karşılamak için yükseldi, bacakları sıkıca beline sarıldı.

"Çok güzelsin." Onun dudaklarını tekrar yakaladı. "Daha güzel bir kadın tanımadım," dedi dudaklarına karşı.

Elleri onun belini kavradı ve kendini onun ruhuna tamamen sokmak için zorlayarak daha derine itti. Buraya, onun kollarına aitti, onun bir parçasıydı, kadın da onun bir parçasıydı. Adam daha da derine daldı ve kız kendini ona daha da açarken bacakları adamın belinden yukarı doğru hareket etti. Kadın onun olmuştu. Bu düşünce zihninde öfkeleniyor, sahiplenme duygusu mantığını ele geçiriyordu. Bir daha kimse onu incitemeyecekti. Onun tek sevgilisi o olacaktı. Hayatını onunla sevişerek, ona değer vererek, onu severek geçirecekti.

Serbest kalmaya yaklaşıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Tutkusunu kontrol etmek için savaştı, onu son bir kez daha tamamlamaya kararlıydı. Bacaklarıyla onun belini kavırıyor, kalçaları onun altında çılgınca dalgalanıyordu. Adam her içine girdiğinde dudaklarından bir nefes dökülüyordu. Sonra onun altında çılgınca sarsıldı ve onun adını haykırdı. Elleri adamın sırtını kavradı ve vücudu uzun, kesintisiz bir kavis çizerek gerildi.

Son bir kez kadının içine oturdu ve kontrolünü bıraktı. Yüzünü onun boynuna gömerek ileri atıldı. Kollarını onun etrafına doladı, sıcaklığı içine akarken onu sıkıca tuttu.

Hareket edecek gücü olmadığından onun altında gevşekçe yatıyordu. Adam onun adını mırıldanırken ve yanağını nazikçe okşarken gözlerinde yaşlar birikti. Başparmağı gözyaşlarını nazikçe sildi.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu usulca. Gözleri ona şefkatle, sevgiyle baktı, bir zamanlar kocasının yaptığını hayal ettiği gibi. Konuşmaya çalıştı ama duygularını tam olarak ifade edecek kelimeleri bulamadı.

Sanki onun durumunu anlamış gibi, kollarının arasına aldı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. Yorganı üzerlerine çekti ve durgun bir uykuya dalarken ona sarıldı.

Onun yanaklarında duran kirpiklerine baktı. Harcanmamış duygulardan göğsü ağrıyordu. Yanağını avucunun içine aldı ve başının tepesini öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jillian uyandı, yavaş yavaş çevresinin farkına varmaya başladı. Justin'in yatağında çırılçıplaktı. Kolunu beline atmış, sırtını göğsüne yaslamıştı ve eli sahiplenici bir şekilde göğsünün üzerinde duruyordu.

Onunla sevişirken verdiği ahlaksız tepkileri hatırladıkça yanaklarına sıcaklık yayıldı. Bunun gerçekliği en çılgın beklentilerini bile aşmıştı. Bunun hoş bir deneyim olmasını ummuş olsa da, Justin'in kollarında böylesine hedonistik bir zevk almayı beklemiyordu. Onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı?

Diğer kadınlarla evlilik yatağı gibi hassas konular hakkında konuşma fırsatı pek olmamıştı, ama okulda birlikte okuduğu bazı kızların konuşmalarına kulak misafiri olmuş ve bu eylemden gerçekten zevk alan tek kadınların Kıbrıslılar olduğunu oldukça bilgili bir şekilde aktarmışlardı. Bir *hanımefendi* yatak odası aktivitelerinden kesinlikle zevk almazdı.

Aklı karmakarışık düşüncelerle doluydu. Keşke uyanabilseydi de tepkisini ölçebilseydi. İşte, kıpırdanıyordu. Korkunç bir beklenti göğsünü sıktı. Ne düşünecekti acaba?

"Günaydın," diye mırıldandı kulağına.

Dudaklarının dokunduğu bölgeyi lezzetli bir gıdıklanma öptü. Yer değiştirdi ve gözleriyle buluşmak için başını çevirdi. Çıplaklığının bilincinde olarak örtüyü çekmeye dikkat ediyordu. Hiçbir şey söylemeden adamın yüzünde ne düşündüğüne dair bir işaret aradı.

Justin merakla ona baktı, onun yoğun incelemesini fark etti. Başını eğdi, onu burnundan hafifçe öptü ve kız şaşkınlıkla gözlerini kırptığında sırıttı.

"İyi misin?" diye sordu usulca.

Öfkeyle kızardı ve yorganın içine daha da gömüldü.

"Yapma." Eli onun geri çekilmesini engelledi. "Artık bana karşı utangaç olmana gerek yok."

Onu şefkatle öptü, endişeli alnındaki saçları düzeltti. Vücudu arzu içinde hızlandı. Onun kollarında uyanmak otuz yıldır yaşadığı en tatmin edici deneyim olmuştu. Hayatının geri kalanında da bu şekilde uyanmayı hayal edebiliyordu.

Bu düşünce onu ürküttü, çünkü arzuladığı şey evliliği gerektiriyordu. Jillian'la evlilik. Kesinlikle garip . O, Jillian'ın

Ne de olsa bir kontun kızıydı ve düşes olduğunda skandal davranışlarının hatırlanacağından şüpheliydi.

Babasının görüntüsü bilincinde gezindi. Şu anda babasının sözleri üzerinde durmak istemiyordu. Uygun olsun ya da olmasın, Jillian'ı seviyordu ve onsuz olmayı hayal bile edemiyordu. Babasıyla ilgili düşünceleri bir kenara iten Justin şimdiki zamana odaklandı. Jillian'ın ona karşı ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de ona güveniyordu ve bu da bir başlangıçtı. Geriye kalan tek şey onunla evlenmeyi kabul etmesini sağlamaktı.

Ona doğru sokuldu ve genişçe esnedi.

"Kahvaltıya inelim mi, yoksa burada yatakta mı yiyelim?" diye sordu.

Tepkisi çabuk oldu. "Burada kahvaltı yapamayız. Hizmetçiler ne yaptığımızı bilirler."

Kıkırdadı. "Zaten biliyorlar, tatlım. Edward Whittington'da olup biten her şeyi biliyor. Ayrıca hizmetçiniz yatak odanızda olmadığınızı fark etmiştir."

Yüzü hoş bir kırmızı tonuna dönüştü.

"Endişelenmeyin, çok ketumdurlar. Asla bildiklerini belli edecek kadar uygunsuz bir şey yapmazlar."

"Ama bildiklerini biliyorum," diye .

Gülümsedi ve onu tekrar öptü. "Gel o zaman, kahvaltıya inelim. O zaman belki günü birlikte geçirebiliriz."

###

O akşam oturma odasında akşam yemeği yediler ve ateşin önünde oturdular. Jillian Justin'e yalnız geçen çocukluğundan ve sonra okulu bitirmek için yola çıkışından bahsetti. Diğer kızlar gibi tatil için eve gitmemişti. Evine dönebileceği sevgi dolu bir ailesi yoktu. Lucas'ın elinden gördüğü muameleden sonra *Ton*'a karşı duyduğu öfke ve kızgınlığı titrek bir sesle anlattı. Ve şimdi davranışlarından dolayı duyduğu utancı ve Leydi Bea ile arkadaşlarından gördüğü kabul ve destek karşısında duyduğu şaşkınlığı.

Justin hiç konuşmadan onu dinledi, onun hakkında öğrenebileceği her bilgiyi özümsemek istiyordu. Onun yaşadığı acı ve kalp kırıklığı için üzülüyordu. Hayal kırıklığı onun için genç bir yaşta, çoğu kadının hala gözlerinin parladığı ve iyimserlikle dolu olduğu bir yaşta gelmişti. Yine de güçlüydü ve

Çoğu kadının ruhunu kıracak olaylar onun hayatta kalma azmini güçlendirmişti.

Sabahın erken saatlerine kadar konuştular, ta ki Justin onun yorgunlukla savaştığını görene kadar. Ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Yatma vaktimiz geldi."

Ona şaşkın bir bakış attı. "Kendi yatağıma gideceğimi düşünmüştüm, daha doğrusu öyle sanmıştım."

"İstediğin bu mu?" "Hayır-"

"

"Güzel, benim de istediğim bu değil. Seni istiyorum."

Gözlerindeki bakış, yoğunluğuyla onu yaktı. Vücudu hemen tepki verdi, tüm sinirleri canlandı. Tek bir hareketle onu kollarına aldı ve merdivenlere doğru yürüdü.

Odasına girdiğinde kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onu yatağa yatırdı.

"Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz," dedi ona bakarak. "Ama yanımda olmanı çok istiyorum."

Adamın gözlerinden okunan arzudan cesaret alarak yatakta doğruldu ve sonra ayağa kalkarak adamın önünde durdu.

"Sana dokunmam hoşuna gidiyor mu?" diye sordu, uzanıp parmaklarını adamın pantolonundaki çıkıntıda gezdirerek. Onun hızlı nefes alışını duydu.

"Çok beğendim," diyebildi.

Parmakları cesaretlenirken merakla ona baktı. Gözleri alev alev yanıyor, nefesleri hızlı hızlı geliyordu. Elleri pantolonunu gevşetti ve sonra parmakları içine girdi. Kızın eli adamın sertliğine temas edince adam irkildi.

Yavaşça ve büyük bir dikkatle, elleri nazikçe okşarken ve sert bir baskı uygularken giysileri yerde bir yığın haline geldi. Önünde diz çöktü ve dudakları onu buldu. Adam inledi ve kadın adamın bedenini saran titremeleri hissetti.

Ayağa kalkıp adamın önünde durdu ve yavaşça onun önünde soyunmaya başladı. Kadın tenini santim santim açarken gözleri parlıyordu. Kadın tamamen çıplak kaldığında, adam onu yatağa yatırdı. Onu kabaca, artan bir tutkuyla öperken vücudu erotik bir şekilde onunkine sürtündü. Altında yuvarlanarak, onu kendisine doğru oturması için kaldırdı. Kadın pozisyonundaki bu değişiklik karşısında şaşkınlıkla gözlerini açtı, sonra anladı ve ona hınzırca bir gülümseme verdi.

Dilini adamın karnında ve yukarı doğru gezdirerek, sonra da düz meme uçlarında gezdirerek baştan çıkarıcı bir kadın oldu. Başını kaldırdı ve arkasına yaslanıp onu izlemeye koyuldu. Onu nasıl etkilediğini görmek baş döndürücü bir güç hissiydi. Ereksiyonu karnının yumuşak derisine dayanmıştı ve onu elleriyle kavradı, yavaşça kendini onun üzerine kaldırdı ve sonra kendini onun üzerine indirdi.

Onu lezzetli bir acıyla içine alıyordu.

Adamın alnındaki ter parıltısını, dişlerini sıkarken yüzündeki gerginliği izledi. Boğazının altından inledi ve sonra gözlerini kapatıp başını geriye atarak yavaşça üzerinde hareket etmeye, ona karşı duyusal bir şekilde dönmeye başladı.

Kendi arzusu ezici hale geliyordu ve daha hızlı hareket ederken elleriyle göğsünü kavradı, kalçalarının aşağı doğru hareketiyle onun yukarı doğru itişlerini eşleştirdi.

"Jillian!" diye haykırdı onun altında sarsılırken. Kollarından tutarak onu sıkıca kendine doğru çekti ve kendi salıverilmesi geldiğinde başını geriye attı.

Kadın adamın göğsüne yığıldı, vücutları terden ıslanmıştı. Adam kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. Yüzünden uzaklaştırdığı saçlarını öperek düzeltti.

"Evlen benimle," diye mırıldandı saçlarına karşı.

Jillian ayağa kalktı, aceleyle göğsünden sıyrıldı ve bir çarşaf çekti. Kadın şok içinde ona baktı. "Ciddi olamazsın!"

Justin başını kaldırdı ve vücudunu dirseğine dayadı. "Ben çok ciddiylim. Sana bir teklifte bulunsam bunu hafife almam."

Ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet de."

Yataktan kalktı, çarşafı da kendisiyle birlikte çekerek vücuduna sardı. "Bu evet demek kadar basit değil."

"Neden olmasın?" diye meydan okudu, yataktan onu izliyordu.

"Justin, altı hafta önce birbirimize zar zor tahammül edebiliyorduk ve artık senin hakkında böyle kötü düşünceler beslemediğimi kabul etsem de, bu *evlilik* için bir temel değil. Seninle evlenemem," dedi yumuşak bir sesle.

Justin doğrulup yatağın kenarına doğru kaydı. Onu kollarının arasına aldı. "Sadece altı hafta mı oldu? Sanki tüm hayatım boyunca seni tanımışım, seni beklemişim gibi hissediyorum."

Jillian ona baktı. Ama ona teslim olmak, evet demek çok kolay olurdu. Ama bir daha asla evlenmemeye yemin etmişti. Evlenme fikri

Kendini bu şekilde tekrar bir erkeğe teslim onu çok korkutmuştı.

"Yapamam," diye fısıldadı.

Parmağını kızın dudaklarının üzerine koydu. "Henüz cevap verme. En azından bir düşün." Kadın adamın ısrarı karşısında bocaladı.

"Düşüneceğim."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şimdi seni birbirimize ait olduğumuza ikna etmeliyim."

Ona şüpheli bir bakış attı ama karşı çıkmadı.

###

Justin ahıra doğru ilerledi, dinç bir gezintinin huzursuzluğunu gidereceğini umuyordu. Jillian'ı onunla evlenmeye nasıl ikna edecekti? Artık onun çocuğuna hamile olma ihtimali vardı. Bu düşünce hiç de hoş değildi ama Justin onun kendisiyle başka seçeneği olmadığı için değil, istediği için evlenmesini istiyordu.

Yine de ona baskı yapmaya cesaret edemezdi. Penroth'un ona yaptığı muameleden sonra evliliğe güvenmemek için sebepleri vardı. En azından bunun onun isteksizliğini açıkladığını umuyordu. Diğer tek açıklama onunla evlenmek istememesiydi ve o da bu olasılık üzerinde durmak istemiyordu.

Atını derenin yanından, ormanın hemen önünde duran yayvan bir meşe ağacına doğru sürdü. Yaşlı ağacın dibine iki mezar taşı yerleştirilmişti. Justin atından indi ve işaretlerin önünde diz çöktü.

Yazıların üzerinde kalan bir parça karı fırçaladı. Topuklarının üzerinde geriye yaslanarak anne ve babasının isimlerine baktı.

"Düşesimi buldum baba," dedi sessizce. "Sanırım sen ve annem bunu onayladınız." Uzun bir süre sessizce oturup anne babasını ve bugün hayatta olsalardı her şeyin nasıl olacağını düşündü. Annesi Jillian'ı severdi ve onu kanatları altına alır, ona hiç sahip olmadığı kızı gibi davranırdı. Babası... Justin'in gelin seçimine babasının tepkisinin ne olacağından tam olarak emin değildi.

Hafif bir esinti saçlarını çekiştirdi ve annesinin elinin dağınık saçlarını düzelttiğini hayal ederek gözlerini kapattı. İçine bir huzur duygusu yerleşti ve annesinin gülümseyen yüzünü görebiliyordu, güneş ışığıyla içini ısıtıyordu.

Yerden kalkarak atına binmeye hazırlandı ama bir kez mezarlara döndü. "İkinizi de özlüyorum. Keşke burada olsaydınız da

Jillian'la tanış." Eyerine atlarken kalbini derin bir hüznü kapladı. Ailesinin yattığı yere son bir kez bakarak dörtlü uzaklaştı.

###

Justin'in hakkını yemeyelim, karar vermesi için ona baskı yapmamıştı. Teklifinin üzerinden üç gün geçmişti ve konu hiç açılmamıştı. Gündüzleri rahat bir arkadaşlık içinde, geceleri ise Justin'in yatak odasının kapalı kapısının ardında geçiriyorlardı.

Ocak ayının ilk haftasında hava değişti ve mevsim normallerinin dışında ısındı. Jillian hava sıcaklığındaki beklenmedik artıştan yararlanarak arazide yürüyüşe çıktı. Düşünceleriyle baş başa kalmak istiyordu. Zihni hâlâ son birkaç günü anlamlandırmaya çalışan bir girdap içindeydi.

Neden onunla evlenmek istiyordu? Onu istiyordu. Bu kadarını biliyordu ama evlilik teklifi onu şaşkına çevirmişti. Bir düşeste istemediği her şey onda vardı; bunu daha önce de açıkça belirtmişti. Evliliği hakkında öğrendikleri yüzünden kendini mecbur mu hissetmişti? Hiç mantıklı gelmiyordu. Sebeplerin hiçbiri evlilik teklifini açıklamak için yeterince olası görünmüyordu.

İçini bir özlem duygusu kapladı, o kadar güçlüydü ki onu boğmakla tehdit ediyordu. Ama özleme aşınaydı. Lucas'la olan evliliğine bu şekilde yaklaşmıştı ve gerçek onu neredeyse öldürüyordu. Bir hayal kırıklığına daha katlanamazdı, Justin'in ilgisinin sahte olma ihtimalini göze alamazdı. Lucas'ınki gibi.

Yorgunca iç geçirerek derenin kenarında yürüdü ve dalgın dalgın çağıldayan suya baktı. Justin'i Lucas'la gerçekten karşılaştırmıyordu. Kalbinin derinliklerinde Justin'in farklı olduğunu biliyordu ama yine de evet dediğinde, evlendiklerinde Justin'in bu aceleci kararından pişman olacağı korkusundan kurtulamıyordu. Onunla evlendiğine pişman olduğunda, onun düşesi olmak için uygun bir kadın olmadığını anladığında buna dayanamayacaktı.

Ve zihninin bir köşesinde, boşuna endişelendiğine kendini ne kadar inandırırır inandırırın, bir türlü kurtulamadığı, rahatsız edici bir düşünce ona saldırdı. Ya bunların hepsi bir sahtekârlıksa? Ya evlendikten sonra Lucas'ın yaptığı gibi ona sırtını döndüyse?

Hayır. Yine aşırı dramatik davranıyordu. Lucas'ın onun parasına ihtiyacı vardı. Justin'in onun önemsiz mirasına ihtiyacı olmadığı kesindi. O zaman neden ona evlenme teklif etmişti?

Ormanın kenarına yaklaşmıştı ve ormanın girişini koruyan heybetli ağaçların ötesine geçme fikriyle flört ediyordu ki uzaktan gelen bir patlama sesi başını kaldırmasına neden oldu ve ardından kolunda yakıcı bir acı hissetti. Acıyı hafifletmek için kolunu kavradı. Elini çektiğinde avucunun kanla kaplı olduğunu görünce şok oldu.

Gözlerini kırptırdı ve düşüncelerini örten örümcek ağlarından kurtulmak için başını iki yana salladı. Yalpalayan bacaklarının üzerinde eve doğru dönmeye başladı, adımları sabitleştikçe hızlanıyordu.

Eve yaklaştığında Justin'in ahırdan çıktığını gördü. Onun yaklaştığını görünce durdu ve memnuniyetle gülümsedi. Kız yaklaştıkça yüz ifadesi değişti.

"Jillian, var?" diye sordu endişeyle. "Justin-sanırım-sanırım vuruldum!"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Justin onun bu çıkışı karşısında afallamış görünüyordu ve hemen yanına koştu. "Neren yaralı?" diye sordu.

Elini kolundan çekti ve zonklayan acıyla irkildi. Kolu sanki yanıyormuş gibi hissediyordu.

Justin kızın elini ve kolunu kaplayan kan miktarını görünce soldu. Onu kollarının arasına alarak Edward diye bağırarak eve doğru koştu.

"Justin, sakin ol," diye itiraz etti. "Ben tamamen iyiyim. Sanırım kurşun beni sadece sıyırmış olmalı."

Gözlerindeki endişe ifadesi azalmadığı gibi hızını da yavaşlatmadı. Onu oturma odasındaki kanepeye oturttu ve Greta'yı çağırmak için bağırdı.

Önce Edward ortaya çıktı ve Justin onu doktoru getirmesi için köye gönderdi. Greta da Edward'ın hemen arkasındaydı ve Justin onu su ve temiz bez getirmesi için gönderdi.

"Tatlım, ne kadar kötü darbe aldığını görmem gerek. yaktıysam söyle."

Başını salladı ve Justin kolunu kolundan ayırmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

Kolundaki kanlı yarayı gördüğünde bir yemin mırıldandı. "Sanırım haklısın, kurşun sadece kolunu sıyırmış, Tanrı'ya şükür. Ne oldu?" diye sordu kanı nazikçe silerken.

"Bilmiyorum. Ormanın kenarında yürüyordum ve bir ses duydum, bir silah sesi. Sonra kolumda korkunç bir acı hissettim."

"Düşünmeni istiyorum, Jillian. Atış hangi yönden geldi?"

Dudaklarını büzdü ve bir süre düşündü. "Yüzüm ormana dönüktü ve ateş arkamdan geldi." Gözleri aniden genişledi. "Evden gelmiş olmalı!"

Justin'in dudakları sert bir çizgi halinde gerildi.

Edward doktorla birlikte aceleyle içeri girip onu dikkatle inceledikten sonra kolunu sarmaya başlayınca Jillian başını kaldırdı.

Jillian'la ilgilenilirken Justin Edward'ı kenara çekti. "Ben'i al ve etrafı iyice araştır. Onu vuran her kimse fazla uzaklaşmış olamaz. Köylülerin de sorgulanmasını istiyorum."

Edward başıyla onayladı ve odadan çıktı.

Doktor bitirdi ve çantasını da yanına alarak ayağa kalktı. "Birkaç gün içinde her zamanki gibi zinde olacak. Bu arada bol bol dinlenmesini sağlayın. Yara çok derin değildi ve dikiş gerektirmiyordu, sadece enfeksiyonu önlemek için sargılı tutun ve yıkayın."

Justin ona teşekkür edip kapıya kadar uğurladıktan sonra yanaklarına biraz renk gelmeye başlayan Jillian'ın yanına döndü. "Seni yatağına götürmemi ister misin, yoksa burada daha mı rahatsın?"

"Buyurun lütfen," dedi ona yorgun bir gülümsemeyle.

"Kıpırdama o zaman," onu başının üstünden öptü.

Birkaç dakika sonra birkaç yastık ve bir battaniyeyle döndü ve onu olabildiğince rahat ettirmeye koyuldu. Aşçı çay getirdi ve Justin Jillian'ın bardağına afyon ilacı ekleyerek ona uzattı. Sonra onun yanındaki kanepeye yerleşti ve yaralı kolunu hareket ettirmemeye özen göstererek onu kollarının arasına aldı.

"Justin?"

"Evet, tatlım?"

Karanlık başını yukarı çevirdi ve korku dolu gözlerini ona odakladı. "Bunu kim yapıyor? Neden biri beni... *ölü* istiyor?" Kollarında ve adam onu daha sıkı kavradı.

"Bilmiyorum, ama ." Sakinleştirici bir şekilde saçlarını okşadı. "Biraz dinlen. Ben burada olacağım. Uyandığında bu konuyu konuşuruz."

Onun kucağına daha da sokuldu ve başını güvenle onun göğsüne yasladı. Birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Justin onun kapalı gözlerine baktı ve başına bunların gelmesine izin verdiği için kendini azarlardı. Dikkatini bu kadar gevşek tutarak aptallık etmişti. Londra'nın dışına çıktıklarında Whittington'ın tehlikeden etkilenmeyeceğini düşünerek gardını düşürmüştü. Bu hatası neredeyse Jillian'ın hayatına mal oluyordu.

Jillian'ın hayatına yönelik çok sayıda girişimden kimin sorumlu olduğunu ortaya çıkarmak için daha aktif bir tutum sergilemenin zamanı gelmişti. Bir plan yapmalı ve Jillian'ı kendisiyle evlenmeye ikna etmeliydi.

Kısmen zorunluluktan, kısmen de Jillian'ı kendisine kalıcı olarak bağlama arzusundan doğan bir fikir geldi aklına. Londra'ya geri döneceklerdi. Artık peşindeki kişi onun nerede olduğunu bildiğine göre, böylesine ıssız bir yerde kalmaktan huzursuzdu. Şehir insanlarla, tanıklarla doluydu. Jillian'ın ölmesini isteyen her kimse, böylesine kalabalık bir yerde daha dikkatli olmak zorundaydı.

Sonra da Jillian'ı nişanlanmayı kabul etmesi için ikna etmeliydi. Belki Granger ve onu her kim tuttuysa, müstakbel Whittington Düşesi'ne karşı saldırılarını sürdürme konusunda daha isteksiz olurlardı.

Uyuşturucu etkisindeki uykusundan uyanana kadar bekleyecek ve sonra konuyu dikkatlice açacaktı.

###

Yavaşça uyandı, yanağı adamın geniş göğsüne yaslanmıştı. Memnuniyetle içini çekti, adamın kollarının onu sardığını, kendisiyle müdahaleci dış dünya arasında bir bariyer oluşturduğunu hissetti.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu yüzündeki saçları tararken.

"Mmmmm."

Kıkırdadı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." Onu nazikçe öptü. "Bir hareket tarzına karar vermemiz gerekiyor. Artık burada güvende değilsin."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Whittington'dan ayrılmak zorunda kalacağı düşüncesi aklına gelmemişti. Justin'in kollarının korunaklı kozasından çıkmaya hazır değildi, henüz değil. Ondan hafifçe uzaklaşarak gözlerinin içine baktı.

"O zaman ne yapacağım?"

"Yapacağımız şey Londra'ya dönmek ve orada nişanımızı ilan etmek olacak."

Şok içinde ona baktı. "Justin-"

Parmağını kızın dudaklarının üzerine koyarak itirazını kesti. "Beni dinle. Londra'ya tek başına dönemezsin. Bu söz konusu bile olamaz. Sen ve ben birlikte döneceğiz. Nişanlandığımızı duyurmak bize toplum içinde birlikte olmak için bir bahane verecek. Ve umuyorum ki Whittington ismi sana zarar vermeye çalışan her kimse onun için caydırıcı olur.

"Londra büyük bir şehir. Bu kişinin birileri onu görmeden hareket edebileceğini düşünemiyorum. Ayrıca orada elimizde daha fazla kaynak ve ihtiyacımız olursa daha fazla insan gücü var. Size zarar verme planının arkasında kimin olduğunu bulana kadar yanınızdan ayrılmaya niyetim yok."

"Peki bunu yaptığımızda ne olacak?"

"O zamana kadar seni nişanımızı gerçeğe dönüştürmeye ikna etmiş olacağım ve eğer bunu yapmazsan, eğer istersen ortadan kaybolacağım. Ancak bana güvenebileceğini sana kanıtlayacağım."

"Ama, ben-"

"Bana bir dereceye kadar güveniyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Ama kendini tamamen bu güvene dayanmanı gerektirecek bir pozisyona sokmak istemiyorsun."

Ağzını açtı ve aynı hızla kapattı. "Bize bir şans ver, Jillian."

"," dedi sessizce. "Ne zaman ?"

####

Çok kolay kabul etmişti. Sevinçten havalara uçması gerekirdi ama kızın cevabındaki bir şey zaferini engellemişti. Londra yolunu yarılamışlardı ve her nasılsa bu yolculuğu farklı hayal etmişti. Whittington'da içine girdikleri rahat arkadaşlık yerine, araba sevgili oldukları yerle aralarına daha fazla mesafe koyarken garip bir sessizlik içinde karşılıklı oturuyorlardı.

İç geçirme dürtüsüne direndi ve pencereden dışarı bakmak için döndü. Ara sıra, dikkatini karşı pencereye odaklamış olan Jillian'a bir bakış attı. Onu kendisiyle evlenmeye nasıl ikna edecekti? Onun kendisini sevmediğini kabullenemiyordu. *Bir şeyler* hissetmesi gerekiyordu. Eğer onu sevmiyorsa, kendini ona özgürce teslim edecek türden bir kadın değildi.

Belki Case biraz fikir verebilir. Case. Case'e planlarından söz edecek zamanı olmamıştı. O ve Jillian, Jillian vurulduktan sonraki sabah aceleyle oradan ayrılmışlardı. Kardeşinin yaklaşan düğününe ya da en azından yaklaşan evliliğinin *hikâyesine* vereceği tepkiyi merak ediyordu. Jillian'ın onunla evlenmeyi reddetme ihtimalini düşünmek istemediği için yüzünü buruşturdu.

####

Gecenin köründe Londra'ya doğru at sürdüler. Sokaklar ıssızdı ve atın toynaklarının sesi ara sokaklarda keskin bir şekilde yankılanıyordu. Karanlıkta Justin'in evine girdiler. Şafaktan sadece birkaç saat önceydi ve Justin, Case'e bir mesaj iletmesi için bir uşak gönderdi. Uşak bir saat sonra geldi ve Justin onu kapıda karşıladı.

Case paltosunu silkerken titreyerek soğuktan içeri süzüldü. Sorgulayan gözlerini Justin'e dikti.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," dedi Justin.

"Böylesine ilgi çekici bir çağrıyı görmezden gelemedim. Jillian'ın seninle olduğunu varsayıyorum?"

Justin başıyla onayladı ve Case'i salona çağırdı. "Jillian çalışma odasında. Birazdan ona katılacağız. Önce sizinle özel olarak konuşmak istedim."

Case merakla ona baktı ama onu salona kadar takip etti.

Case'e bir içki doldururken, "Jillian artık Whittington'da güvende değil," dedi.

Case bardağı aldı ve Justin'in devam etmesini beklerken yavaşça yudumladı.

"Biri ona ateş etti."

Case'in kafası hemen yukarı kalktı. "Yaralandı mı?" "Neyse ki kurşun sadece kolunu sıyırmış."

Case içkisini sürahinin bulunduğu küçük masaya bıraktı. "Nerede olduğu nasıl anlaşıldı?"

"Güzel soru," dedi Justin acımasızca. "Londra'ya suçluyu ortaya çıkarma umuduyla geldik. Onu nişanlıymış gibi davranmaya ikna ettim, böylece her zaman yanında kalabilecektim."

Case bu açıklama karşısında kaşlarını kaldırdı. "Peki bu bir numara mı?"

Justin bir an durakladı ve bardağının kenarını parmakladı. "Bana kalırsa bu bir numara değil, ama henüz Jillian'ı bunu gerçeğe dönüştürmeye ikna edemedim."

"Onu seviyorsun," dedi Case kesin bir ifadeyle. "Seviyorum."

"Ama seninle evlenmeyi kabul etmedi?"

"Doğru."

"Eminim pes etmiyorsunuzdur."

Justin ona böyle bir şey önerdiği için deli olduğunu ima eden bir bakış attı.

Case gülümsedi ve bardağını bir kez daha kaldırdı. "Hadi gidip çalışma odasında Jillian'a katılalım. Yapacak planlarımız var."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Leydi Bea koltuğunda asil bir şekilde oturmuş, Justin'in önerdiği planı büyük bir ilgiyle dinliyordu. Justin, Jillian ve Case arasında geçen uzun tartışmalardan sonra, Leydi Bea'ya yaklaşıp Londra'ya dönüş koşullarını anlatmaya karar verdiler. Nişan baloları için potansiyel bir ev sahibesi olarak ondan yardım isteyerek, katılımın daha yüksek olacağından emin oldular. *Ton* üyelerini kışın ortasında Londra'ya döndürebilecek biri varsa o da Leydi Bea'ydi.

"Yani Jillian'a zarar vermeye çalışan kişiyi ortaya çıkarma umuduyla nişanınızı duyurmak için bir parti vermemi mi istiyorsunuz?" Leydi Bea bir an için Justin'e spekülâtif bir şekilde baktı.

"Bundan da öte, onun geleceğin Whittington Düşesi olacağı haberini yaymak ve bunun peşindekileri caydırmasını ummak istiyorum," diye ekledi Justin. "Bir nişan partisi düzenleyerek tüm Londra Jillian'ı yanımda görecektir ve benim korumam altında olduğunu bilecek."

Leydi Bea onaylarcasına başını salladı. "Adamın canice girişimlerine devam etmesi için ahmak olması gerekir."

Jillian endişeyle öne doğru eğildi. "Seni tehlikeye atmak istemem."

"Saçmalama, canım. Arada sırada biraz heyecana ihtiyacım olabilir. Tek yapmam gereken büyük bir duyuru hakkında birkaç yorum yapmak ve sezon dışı olsun ya da olmasın insanlar akın akın gelecektir. Elbette *Times*'a yapacağın duyuruyu ertesi sabaha kadar saklaman gerekecek."

"Elbette," diye mırıldandı Justin.

"Ve Jillian, bu arada benimle kalman konusunda ısrar ediyorum."

Jillian şaşkınlıkla başını kaldırdı, Leydi Bea'nın nezaketine itiraz etmek istemiyordu ama kendi evine gitmek ve bildiği tek ailesinin yanında olmak istiyordu. Hilda'yı, Elsie'yi ve diğerlerini özlemişti.

Justin'in, "Bu mükemmel bir öneri," dediğini duydu. "İkinizin de güvende olması için ekstra güvenlik sağlayacağım."

Leydi Bea memnun bir ifadeyle, "O halde anlaştık," dedi. Kendini sandalyesinden kaldırdı ve odayı geçti. "Uşağımı çağırayım da

Jillian'ın eşyalarını buraya taşımanıza yardımcı olabilmesi için size Jillian'ın evine kadar eşlik edecek."

Jillian itiraz etmek için ağzını açtı ama Justin onun kolunu kendi kolunun altına sokmuş ve kapıdan dışarı çıkarıyordu. Arabanın basamaklarını çıkarlarken Jillian tekrar Justin'e döndü.

"Kendi evimde kalmayı tercih ederim, Justin. Leydi Bea'ye yük olmak istemiyorum." Onun yanındaki koltuğa yerleşti.

"Senin güvenliğini düşünmeliyiz, tatlım. Evinde yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor, özellikle de zaten davetsiz bir misafirin varken."

Jillian, Justin'in sevecenliğiyle ısınırken bile o gecenin anısı ona ürperdi.

Justin onun elini yatıştırıcı bir şekilde ovuşturdu. "Şimdi bunu düşünmemelisin. Leydi Bea'nın evinde güvende olacaksın ve sanırım seninle birlikte olma ihtimali onu oldukça heyecanlandırıyor."

"Hilda, Elsie, Johnny, Harry ve tabii ki Catriona hakkında ne yapmalıyım..." Şaşkınlık içinde dudağını ısırarak sözünü kesti.

"Başka bir iş bulana kadar geçimlerini sağlayabilmeleri için onlara iyi bir meblağ ödeyebilirsiniz."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Başka bir iş mi? Başka bir yere gitmelerini istemiyorum. Bu iş bittikten sonra onlara ihtiyacım olacak."

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır," dedi Justin yumuşak bir sesle.

Adamın niyetli bakışlarını yakaladığında omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Yanakları ısındı ve içi titredi. Adamın eli yüzünün yan tarafını kavradı ve dudakları kızınkilere doğru indi.

"Buna alışabilirim," dedi nefes nefese, uzaklaşırken.

"Tam olarak bunu yapacağını umuyorum," dedi boğuk bir sesle, gözleri arzuyla kararmıştı.

"Justin, kes şunu!" Ellerini eteklerinin altından sertçe çekti. "Neredeyse vardık," diye fısıldadı çılgınca.

"Daha çok zaman var," diye mırıldanarak kulağının memesini ısırdı.

Adamın dudakları boynunda gezinirken kadın usulca inledi. "Belki de haklısın."

###

Jillian hizmetkârlarını planlarından haberdar etti ve nişanlanmasının bir oyun olduğunu söylemedi. Hepsi onu içtenlikle kutladılar, ama sonra kaçınılmaz soru olan pozisyonlarına ne olacağı sorusu geldi. Justin aceleyle onlar için cömert düzenlemeler yapacağına dair güvence verdi.

Jillian kalbi kırık bir şekilde oradan ayrıldı. Numara olsun ya da olmasın, evinden ve en yakın hissettiği insanlardan uzak kalmayı hiç istemiyordu. Leydi Bea'nın evine sessizce döndü, zihni son haftalarda hayatını etkileyen sayısız değişikliği süzgeçten geçiriyordu. Justin'le birlikte yarattıkları bu aldatma ağından hiç hoşlanmamıştı. Bu sadece hayal kırıklığına yol açabilirdi. -Hers.

###

Leydi Bea sözünü tutarak etkileyici bir davetli listesi hazırlamaya koyuldu ve büyük duyuruyla ilgili dedikoduları yaymaları için Leydi Cecilia ve Leydi Burlington'ı görevlendirdi.

Whittington Dükü'nün nişan balosuna ev sahipliği yapmak, gerçek bir nişan olsun ya da olmasın, Leydi Bea'nın şapkasında büyük bir tüydü. Londra'nın önde gelen ev sahibesi olarak statüsü kesinlikle gelecek sezonlar boyunca bozulmadan kalacaktı.

Jillian'ın Lady Bea's'daki ilk birkaç günü bir telaş içinde geçti. Üçüncü güne kadar Justin'i, onu şehirdeki evinden Leydi Bea'nın evine getirdiğinden beri görmediğini fark etmemişti. Bu gariplikten Leydi Bea'ya bahsettiğinde, yaşlı kadının yanıtı gecikmedi.

"Hayır canım, Dük'ü balodan önce göremezsin, en azından uygun bir refakatçi olmadan. O zaman bile temasınız sınırlı olmalı. Böylesine mutlu bir olayı bir skandal bulutunun sarması iyi olmaz."

Jillian altın rengi şam koltukta arkasına yaslandı. "Hayır, öyle olacağını sanmıyorum," diye mırıldandı. Leydi Bea'nın sözleri ona Justin'le ne kadar uyumsuz olduklarını hatırlattı.

Leydi Bea'nın ifadesi yumuşadı. "Canım, kasvetli düşüncelerin gözlerine yansımış. Dük sana çok değer veriyor olmalı. Güvenliğinizi sağlamak için çok şey yaptı."

Jillian konuşmanın sürüklendiği yönden rahatsızdı. Justin'in güdülerini tam da onun çözmeye çalıştığı şeydi. Kızgınlığı Leydi Bea'nın gözünden kaçmamış olmalıydı çünkü

buruşuk elindeki listeye danıştı ve konuşmayı daha tarafsız bir konuya yönlendirdi.

"Gelinliğinizi tasarlayan terzi ile öğleden sonra bir randevumuz var. Sonra da davetiyeleri bitirip yarınki postayla göndermeliyiz. Baloya sadece iki hafta için biraz geç kalacağız ama davetiyeler elimize ulaştığında Londra yolculuğunun başlayacağından hiç şüphem yok."

Nazik gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bu balo önümüzdeki aylar boyunca konuşulacak. Hırslı annelerin listesinden bir bek r daha silinecek ve bu da kalan birkaç kişi için rekabeti daha da kızıştıracak."

Jillian bir suçluluk acısı hissetti. Jillian'ın hayatına kasteden girişimlerin ayrıntılarını anlatmış olsalar da, nişanlılıklarının sahte olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmemişlerdi. Kendini koca bir sahtek r gibi hissediyordu.

"Canım?"

Jillian düşüncelerinin yüzüne yansımaması için dua ederek suçlulukla başını kaldırdı. " z r dilerim Leydi Bea, bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey oldu."

" z r dilemesi gereken benim," dedi Leydi Bea pişmanlıkla. "Senden taleplerde bulunmaya başlamadan önce sana ancak yerleşme fırsatı verdim. Son zamanlarda zor zamanlar geçirdiniz ve son  ilenizden tam olarak kurtulma şansınız bile olmadı."

Jillian yaşlı kadının elini kendi elinin içine aldı. " z r dilemeyin leydim, bana karşı çok iyi davrandınız. Justin de ben de yaptığınız her şey için çok minnettarız."

Leydi Bea ona sevgiyle gülümseyerek diğer elini Jillian'ın elinin üzerine koydu. "Senin adına çok mutluyum. Yaşadığın onca şeyden sonra D k gibi birini hak ediyorsun." Jillian'ın elini nazikçe okşadı. "Sana iyi davranacağını biliyorum canım. O iyi bir adam."

"Evet,  yle," dedi Jillian yumuşak bir sesle. "Ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor."

Leydi Bea onun sözlerinden ürkmüş görünüyordu. "Neden buna onun mesine izin vermiyorsunuz?"

####

Kar taneleri aşağıya doğru sürüklenerek Londra'nın artık dokunulmamış sokaklarını ince bir beyaz tabakayla kapladı. Jillian bulunduğu yerden hafifçe titredi

üçüncü kattaki yatak odasının dışındaki küçük balkonda oturuyordu. Altındaki bahçeler tepedeki dolunayın altında parlıyordu, çimenler çoktan buzdan bir örtüyle kaplanmıştı.

Düşünceli bir şekilde geceye bakarken ellerini korkuluğun soğuk metaline dayadı. Son haftaların çoğunu, içinde bulunduğu koşulların apaçık gerçekliğini inkâr ederek, sersemlemiş bir halde geçirmişti. Kendi kaderi üzerinde biraz kontrol sahibi olmasının zamanı gelmişti.

Bütün bu maskaralığı pasif bir şekilde kabul etmişti çünkü içten içe Justin'le geçici olarak bile olsa birlikte olma fikri ona açıklanamaz bir heyecan veriyordu. Ama her şey sona erdiğinde Justin'le yolları ayrılacak ve o da toplumun kıyısındaki yalnız varlığına devam edecekti.

Justin şu anda onunla evlenmek istediğini düşünüyor olabilirdi ama birkaç ay sonra aynı şeyleri hissedeceğinin garantisi yoktu. Belki de onu kendi uygun gördüğü düşes tipine sokmayı düşünüyordu ama kız böyle bir hayat istemediğini biliyordu. Artık bağımsızlığın tadına vardığına göre, toplumun kurallarına boyun eğen bir hayata geri dönemezdi. Justin için bile böyle bir fedakârlık yapamazdı.

Ondan gerçekten korkmuyordu. Lucas'ın yaptığı gibi ona zarar vermezdi ama acının da pek çok çeşidi vardı. Justin'in eş seçiminden pişman olmasını izlemek, şimdiye kadar yediği tüm dayaklardan daha acı verici olacaktı.

İçeriye geri çekilen Jillian kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Ocakta yanan ateş, kendisiyle birlikte içeri giren soğuk havayı ısıtıyordu. Soyundu ve yatağının üzerindeki örtüleri geri çevirdi.

Justin'le nişanı bozulduktan sonra ne yapacaktı? Hayatının büyük bir kısmı başkalarının emirleri altında geçmişti. Önce babasının, sonra teyzesinin ve daha sonra da gönderildiği okulun. Londra'ya geldiğinde özgürlüğünü çabucak Lucas'la takas etmiş, onun ölümünden sonra da küçümsediği sosyete çevrelerinde kalmaya devam etmişti, peki ne için?

Geleceğiyle ilgili bazı kararlar almanın zamanı gelmişti. İlk kez Londra'daki evini satmayı ve sosyetenin sınırlarının dışına taşınmayı ciddi olarak düşündü. Belki seyahat bile edebilirdi. Hakkında okumayı sevdiği, tarihi açıdan zengin yerleri ziyaret etmek cazip bir olasılık olabilirdi.

İçinde bir heyecan pırıltısı tutuştu. Başka kaç kadın hayatta kendi rotasını çizebilecek kadar şanslıydı? Ve o burada böyle bir lüksü çarçur ediyordu. Keyifle yüksek sesle güldü.

Aklına Justin'in bir görüntüsü geldi ve ayıldı. Yine özgürlüğünün bir bedeli olacaktı. Justin'in bir başkasıyla evlendiğini bilerek gerçekten mutlu olup olamayacağını merak ediyordu. Kuşkusuz, İngiltere'nin en iyi ailelerinden gelen genç kadınların örnek modelleri arasında daha uygun bir düşes bulabilirdi. Ona karşı hissettiği her türlü yükümlülükten onu kurtaracaktı. Bu, onun kendisi için yaptıklarına karşılık yapabileceği en az şeydi.

Onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi göğsünü sıktı. Gözlerini kısa bir süreliğine kapadı ve bu nahoş hissi yok etmek için başını salladı. En iyisi buydu - öyle olmalıydı.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mayfair'deki evler kapılarını açtı ve sahiplerini erkenden karşıladı. Ateşler yakıldı ve Ocak ayının sonlarındaki kar ve buzun ortasında, daha fazla sosyete üyesinin geri dönmesiyle sokaklar canlandı. Bir zamanlar Londra'nın en prestijli adreslerinden bazılarını barındıran karanlık ev sıraları ışıltılı parlıyordu.

Araba Brook Sokağı'ndan Leydi Bea'nın Grosvenor Meydanı'ndaki evine doğru ilerlerken Jillian, kışın ortasında Londra için söylenecek bir şey var, diye düşündü. Buzla kaplı kaldırımlar ve sokak lambalarından sarkan buz sarkıtları, ışıltılı yanan evlere karşı neşeyle parlıyordu. Tıpkı Whittington'da Noel zamanı olduğu gibi neredeyse bir bayram havası vardı. Derin bir nefes aldı ve ellerine baktı.

"Gergin misin, jel?" Leydi Bea koltuğun diğer ucundan nazikçe sordu. "Biraz," diye itiraf etti Jillian.

İkisi de Jillian'ın son provası için terziden dönüyorlardı. Bir saat içinde giysi teslim edilecek ve Jillian nişan balosuna hazırlanacaktı.

"Justin'i bu geceden önce görebilseydim kendimi daha iyi hissederdim. Çay içmek için buluştuğumuz birkaç sefer gerçek bir ziyaret sayılmaz."

Leydi Bea eğildi ve Jillian'ın elini okşadı. "Üzülme canım. Sana kimin zarar vermeye çalıştığını bulmaya çalışmakla çok meşgul olduğumu tahmin ediyorum. Birkaç saat içinde onu göreceksin."

Jillian koltuğunda arkasına yaslandı ve ağır bir iç çekişi bastırdı. Bu geceki balonun peşindeki kişiyi ortaya çıkarmaya nasıl yardımcı olacağından hâlâ tam olarak emin değildi. Rıhtımdan gelen adam Londra sosyetesinin kabul salonlarında hoş karşılanacak biri değildi. Justin ona dedikoduların en alt kademelere kadar inebildiğini, bu yüzden en tepeden başlamaları gerektiğini hatırlatmıştı. Tek istediği planladığı sakin hayata, Justin'siz bir hayata devam etmekte.

Gözlerini kapadı ve istenmeyen acıyı kovdu. Önünde merak dolu bir gece vardı ve şimdilik geleceği unutacaktı.

Leydi Bea'nın evine döndükten sonra Jillian banyosuna götürüldü ve iki hizmetçi onu önündeki gece için hazırlamaya başladı. Yıkandı ve

parfümlenmiş, uzun saçları kurutulmuş ve parlayana kadar taranmıştı. Sonra kıvrıldı ve zarif bir düğümle başının üzerine sarıldı. Gevşek dallar kaçtı ve yüzünün kenarlarından nazikçe süzüldü. Elbisesi dikkatlice getirildi ve yumuşak kumaşın kırışmasını istemediği için elbisenin içine dikkatlice adım attı.

Hizmetçiler elbisenin düğmelerini ilikleme ve sabitleme işini tamamlarken aynanın önünde sabırla durdu. Göğüslerinin yumuşak kabarıklığı, omuzlarını saran beyaz bir kürk mantoyla çerçevelenen elbisenin üstünden zirveye ulaştı. Mantonun altından etekleri gümüşten parıldayan dalgalar halinde yumuşak kıvrımlarla yere dökülüyordu. Resmi beyaz eldivenler ince kollarını sarıyor ve dirseklerine kadar devam ederek kürkün altında zarifçe kayboluyordu.

Bir hizmetçi Justin'in geldiğini haber verdiğinde gerginliğini bastırdı. Onu güzel bulacak mıydı? Derin bir nefes alarak kıyafetini tamamlayan yelpazeyi topladı ve soyunma odasından çıktı.

Justin onu ikinci katın sahanlığında bekliyordu ve ona yaklaşırken nefesini tuttu. Fırfırlı beyaz gömleği ve şık bir şekilde bağlanmış kravatı dışında neredeyse tamamen siyah giyinmişti. Modaya uygun olmayan uzun saçları kesilmişti ama yine de asi bir şekilde yakasına doğru kıvrılıyordu.

Adamın önünde durduğunda, bir tutam saç adamın alnına düşerek kızın gülümsemesine neden oldu. Karşı koyamayarak, nazikçe gözlerinden uzaklaştırdı. Parmakları bir an daha oyalandı ve sonra eldivenli elini yakalayıp dudaklarına götürdü.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi boğuk bir sesle. Onu yakındaki bir oturma odasına götürdü ve kapıyı arkalarından kapattı. "Balo salonuna gitmeden önce seninle biraz yalnız kalmak istedim," dedi koltuklardan birine yerleşirken.

Çenesini kavradı ve onu nazikçe, araştırarak öptü. Boğazının derinliklerinde inledi. "Seni çok özledim."

"Ve ben de seni," dedi nefes nefese. Onu nasıl da özlemişti. Şu ana kadar ne kadar özlediğini fark etmemişti. Ona doğru eğilmek, kollarının arasına kıvrılmak ve orada kalmak istiyordu.

Elini cebine attı ve göz alıcı bir elmas ve safir yüzük çıkardı. Yüzüğü parmağına geçirirken eli titredi. "Bu anneme aitti. Babam düşes olmasını istediğinde ona verdiği yüzüktü."

"Bunu sana şimdi veriyorum, rolümüzün bir parçası olarak değil, gerçek olması için. Benimle evleneceğini söyle Jillian," dedi usulca. "Hayatının geri kalanını benimle geçireceğini, çocuklarımın annesi ve sürekli yoldaşım olacağını söyle."

Justin onun yüzünde beliren belirsizliği, korkuyu izledi. "Bana güvenmen için seni ikna etmek için ne yapabilirim?"

Tedirginlikle ayağa kalktı. "Sana güveniyorum, Justin. Evlenmen gereken kadın ben değilim."

"Bundan daha fazlası var," dedi ve ayağa kalkarak onun önünde durdu. "Neden korkuyorsun?" Kadının gözlerinde kırılma vardı ve adam onun korkularını yatıştırmadaki yetersizliğine lanet etti.

"Bir kadının evlendiğinde her şeyden vazgeçtiğini biliyor musun? Elbette ," dedi aceleyle. "Ama başka birinin otoritesine teslim olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyor musun? Bir kadının bedeni bile artık kendisine ait değildir. Kocasının kaprisi ve zevki için vardır."

"Ne yazık ki durum böyle," diye kabul etti. "Ve birçok erkek bunu kendi çıkarları için kullanıyor. Bu tür bir esarete tekrar girme konusundaki isteksizliğinizi anlayabiliyorum."

"Hepsi bu değil," diye araya girdi. "Ben senin için doğru kadın değilim, Justin."

Anlamıyor musunuz? Ben asla senin istediğin gibi bir düşes olamam."

"Ancak," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi. "İşte bu noktada bana güvenmelisin. Senin kim olduğunu asla yok etmem." Sesi artık bir fısıltının biraz üzerindeydi. Gözleri kilitlenmişti ve ciddiyetle konuşuyordu. "Ben bir eşya, bir kukla, bir varis ve iyi bir önlem için birkaç tane daha doğuracak bir damızlık istemiyorum. Bir eş, bir arkadaş ve bir sevgili istiyorum, benim ondan zevk aldığım kadar benden zevk alacak birini. *Seni* istiyorum."

Jillian ona baktı, gözlerinde şaşkınlık ve umut karışımı bir ışık vardı. "Justin, ben-"

Leydi Bea telaşla odaya girerken, "İşte buradasınız," diye gürledi. "Misafirler geliyor ve sizin de ortaya çıkma vaktiniz geldi."

Jillian sinirli görünüyordu ama Justin onu nazikçe öptü ve dudaklarına fısıldadı. "Sadece düşün. Cevabımı balodan sonra vereceğim."

###

Önce Jillian anons edildi ve birkaç dakika sonra Justin girişte görüldü. Jillian, Leydi Cecilia ve Leydi Burlington ile sohbet dalmışken, Case dirseğinin dibinde belirdi. ", bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Case! Oh, Case!" diye haykırdı ve heyecandan neredeyse kollarını ona dolayacaktı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi ona sırtarak. Jilly'yi yere yatırdı ve Jilly ona ıslıl ıslıl gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel, Jilly."

"Seni özledim, Case. Justin son iki haftadır benimle fazla vakit geçiremedi ama senin böyle bir mazeretin yok," diye uyardı. "Londra tüm kuralları çiğnememize oldukça alışkın."

"Özür dilerim," dedi pişmanlıkla. "Çoğunlukla Londra'da bulunmadım."

Başka bir çiftin yanından dönerek geçerken başını merakla eğdi. "Beni kimin öldürmeye çalıştığını bulabildiniz mi?"

İç çekti. "Hayır, henüz değil ama yapacağız Jilly, söz veriyorum." Gülümsedi. "Yapacağınızı biliyorum."

Müzik sona erdiğinde, ona balo salonunun çevresine kadar eşlik etti. "Sanat galerisinin etrafında bir tur atmak ister misiniz?"

Jillian ona merakla baktı ama balo salonundan çıkıp koridordan geçerek sanat odasına kadar kendisine eşlik etmesine izin verdi. Adamın aklında bir şey vardı, bundan emindi.

Case, Leydi Bea'nın gururla sergilediği etkileyici sanat koleksiyonuna bakarak etrafta dolanan diğer insanlardan uzak durdu ve en yakınındaki tabloyla ilgileniyormuş gibi yaptı. "Pekâlâ, söyle bakalım," dedi sessizce. "Seni rahatsız eden ne?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Jilly, içeri girdiğini gördüm ve geldiğinden beri yüzünde derin düşüncelere dalmış birinin ifadesi vardı."

"Ben Justin." İçini çekti. Case'in onun meşguliyetini fark edeceğine ve bir açıklama isteyeceğine güveniyordu. "Bana evlenme teklif etti."

Case bir kaşını kaldırdı. "Peki bu kötü bir şey mi, neden?"

"Çünkü teslim olmaya meyilliyim ve ona uygun bir eş olacağımı sanmıyorum."

"Buna onun karar vermesi gerektiğini düşünmüyor musun? "Leydi Bea de öyle dedi," diye mırıldandı.

"Sağlam bir tavsiye diyebilirim."

"Oh, Case, bu o kadar basit değil. Bu geceye kadar bana sadece acıdığı için ya da beni korumak gibi yersiz bir yükümlülük duygusuyla evlenme teklif ettiğini sanıyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Balodan önce tekrar sordu ve söylediği şeyler beni yanıltmış olabileceğime inandırdı. Ona inanmayı çok istiyorum."

"Yani ona inanmıyor musun?" Case ona dikkatle baktı.

"Ona inanmadığımdan değil. Ona inanmaktan *korkuyorum*."

"Kalbin sana ne söylüyor, Jilly? Evet dersen tüm bunları gerçeğe dönüştürebilirsin. Justin seni önemsiyor, yoksa sana evlenme teklif etmezdi." Bir an durakladı. "Onu seviyor musun?"

Başını kaldırıp ona baktı, zihni dönüyordu. Leydi Bea'nın sözleri uzun zaman önceki bir konuşmadan aklına geldi. *Onsuz olma düşüncesi sana ölçülemez bir ıstırap veriyorsa, işte o zaman aşkınsın demektir.*

"Evet," dedi titrek bir sesle. "Evet, biliyorum."

"O halde şansını denemek istiyor olmalısın." Eliyle onun yanağını nazikçe kavradı. "Sana zarar vermeyecek."

"Biliyorum." Sonra gülümsedi. "Görünüşe göre artık benim kardeşim olacaksın."

"Peki ne zaman onun acısına son verip bunu ona söyleyeceksin?" Case sordu.

"Bu gece, ona bu gece söyleyeceğim." Neşeyle etrafında dönüyordu. "Onu seviyorum!"

"Mutlu olmayı hak ediyorsun Jilly," dedi usulca, tekrar dönerken elini tutarak. "Ve şimdi Justin beni çağırmaya karar vermeden önce seni balo salonuna geri götürmeliyim."

Gitmek için döndü ama Jillian elini onun koluna koydu. Adam ona döndü ve soru sorarcasına baktı. "Sadece sana teşekkür etmek istedim," dedi sessizce, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. "Senin desteğin olmadan geçen yıla dayanamazdım."

Şaşkınlıkla kendini onun kollarına bıraktı ve ona sıkıca sarıldı. Adam da onu kollarının arasına aldı ve en az onun kendisine sarıldığı kadar sıkıca sarıldı. "İnsanlar bakıyor," dedi, başının üzerinden odadaki diğer sakinlerin onlara soran gözlerle baktığını görmek için.

"Ahlakın canı cehenneme," dedi, sesi paltosu tarafından boğuklaştırılmıştı. "Arkadaşlığınız onların ne düşündüğünden daha önemli."

Kız uzaklaşırken ona sevgiyle gülümsedi. "Şimdi gel. Seni müstakbel kocana geri götürelim."

"Devlin!" Case ve Jillian balo salonuna dönerken Leydi Bea seslendi. "Gel de yaşlı bir kadına anons için yardım et." Onlara doğru yaklaşıırken ona elini uzattı.

Case başıyla selam vererek, "Onur duyarım leydim," dedi. Kadının elini tuttu ve kolunun altına sıkıştırdı.

"Gel bakalım Jillian, işte büyük an geldi," dedi.

Jillian onları balo salonunun ortasına kadar takip etti, Justin orada duruyordu. Leydi Bea orkestraya durmalarını işaret etti. Case'e fısıldayarak, "Bu şeref sana ait," dedi.

Case ellerini kaldırdı. "Lordlarım, bayanlar ve baylar, dikkatinizi bana verebilir misiniz?" Herkes Case'e bakarken konuşmalar her tarafta kesildi. "Kardeşim Whittington Dükü Ekselansları'nın, eski Penroth Kontesi Jillian St. James ile nişanlandığını ve yakında evleneceğini duyurmaktan büyük onur duyuyorum."

Balo salonunda toplu bir nefes alma sesi yankılandı ve ardından heyecanlı konuşmalar başladı. Leydi Bea orkestraya işaret etti ve valsini ilk tınıları salonu doldurdu. Justin Jillian'ı kollarının arasına aldı ve kalabalık geri çekilerek çifte dans edebilmeleri için yer açtı.

İkili pistte süzülürken Case gülümsedi. Çarpıcı bir çifttiler. Kadınlar Justin'in Jillian'a hayranlıkla bakmasını kıskançlıkla izliyor, erkekler de Jillian'a takdirle bakıyordu.

Bir uşak Case'in yanında belirdi ve ona katlanmış bir kağıt parçası uzattı. "Lordum, bu biraz önce size geldi."

Case mektubu çevirerek açtı ve içindekileri okudu. Notu katlayıp ceketinin cebine koydu ve kalabalığın arasından bir kez daha ilerledi.

###

"Justin, bu gece seninle konuşmalıyım," dedi Jillian, ikisi yerde dönüp dururken.

"Dört gözle bekliyorum," diye mırıldandı, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

"Balodan sonra beni odama kadar geçirir misiniz, majesteleri?" diye sordu muzipçe.

"Gerçekten de leydim, her zaman sadık hizmetkârınız oldum." "Bunu unutmayacağım, majesteleri."

"Dans sona erdi leydim. *Haute Ton*'la yüzleşme zamanı."

Hemen iyi dileklerde bulunanlar tarafından kuşatıldılar ve tebrik yağmuruna tutuldular. Sonunda ikram masasına ulaşmayı başardıklarında, Leydi Bea yüzünde endişeli bir ifadeyle onları bekliyordu.

"Leydi Bea, bir terslik mi var?" Jillian sordu.

Leydi Bea başını kaldırıp Justin'e baktı. "Ekselansları, Lord Case biraz önce yanıma gelip gideceğini söyledi. Yapması gereken bir şey olduğunu söyledi ama gitmek için döndüğünde yeleğinden bu düştü." Justin'in okuması için katlanmış bir kâğıt parçası uzattı.

*Granger'ı buldum. Gece yarısı East
Street rıhtımında buluşalım.
Değerli bulacağınız başka bilgilere
de sahip olduğuma inanıyorum.*

John Carston

"Kiraladığımız Bow Street Runner'dan," dedi Justin, yüzünde acımasız bir ifadeyle.

"Neden yalnız gitsin ki?" Jillian dehşet içinde midesini sıkarak sordu.

Leydi Bea uzandı ve rahatlatmak için onun elini kavradı.

"Sanırım gecemize tecavüz etmek istemedi. Yine de bundan hoşlanmadım," dedi kaşlarını çatarak. "Tatlım, onun peşinden gidiyorum. Balo biter bitmez bir uşak sana odana kadar eşlik edecek ve kapının önünde nöbet tutacak."

"Benim için endişelenme," dedi hemen. "Ona yetişmek istiyorsan acele etmelisin."

Onun elini öptü ve Jillian'ı Leydi Bea'nın yanında bırakarak hızla kapıya doğru ilerledi.

"Gel canım, endişelenmemeye çalış." Jillian'ın koluna girdi ve onu Leydi Cecilia, Leydi Burlington ve Adela Farnsworth'un bulunduğu yere götürdü.

ayakta. Jillian'a tebriklerini sundular ve hemen baloya katılanlar hakkında yorum yapmaya başladılar.

Jillian hanımların söylediklerine dikkat etmeye çalışıyordu ama düşünceleri Justin ve Case'e odaklanmıştı. Lord Munsford dans etmek için ona yaklaştığında yalvarmaya çalıştı ama Leydi Bea onu ileri doğru itti. "Devam et canım. Aklını diğer konulardan uzaklaştırır."

İsteksizce, Lord Munsford'un onu yere götürmesine izin verdi. Parlak bir şekilde gülümsedi ve onun konuşmasına uygun şekilde karşılık verdi. Lord Munsford esprili ve çekiciydi ve dansın sonuna doğru kız rahatlamayı başarmıştı.

Son nota da bitince arkasından tanıdık bir ses duyuldu. "Sanırım bir sonraki dans benim, Leydi Penroth."

Dondu kaldı, omurgasından aşağıya doğru endişe dikenleri akıyordu. Önce sıcak sonra soğuk hissetti ve boğazında safra yükseldi. Avuçları terlemeye başladı. Yüce Tanrım, bu olamazdı! Yavaşça arkasını döndü, korkusu her nefeste daha da artıyordu. Sonunda durdu ve Şeytan'ın gözlerinin içine baktı. Tüm oda sessizliğe gömülmüştü ve sonra kulaklarında korkunç bir uğultu duymaya başladı.

"İyi ki dönmüşüm sevgilim. Başka bir adamla evlenmen senin için iyi olmazdı."

Karanlık onu ele geçirirken "Sen öldün," diye fısıldadı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Lucas onu düşerken yakaladı. Aptal sürtük farkında olmadan işleri onun için çok daha kolay hale getirmişti. Etrafını saran insan kalabalığıyla yüzleşmek için döndüğünde duygularını kontrol altında tutmaya dikkat ediyordu. "Leydim dönüşümü sevinçle karşıladı," dedi akranlarına genişçe gülümseyerek.

Onu kucağına aldı ve şaşkınlık içindeki insanların arasından itmeye başladı. "Yol açın! Hava alması lazım."

Kalabalık dağıldı, yüzlerinde şaşkınlık ve ilgi karışımı bir ifade vardı. Onların meraklı bakışlarından kaçmak için hızla kapıya doğru yürüdü. Tam kapıya yaklaştığı sırada, Leydi Bea ve diğer üç kadın aceleyle onun çıkışını engelledi.

Leydi Bea kendini heybetli boyuna kadar kaldırdı ve diğer kadınların yanında durdu. "Lord Penroth, son birkaç haftadır benimle birlikte kaldığı için onu salona götürebilirsiniz, ben de doktoru çağırayım."

"Gerek yok," diye karşılık verdi. "Eşim ve ben yeniden bir araya gelmek için mahremiyete ihtiyaç duyuyoruz."

"Lord Penroth, ısrar ediyorum! O burada kalmalı. Bunlar son derece olağandışı durumlar."

Tehlikeli derecede alçak bir sesle, "Kaldır kendini, seni yaşlı cadı," dedi. "Eğer kaldırmazsan, seni kendim kaldırırım."

Hanımların yüzü kızardı. "Ben asla!" Leydi Cecilia tükürdü.

Onların kararsızlığından yararlanarak dirsekleriyle geçti. Dışarı çıktıktan sonra uşağa arabasını çağırmasını emretti. Kendi mevkisindeki bir adamın bir hackney'e binmek zorunda bırakılmasına çok kızmıştı. Daha da kötüsü, davetiyesi olmadığı için uşağın yanından paldır küldür geçmek zorunda kalmıştı.

Tiksintiyle Jillian'a baktı. Hepsi onun suçuydu ama çektiği acının bedelini ödeyecekti.

###

Justin rıhtım boyunca Doğu Caddesi yönünde aceleyle ilerledi. Bu gece rüzgâr çok soğuktu ve tek aydınlık seyrek ışıklardan geliyordu.

sokak lambaları yanıyordu. İleride iki adamın dış hatlarını gördü ve bunların Case ile koşucu olduğunu umdu. Her ihtimale karşı ceketindeki tabancayı parmakladı.

Yaklaştığında, iki adam ihtiyatla başlarını kaldırdı ve o da rahatlamış bir şekilde gerçekten de Case olduğunu gördü.

"Justin! Burada ne yapıyorsun?"

"Güvende olduğundan emin olmak istedim," dedi acımasızca. "Buraya tek başına gelmek aptalca bir şeydi. Bana planlarından bahsetmeliydin."

Case açıkça, "Granger öldü," dedi. "Onu boğazı kesilmiş halde bulduk."

"Bilmen gereken başka şeyler de var," dedi Carston ısrarla. "Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, söyleyeceklerim inanılmaz gelebilirdi. Granger batan gemideydi ve kurtulan tek kişi de o değildi."

Justin'in midesinde bir düğüm oluşmaya başladı.

"Lord Penroth sanıldığı gibi ölmedi. O ve Granger hayatta kaldılar ve birkaç ay önce İngiltere'ye dönmeyi başardılar. Granger, Kont'un emriyle hareket ederek Leydi Penroth'u takip etmeye başladı ve sanırım hayatına yönelik girişimlerin arkasında da o vardı."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Justin, o ve Case birbirlerine dehşet dolu bakışlar fırlatırken. "Jillian'ın yanına dönmeliyim. Onu baloda Leydi Bea ile bıraktım."

O ve Case ara sokaktan koşarak Justin'in arabasına geri döndüler. Leydi Bea'nın evine dönüş yolculuğu bitmek bilmez gibiydi. Case de daha az endişeli görünmüyordu. "Tanrım! Ne yapacağız Justin? Bu kesinlikle her şeyi değiştirecek."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Justin kesin bir ifadeyle. "O piçin Jillian'a yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Önce onu öldüreceğim."

Araba henüz durmamıştı ki Justin arabadan fırladı ve Leydi Bea'nın evinin merdivenlerini koşarak çıktı. Ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve garip bir şekilde konuklardan yoksundu. Gideli sadece iki saat olmuştu. Şenlikler hâlâ tüm hızıyla ediyor olmalıydı.

Sonra Leydi Bea önünde belirdi, gözyaşlarıyla dolu yüzü kalbinin midesine inmesine neden oldu.

"Onu durdurmaya çalıştım," dedi gözyaşları içinde. "Ama onu alıp . O yaşıyor."

Kocas *yaşıyor*."

"Onu nereye götürdü?" Justin, panik onu ele geçirmekle tehdit ederek sordu.

"Bilmiyorum, Majesteleri," dedi titreyerek. "Onu bir arabaya taşıdı."

"*Taşındı* mı?"

"Onu gördüğünde bayıldı ve adam onu dışarı taşıdı."

Justin küfretti ve Case'e döndü. "Nereye gitmiş olabilir? Londra'daki evi neredeydi?"

"Affedersiniz, majesteleri," diye araya girdi yakındaki bir uşak. "Bir arabanın içindeydi."

Justin ısrarla, "Case, o arabanın sürücüsünü bulmalıyız," dedi. "Eğer ona zarar verdiyse-" Sözlerini yarıda kesti, kelimeler boğazında düğümleniyordu.

Case kararlı bir şekilde, "Onu bulacağız," dedi.

###

Jillian yavaşça gözlerini açtı. Bu bir rüya mıydı? Çevresinin farkına varmaya başladı. Bir arabanın koltuğunda yatıyordu, sallanma ve sallanma ona hareket halinde olduklarını söylüyordu.

Bilincinin yerinde olduğunu ona belli etmek istemediği için gözlerini tekrar kapattı. Sıcak gözyaşları göz kapaklarına battı ve son bir saatte olanları sindirirken çaresizlik hissi onu boğmakla tehdit etti. Her şey ne kadar çabuk değişmişti.

Çok kısa bir süre önce Justin'le evlenmeye ve onu sevdiğini söylemeye karar vermişti. Artık hiçbir önemi yoktu. Bir anda tüm hayatı alt üst olmuştu. Justin'le birlikte yaşama hayalleri yok olmuştu. Onu bir daha asla göremeyebilirdi ve ona onu sevdiğini hiç söylememişti. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Sevgilin için ağlıyor musun?"

İrkildi. Bir daha asla duymamak için dua ettiği ses duyularına saldırdı. Adamın eli saçlarına dolanıp onu yukarı doğru çekerek oturur pozisyona getirdiğinde yakıcı bir acı kafa derisini kavradı.

Her zamankinden daha kötü görünüyordu. Denizde çektiği çile yüz hatlarını yıpratmış ve yüzünü sertleştirmişti. Uzun zaman önce onu kolayca büyüleyen yüz.

"Kendin için ne söyleyeceksin?" diye sordu, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Sessiz kaldı, korkutulmayı reddederek ona baktı.

Elini kaldırdı ve kızın suratına acımasızca ters bir yumruk indirdi. "Cevap ver bana, kaltak!"

Başını geriye attı ve acı dolu bir çığlık attı. Yaralı yanağını avucunun içine aldı ve daha önce görmesine asla izin vermediği tüm nefretiyle ona baktı.

"Seni kırmak bu sefer çok daha tatmin edici olacak," dedi gözlerinde memnun bir parıltıyla.

"Neden buradasın?" diye sordu elini yüzünden çekerek. "Ne istiyorsun?"

"Para tabii ki," dedi kayıtsızca. "Ne yazık ki, araba kazasında ölme nezaketini göstermedin ve Granger da çok kötü bir nişancıydı. Ölümden kaçınma konusunda olağanüstü bir yetenek gösterdiğin için evliliğimizi sürdürmekten başka çarem yok. En azından tüm parayı geri alıp senden düzgün bir şekilde kurtulana kadar."

Adamın sözleri kadının sırtından aşağı buz gibi bir ürperti gönderdi. Onu öldürmeye çalıştığını ve ondan kurtulma niyetini böylesine rahatça itiraf etmişti. Bir hıçkırığı bastırdı. Onun ne kadar korktuğunu görmesine izin vermeyecekti, bir daha asla.

"Paran yok mu Lucas, yoksa unuttun mu?"

Ona bir tokat daha attı ve bu kez dudağını patlattı. "Bana doğru düzgün hitap et yoksa gerekliliklerimi unuttun mu?"

"Hayır lordum," diye fısıldadı zonklayan dudağının arasından.

"Bu daha iyi. Beni eğlendiriyorsun, Jillian. *Senin* hiç paran yok. Benimle evlendiğinde hepsi benim oldu. Mal varlığımdan çaldığın paraları derhal bana teslim edeceksin."

Neşesiz bir şekilde güldü. "Hepsini harcadınız *lordum*. Avukatlarınıza sorun. *Ölümlünüz* üzerine, hizmetçilerinize küçük miktarlarda ödeme yapacak ve şehirdeki evimi satın alacak kadar para aldım."

Gözleri öfkeyle kısıldı. "Yalan söylüyorsun, kaltak. Aldığın mirastan haberim var. Yaşam tarzını, satın aldığın arabayı ve giydiğin kıyafetleri gördüm. Parayı nereye sakladığını bilmiyorum ama bana teslim edeceksin."

"Bana inanmıyorsanız avukatlarınıza sorun," dedi yorgun bir sesle.

"O lanet embesillerin ne dediği umurumda değil," diye tısladı. "Onları kandırmış olabilirsin ama ben aptal değilim. Bunu bir şekilde sakladığını biliyorum."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu. Bir süredir yoldaydılar ve hava, geçen manzarayı seçemeyecek kadar karanlıktı.

"Özel bir yerde, aşkım. Bir araya gelmemizi kimsenin bölmesini istemem."

Korku onu sardı ve çığlık atma isteğine karşı gözlerini kapadı. Justin onun için gelecek miydi? Araba durdu ve kız başını kaldırıp Lucas'a baktı. Kulağa bu kadar acınası gelmesinden nefret ediyordu ama onu bırakması için her şeyi denemek zorundaydı. "Lordum, eğer bu para size verilseydi beni serbest bırakır mıydınız? En çok istediğiniz şeye sahip olursunuz."

Gözleri zaferle parlıyordu. "Demek para *var*." Kadının kolunu kavradı ve onu arabadan dışarı sürükledi.

Önünde beliren gri evi ürperdi. Penroth. İsmi bile cehennem imgelerini çağırıyordu.

"Pazarlık olmayacak. Maskaralıklarınla beni Londra'nın alay konusu yaptın. Senden bıktığım zamana kadar karım olarak kalacaksın." Onu kapıya ve karanlık, küflü salona doğru sürükledi.

Penroth neredeyse bir yıldır kapalıydı. Hava bayattı, yerler tozlu ve mobilyaların hepsi büyük çarşafarla kaplıydı. Avizelerden örümcek ağları sarkıyor ve büyük odanın köşelerini süslüyordu. Birkaç mum çoktan yanmıştı, bu da onun evde daha önce bulunduğunun bir kanıtıydı. Kadın istemsizce ürperdi. Ev, dışarıdaki acı soğuğa karşı çok az koruma sağlıyordu.

Onu merdivenlerden yukarı ve ana yatak odasına itti, kapıyı arkalarından sıkıca kapattı. Pencerenin yanındaki küçük masanın üzerinde bir yağ lambası duruyordu, zayıf ışığı geniş odayı aydınlatmak için çok az şey yapıyordu.

Lucas'ın elindeki mum yüzüne şeytani bir ışık saçarak onu daha da uğursuz gösteriyordu. Mumu yatağın yanına koydu ve yüzünü ona döndü. "Şimdi Jillian, bana bilmek istediğim şeyi söyle."

"Avukatlarının da sana söylediği gibi para yok Lucas, yoksa bu kadar umutsuzca hareket etmezdin."

Yanağındaki kaslar spazmodik bir şekilde seğirdi. Elini kaldırdı ve kadına öyle bir vurdu ki kadın yere düştü. "Yalan söylüyorsun," diye tükürdü, onun üzerinde durarak.

"Para yok," diye fısıldadı.

Adam onun yan tarafına bir tekme attı ve şişmiş dudaklarından acı dolu bir çığlık kaçtı. Acıya karşı gözlerini kapattı ve mide bulantısını uzak tutmak için mücadele etti. Adam onu tekrar saçlarından yakaladı ve yukarı çekti.

Titrek ayakları üzerinde durdu, onun önünde kararsızca sallanıyordu. Adam onun yanağını okşadı, parmaklarını çenesinin kıvrımları boyunca gezdirdi. "Nerede bu? Avukatlarınızla görüştüm. Onlara göre, sadece birkaç

yüz pound, ancak yaşam tarzınız daha önemli bir geliri yansıtıyor.

Mirası nereye sakladın?"

Zonklayan dudağını yaladı, dilinde kanın metalik tadı vardı. Ona parasının hangi bankada olduğunu söylemek çok kolay olacaktı ama bu ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. Hayır, ona teslim olmayacaktı. Onun doğrudan gözlerinin içine baktı. "Cehenneme kadar yolun var."

Yüzü öfkeyle buruştu ve kızın yüzüne tekrar vurarak saldırdı. Kadın düşecekti ama adam onu yakaladı ve acımasızca kendisine doğru sürükledi. Ona iki kez daha vurdu ve darbelerinin şiddetiyle başını geriye attı.

Artık sol gözünden zar zor görebiliyordu. Göz kapağı neredeyse şişmişti. Adam kürkü omuzlarından sıyırırken elbisesi yolundan çıktı ve sonra da korsajı yırttı. Bir umutsuzluk dalgası onu sardı ve gözyaşları gözlerini yaktı.

Uzanıp kadının çıplak göğüslerini okşarken yırtıcı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Wisecoff ve Loring'i çağırayım mı? Belki fikrini değiştirmemde bana yardımcı olabilirler."

Karnı sıkıştı ve tiksintiyle geri çekildi. Adam usulca kıkırdadı ve diğer eli pantolonuna giderken göğüslerine saldırmaya devam etti.

Pantolonunu çıkardığında, onu yatağa itmeye çalıştı ama içinde bir şeyler koptu. Onun tacizine boyun eğmezdi, bir daha asla. Önce o ölecekti. Dizini kaldırarak acımasızca adamın kasıklarına vurdu.

Adam acı içinde inledi ve kadın onun içinde kıvranarak yere düştüğünü görmenin zevkini yaşadı. Ayağına acıyı görmezden gelerek adamın çenesine bir tekme attı. Aceleyle kapıya doğru koştu ve kilitli olduğunu görünce hayal kırıklığı içinde çılgılık attı.

Koşarak adamın pantolonunun olduğu yere gitti ve çılgınca ceplerinde anahtarları aradı. Anahtarın soğuk metalini kavradı, tam o sırada bir el acıyla ensesini kavradı.

"Seni lanet olası kaltak!" diye bağırdı onu yatağa fırlatırken. Kadının üzerine tırmanarak vücuduna darbeler yağdırdı. "Bunun için seni öldürmeliyim!" Tükürük dudaklarını cınlattı ve yüzü öfkeyle beneklendi.

Kollarını başının üzerine çekti, sonra yerde duran elbisesini el yordamıyla aradı. Elbiseyi dişlerinin arasına alarak boştaki eliyle uzun bir şerit kopardı ve ellerini bununla yatak demirlerine bağladı.

Yataktan kalkıp büyük pencereye doğru yürüdü ve pencereyi açarak içeri buz gibi bir hava üfledi. "Soğukta birkaç saat geçirdikten sonra farklı hissedip hissetmeyeceğini göreceğiz. Bu arada ben de Wisecoff ve Loring'i almaya gideyim. Muhtemelen vücuduna özgürce erişebilmeyi özlemişlerdir." Kötü kötü güldü.

Jillian sessizce ona baktı, gözlerindeki şişlik yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı, burnundan ve ağzından gelen kan gözyaşlarına karışıyordu. Kapıyı arkasından kilitleyerek odadan çıktı.

Buna gerek yoktu. Ellerini bağlayan bağlar sıkıydı ve ayağa kalkacak gücü yoktu. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, teni çiğ geceden dolayı gittikçe daha da soğudu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Justin bineğini mahmuzladı ve onu imkansız hızlara zorladı. Case'le birlikte at arabasının sürücüsünü aramak için ayrılmışlardı ve sonsuz bir süre sonra Justin onun yerini bulmuş ve atını Londra'dan Penroth'a doğru çevirmişti.

O piçin Jillian'a çoktan ne yapmış olabileceği üzerinde durmasına izin vermeyecekti. Önemli olan tek şey ona bir an önce ulaşmasıydı. Neden ona onu sevdiğini söylememişti? Gururuna lanet olsun.

Öne doğru eğilerek atını daha da hızlandırdı. Sonunda Penroth'un görünen kapılarını gördü ve dolambaçlı yoldan ön kapıya doğru döndü. Bineğinden kayarak merdivenleri koşarak çıktı ve evin içine dalarak çılgınca Jillian'ı aradı.

Ev sessizdi, çok sessizdi. Çok mu geç kalmıştı? Koridorda aceleyle ilerlerken kapıları açarak merdivenlerden yukarı koştu. Sonunda kilitli bir kapı buldu. Tokmağı ama açmayı başaramadı. Kapının altından küçük bir ışık parladı. Burada biri vardı.

Omzunu tekrar tekrar kapıya vurdu, öfkesi gücünü körüklüyordu. Sonunda kapı kırıldı, parçalandı ve duvara çarptı. Kendisini karşılayan acı soğuğa hazırlıksız bir şekilde odaya koştu.

Jillian'ın çıplak bedeni yatağın üzerinde yatıyordu, elleri bağlıydı ve dizleri umutsuzca sıcaklık arıyormuş gibi yukarı çekilmişti. Jillian'ın hareketsiz bedenine doğru koşarken korku kalbini sıkıca kavradı. Titreyen bir elle uzanıp yüzünü örten saçları kenara itti, çok geç kaldığını ve artık hayatta olmadığını görmekten korkuyordu.

Kadının kanlar içindeki, hırpalanmış yüzünü görünce dehşetle irkildi. "Aman Tanrım, Jillian, aşkım." Beceriksizce ellerini kurtardı, gözyaşları onu kör ediyordu. Teni buz gibiydi, soğuk, çok soğuk. Onu kollarının arasına aldı, boğazını düğümleyen hıçkırıkları yutkunarak geri çekti. *Penroth ona ne yapmıştı?*

Kızın şişmiş yüzündeki saçları düzeltti. "Jillian," diye fısıldadı. Tanrım, çok üşümüştü. Paltosunu çekip çıkardı ve dikkatlice ona sardı, vücudunu saran büyük çürükleri görünce içinden öfke aktı.

Adam onu hareket ettirirken usulca inledi. "Tatlım, beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini açtı, şişmiş kapakları zar zor aralıyordu. Dudakları sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Şşşt, sevgilim, konuşmaya çalışma." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken sesi çatallaştı.

"Justin," diye fısıldadı. "Ben- ben-" gözlerini kapattı, konuşmaya çalışmak onun için çok zordu.

Yüzünü onun saçlarına gömdü ve ağladı.

Onu daha fazla incitmemek için nazıkçe göğsüne bastırdı ve yukarı kaldırdı. Paltosunu çıplak tenine daha sıkı sardı ve yataktaki çarşaflardan birini alıp onun etrafına sardı.

Londra'ya son sürat bir saat uzaklıktaydılar. Bu hızla giderse üç saatini alırdı. Kadının bu zorlu yolculuğu at sırtında yapabileceğinden emin değildi. Kaburgaları kırıkta, yolculuk durumunu daha da kötüleştirebilirdi.

Başka alternatifi olmadığından, onu at sırtında götürmeyi göze almak zorunda kaldı. Atı yavaşça yürüttü, her geçen kilometrede hayal kırıklığı artıyordu. Penroth'un geri dönme ihtimaline karşı ana yoldan uzak durmaya dikkat ediyordu ve bu onları daha da yavaşlatıyordu.

Jillian birkaç kez uyanıp ona karşı mücadele etti ve o da onu yatıştırarak güvende olduğuna dair güvence verdi. Konuşmaya çalıştı ama gücünü toplayamadı. Adam onun siyah saçlarını öptü, çaresizlik içinde kıvranıyordu. Neden arabasını getirmemişti? Tek derdi ona mümkün olduğunca çabuk ulaşmaktı.

Justin Londra'daki evinin kapısından girdiğinde ilk ışık çizgileri doğu gökyüzünü işaretliyordu. Atından atladı ve basamakları ikişer ikişer çıktı. Jillian'ı üst kattaki en yakın yatağa taşıdı ve uşağa doktor çağırmasını söyledi. Jillian bir saattir kendine gelememişti ve onun bu hareketsizliği Justin'in ödünü koparıyordu.

Zihninde çaresiz öfke tekrar tekrar parladı ve morluklar ve kurumuş kanın altında neredeyse tanınmaz hale gelen şişmiş yüzünü nazıkçe yıkarken elleri titredi. Doktor hızla geldi ve Jillian'ın durumu karşısında dehşete düştüğünü gösterdi. Muayenesini yapabilmek için isteksiz bir Justin'i odadan itti.

Edward çıkarken onu bekliyordu, yaşlı adamın yüzünde endişe okunuyordu. "Ekselansları, Lord Penroth sizi görmek istiyor. Yargıç da onunla birlikte. Onlara uyduğunuzu söyledim ama çok ısrar ettiler."

"İyi düşünmüşsün," dedi Justin, aşağıya inip Penroth'u parça parça etme dürtüsünü zar zor kontrol edebiliyordu. Hızla içeri daldı

gardırobunu açtı ve sanki gerçekten yeni uyanmış gibi aceleyle kıyafetlerini değiştirdi.

Küstah bir tavırla merdivenlerden indi ve Penroth ile yargıcın beklediği salona girdi. "Bunun anlamı nedir?" diye sordu, ikisine de ürpertici bir bakış fırlatarak.

Yargıç rahatsız bir şekilde kıvrandı. "Özür dilerim majesteleri ama Lord Penroth size karşı adam kaçırma suçlamasıyla dava açtı."

Justin buyurgan bir tavırla kaşını kaldırdı. "Bu gerçekten de ciddi bir suçlama.

Lütfen söyleyin, sözde kimi kaçırmışım?"

"Onun burada olduğunu çok iyi biliyorsun!" Penroth patladı, yüzü öfkeyle morarmıştı. "Daha bu gece karımla *nişanlandın* ve şimdi ortadan kayboldu."

"Eğer karınızı takip edemiyorsanız, bunun benim sorunum olduğunu anlayamıyorum."

Yargıç her geçen dakika daha da rahatsız görünüyordu. "Birkaç soruya cevap verirseniz, majesteleri, yolumuza devam edebiliriz."

"Sor o zaman."

"Leydi Penroth burada mı?"

"Hayır, değil," diye sakince cevap verdi.

"Dün geceki balodan beri Leydi Penroth'u gördünüz mü?" "Hayır. Eğer hepsi buysa-"

"Binayı aramamızı talep ediyorum!" Penroth çığlık attı.

"Talep mi ediyorsunuz? Hiçbir şey talep edecek durumda değilsiniz. Evime davetsizce girdiniz ve bana karşı asılsız suçlamalarda bulundunuz. Sabrım fena halde sınanıyor. Seni dışarı atmadan önce evimden defol git."

"Teşekkür ederim, majesteleri. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Yargıç kapıya doğru döndü ama Penroth çılgınca Justin'e baktı. "Onu geri getireceğim, Whittington. Onu saklayabileceğin hiçbir yer yok. O bana geri dönene kadar rahat etmeyeceğim."

Penroth öfkeyle yargıcın ardından tepinirken Justin tepkisini geri çekerek yumruklarını sıktı. Tanrım, Penroth'u yere sermemek ona ne kadar pahalıya patlamıştı. Döndü ve yumruğunu duvara vurdu, koluna yayılan acıyı görmezden geldi.

####

Case, Justin'i çalışma odasında masasının üzerine yığılmış, yüzü ellerinin arasına gömülmüş halde buldu. "Justin?" diye sordu, verebileceği haberlerden korkarak.

Justin başını kaldırıp kasvetli bir şekilde ona baktı ve Case onun ağladığını gördü. Gözleri kıpkırmızıydı ve derinlerindeki umutsuzluk yansımaktaydı.

"O nasıl?" diye sordu usulca.

"Onu dövmüş," dedi Justin kel bir sesle. "Muhtemelen tecavüz etti. Onu yatağa bağlı, hırpalanmış ve kanlar içinde buldum."

Case boğazını düğümleyen duyguları bastırarak nefes almaya çalıştı. "Nerede o?"

"Doktor şu anda onu muayene ediyor."

Case ateşin önüne oturdu ve gözlerini alevlere dikti. "Ne yapacaksın?" diye sordu sessizce.

Justin yanında belirdi, onunkinin yanındaki sandalyeye oturdu. "Penroth onu yalnız bırakmayacak. Gitmesine izin vermeyecek." Yorgun bir elini saçlarında gezdirdi. "Ondan boşanmasını ve özgür olduğunda onunla evlenmesini düşündüm ama ondan asla kurtulamayacak. Onu aramak için çoktan buraya geldi. Onu geri alacağına yemin etti ve ben de ona inanıyorum. Hayatını onu geri almaya, onu cezalandırmaya adayacak kadar deli."

Case sarsılarak yutkundu. "O piçi öldürmekten nasıl kaçındınız?"

"Yargıç onunla birlikteydi. Bize biraz zaman kazandırdım ama Jillian'ı bir an önce Londra'dan çıkarmalıyım."

"Bir planın var mı?"

"Biliyorum," dedi Justin kasvetli bir sesle. "Jillian ve ben, o seyahat edebilir hale gelir gelmez yola çıkacağız."

Göğsünü rahatsız edici bir his kapladı. "Nereye gideceksin?"

"Geçici olmayacak," dedi Justin, dikkatle ona bakarak. "Burada işler senin için kolay olmayacak. Skandal büyük olacak ama Jillian'ın bir daha onun merhametine kalmasına izin veremem. Onu seviyorum ve onunla evlenemezsem bile en azından birlikte olacağız."

"Nereye gideceksin?" Case tekrar sordu, kendi kendine ağlama dürtüsü hissediyordu. En sevdiği iki insanı kaybetme düşüncesi onu felç etmişti. Keder göğsünü ağrıttıyordu.

"Cornwall," diye yanıtladı Justin. "Küçük bir sahil kasabasına. Orada bir kulübe tutarız. Whittington söz konusu bile olamaz."

Sesi pişmanlıkla ağırlaşmıştı ve Case, Jillian'ı alarak kardeşinin ne kadar çok şeyden vazgeçeceğini yeni yeni kavramaya başlıyordu. Evinden ve değer verdiği her şeyden zorla koparılacaktı.

"Onun durumundayken kıtaya ya da Hindistan'a seyahat edemeyiz," diye devam etti. "İyileşmek için zamana ihtiyacı olacak."

Case kardeşini izledi, konuştuğu her kelimeden , her hareketine yansıyan mutlak yıkımı gözlemledi. Ne düşündüğünü bilerek uzandı ve elini omzuna koydu. "Babam seninle gurur duyardı."

Justin başını kaldırdı, gözleri duyguyla parlıyordu. "Yapar ? Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum - inanmak için her şeye karşı çıkıyor olmam mı yoksa umursamıyor olmam mı?"

Case, "Babam bize her konuda onurlu olmayı öğretti," dedi. "Jillian'a sırtınızı dönüp Penroth'un onu almasına izin vermek hayal edebileceğim en onursuz şey olur."

"Onurlu ya da değil, bu asla izin vereceğim bir şey değil," diye söz verdi.

"İkinizi de özleyeceğim," dedi Case, sesi çatlayarak. "Kardeşimi ve en yakın arkadaşımı kaybetmek, düşünmeye bile dayanamıyorum."

"Onu seviyordun."

Bu bir soru değildi. Basitçe dile getirilmiş bir gerçektir. Case gözlerini kısa süreliğine kapattı ama bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Arabama adım attığı andan itibaren onu sevdim."

Tedirginlikle ayağa kalktı ve bir içki doldurdu. "Ama," diye devam etti, "onun ihtiyacı olan şey bir arkadaştı ve onunla olan arkadaşlığımdan bir kez bile pişman olmadım."

"O da seni seviyor, biliyorsun," dedi Justin.

Case hafifçe gülümsedi. "Evet, seviyor ama seni daha çok seviyor. Benim için hissettikleri arkadaşlık sınırlarının dışına çıkmıyor. O özel bir kadın, Justin. Ona iyi bak."

Doktor içeri girdiğinde iki adam da başını kaldırıp baktı. "O nasıl?" Justin oturduğu yerden hızla kalkarak sordu.

"Bunu ona kim yaptıysa asılmalı," dedi yaşlı adam gözlüklerini düzeltirken. "Bu tam bir rezalet." Başını salladı ve çantasını eline aldı. "Şu anda dinleniyor. Ona yüksek dozda afyon tentürü verdim. Çok acı çekiyor gibi görünüyordu. Kaburgalarını bağladım. Daha fazla olmasa da en az bir kırık olduğu kesin."

"Ne kadar sürede seyahat edebilir?" Justin sordu.

"Seyahat mi? Sevgili dostum, en az bir hafta boyunca yatağından kıpırdatılmamalı."

"Bir haftam yok," dedi Justin hayal kırıklığı içinde. "Onu mümkün olan en kısa sürede götürmeliyim. Güvenliği tehlikede."

Doktor gür bir kaşını kaldırdı. "Eğer onu mutlaka götürmeniz gerekiyorsa, sedyeyle götürmelisiniz. Kaburgalarında daha fazla yaralanmaya neden olmamak için ekstra özen göstermelisiniz. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca mümkün olduğunca hareketsiz kalmalı. Heyecan yok, minimum hareket. Şimdi izin vererseniz ilgilenmem gereken başka hastalar var."

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Justin.

Doktor odadan çıkarken Case'e döndü. "Ne yapacağız? Kaybedecek bir haftamız yok. Penroth muhtemelen yarın arama izniyle geri dönecek. Onu senin evine ya da Leydi Bea'nın evine götüremeyiz. Onu orada arayacaktır. Bu arada, kimse bizi görmeden Jillian'ı sedyeyle buradan nasıl çıkaracağız?"

Case kararlı bir sesle, "Bir şeyler düşüneceğiz," dedi.

###

Justin kendini Jillian'ın yattığı odaya bıraktı ve bir süre durup göğsünün sessiz iniş çıkışını gözlemledi ve nefes alış verişinin yumuşak seslerini dinledi. Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu ve Jillian'ın gevşek elini kendi eline aldı. "Tanrım, Jillian, çok üzgünüm," dedi ve elinin avuç içini yanağına dayadı.

Yüzü şişmiş ve birçok çürük yüzünden simsiyah olmuştu. Sol gözü şişmişti ve istese bile açabileceğinden şüpheliydi. Çok kısa bir süre önce onunla birlikte gelini, düşesi olarak hayatını planlıyordu. Şimdi utanç içinde Londra'dan kaçmak zorunda kalacaklardı, bir yalanı yaşamaya zorlanacaklardı, çocukları olacaktı - alçaklar.

Düklüğe bir varis bulmak Case'e düşecekti. Onun çocukları asla miras alamazdı. Yine de Jillian'a sahip olmak ve onun güvende olacağı anlamına geliyorsa bu koşulları kabul edebilirdi.

Ayağa kalktı ve kendini yavaşça onun yanındaki yatağa bıraktı. Elini çenesinin altına sokarak yorgun bir şekilde gözlerini kapattı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Lütfunuz, !"

Justin kafasını saran sisin içinden yavaşça çıktı. Hızla gözlerini kırpıştırarak yönünü bulmaya çalıştı. "Edward, sen misin?"

"Gerçekten, majesteleri."

Onu uyandırmamak için kendini yavaşça Jillian'dan uzaklaştırdı. Yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Saat kaç?"

"Saat neredeyse dört, Majesteleri. Sizi uyandırdım çünkü Leydi Dunberry burada ve çok üzgün görünüyor. Lord Case de onunla birlikte salonda."

"Teşekkür ederim Edward, hanımefendiye hemen geleceğimi söyle."

Kendini daha şık göstermek için yorgun bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Jillian'a hızlı bir bakış attıktan sonra Leydi Bea'yı karşılamak için aceleyle aşağı indi. Salona girdiğinde Edward'ın Leydi Bea için çay doldurduğunu gördü.

Onun odaya girdiğini görünce ayağa kalktı ve ellerini uzatarak öne doğru koştu. "Ekselansları, endişeden secdeye kapandım," dedi gözyaşları içinde ellerini tutarken. "Söyleyin bana, o nasıl?"

"O dinleniyor. İlginiz için teşekkür ederim leydim." Ona Case'in yanındaki koltuğuna kadar eşlik etti ve karşılına oturdu.

"Onu durdurmalıydım," dedi ellerini sıkarak. Retikülünden bir mendil çıkardı ve gözlerini kuruladı. "Onu durdurmuş olsaydım, bunlar asla olmazdı."

"Kendini suçlamamalısın." Case nazikçe onun elini tuttu. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Suçlanacak biri varsa o da benim," dedi Justin sessizce. "Onu asla yalnız bırakmamalıydım."

"Ne yapacaksınız?" Leydi Bea sordu.

"Jillian ve ben, o seyahat edebilir hale gelir gelmez Londra'dan ayrılıyoruz." "Bu doğru değil!" dedi ayağını yere vurarak.

İki adam şaşkınlıkla ona baktı.

"O alçak Penroth burada el üstünde tutulurken senin ve Jillian'ın güvenlik için Londra'dan kaçmak zorunda kalmanız doğru değil." Öfkeyle ayağa kalktı, devekuşu tüylü şapkası başında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. "I

onu kibar çevrelerden dışlamaktan büyük zevk alacaktır. İşim bittiğinde, hoş karşılanacağı tek bir salon bile kalmayacak."

Case kıkırdadı. "Yardıma güvenebilirsiniz. Şu anda olduğu gibi beş parasız kalmasını sağlamayı planlıyorum." Justin'e döndü. "Jillian'ın evinin satışını kendime göre ayarlama cüretini gösterdim. Tabii ki satış tarihi geçen Kasım olduğu için belgelerde biraz rötuş yapıldı." Sırıttı. "Zaten orada ikamet ettiği için ona tahliye tebligatı yapmak bana büyük bir zevk verecek."

Leydi Bea kahkahalarla güldü. "Çok sinsi bir zekan var, Devlin. Bunu sevdim!"

Ama geçen yılki satış tarihini yansıtmayı nasıl başardınız?" "Birkaç iyilik istedim."

Leydi Bea Justin'e döndü. "Sizi tutmayacağım, Majesteleri, ama lütfen şunu bilin ki siz ve Jillian her zaman benim ve çevremdeki hanımların desteğine sahip olacaksınız. Eğer yapabileceğim bir şey olursa, beni aramaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederim leydim. Bunun Jillian için de çok şey ifade edeceğini biliyorum."

Kadın aceleyle döndü, ama Justin onun gözlerindeki yaşları görmeden önce değil.

Case nazikçe, "Seni evde göreceğim," dedi.

"Buna gerek kalmayacak, Devlin. Yaşlı olabilirim ama hâlâ kendimi eve götürebilecek durumdayım."

Justin onun cüretkârlığına gülümsedi. Adamları arkasından bakarken bırakarak odadan çıktı.

Case hayranlıkla, "O çıktığında kalıpları kırdılar," dedi. "Öyle de yaptılar."

Oturdu ve tekrar Case'e baktı. "Fazla zamanım yok. Penroth'un sabah yargıç ve evi arama emriyle birlikte gelmesini bekliyorum."

Case içini çekti. "Bu bir sorun teşkil ediyor. Onu benim evime ya da Leydi Bea'nın evine taşımamızı bekleyecek, yani ikisi de söz konusu değil."

"Affınıza sığınarak, majesteleri, ama bir çözümüm olabilir."

Justin başını kaldırdığında Edward'ın kapıda sessizce durduğunu gördü.

"Burada Leydi Penroth'u saklayabileceğimiz bir yer var, eğer biri onu aramaya gelirse."

Justin ve Case merakla ona baktılar. "Devam et," dedi Justin.

"Büyükbabanız, nasıl desem, biraz münzevi biriydi ve sonuç olarak ilerleyen yaşlarında giderek paranoyaklaştı. İskoçların tekrar ayaklanıp Londra'yı işgal edeceğine inanıyordu, bu yüzden ana odanın ötesine gizli bir oda inşa ettirdi. Buraya duvardaki sahte bir panelden girebilirsiniz."

"Neden bundan daha önce haberdar edilmedim?" Justin kuşkuyla sordu.

"Baban, büyükbabanın kendine has özelliklerinin herkes tarafından bilinmesi için bir neden görmedi, ben de görmedim."

"Gel bana bu odayı göster," dedi Justin, ayağa kalkıp misafir odasından çıkarken.

Üç adam merdivenlerden çıkıp Justin'in yatak odasına girdiler. Edward evin arka tarafına bakan uzak duvara doğru yürüdü. Pervaza ve yanındaki panele hafifçe vurdu ve sonra sıkıca içeri doğru bastırdı. Yavaşça yerinden çıktı, duvarın tüm bölümü içeri doğru sallandı.

Case ısıklık çaldı. "Vay canına. Yaşlı adam aptalın *tekiydi*."

Justin yılların örümcek ağlarını bir kenara fırçalayarak küçük odaya girdi. Karşı duvarda küçük bir karyola, onun yanında da küçük bir masa ve sandalye duruyordu. Yarım kullanılmış tek bir mum, birinin uzun zaman önce burada vakit geçirmiş olduğunu ima edercesine tutucusunda duruyordu. "Hizmetçilere söyle hemen temizlesinler ve yatağa temiz çarşafılar koysunlar. Penroth tekrar ortaya çıkarsa bu mükemmel bir şekilde işe yarayacaktır. Eğer gelmezse, o zaman onu gereksiz yere evden çıkarmamış oluruz."

Edward hizmetçileri çağırmak için ayrıldı ve Justin ile Case aşağı indiler. "Ben bir süre Jillian'la kalacağım," dedi Justin. "Onun yalnız uyanmasını istemiyorum. Neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun?"

"Sanırım geleceğim," dedi Case yorgun bir sesle. "Jillian uyandığında ona yarın onu görmeye geleceğimi söyle."

Justin Jillian'ın odasına girdi ve yatağının yanındaki pozisyonuna geri döndü. Jillian kıpırdanmaya başladığında ne kadar zamandır oturmuş onu uyurken izlediğini bilmiyordu. "Jillian, tatlım, beni duyabiliyor musun?"

Dudakları aralandı ve sağ göz kapağı hafifçe açıldı. Konuşmaya çalıştı ama sesi hırıltılı bir vıraklamayla çıkıyordu. Yatağının yanındaki masanın üzerinde duran sürahidan hızla su doldurdu ve yavaşça başını kaldırdı. Bardağı dudaklarına götürerek ağzına birkaç damla damlattı. Onu tekrar aşağı indirdi ve bardağı kenara koydu.

"Geldin," diye fısıldadı.

"Yapmayacağımı mı sandın?" diye sordu elini dudaklarına götürerek. "Canım acıyor mu?"

"Pek bir şey hissetmiyorum," diye mırıldandı.

"Afyon yüzünden. Doktor sana yüksek dozda verdi."

"Kötü mü?" diye sordu.

"Hayır, tatlım, iyi olacaksın. Seninle ilgileneceğim, seni yeniden iyi edeceğim." Onun saçlarını okşadı ve elini avucunun içinde sıktı.

"Lucas nerede?" diye sordu sesi çatlayarak.

"Endişelenmemelisin, sevgilim. Ben yaşadığım sürece sana bir daha asla yaklaşamayacak."

"Ama Justin, biz ne yapacağız? Ben evliyim." Bir damla gözyaşı kaçıp yanağından aşağı süzüldü ve adam başparmağıyla şefkatle gözyaşını sildi.

"Sen hiç merak etme, aşkım. Ben seninle ilgileneceğim. Şimdi biraz dinlen. Sen uyuyana kadar seninle kalacağım."

Çok geçmeden düzgün nefes alışları odayı bir kez daha doldurdu.

####

Justin irkilerek uyandı ve sabahın erken saatlerinde güneş ışığı pencereden içeri süzülürken gözlerini kıstı. Başını hareket ettirirken neredeyse yüksek sesle inliyordu, Jillian'ın yatağının yanındaki sandalyede geçirdiği geceden dolayı boynu ağrıyor ve sertleşiyordu. Ayağa kalkıp bacaklarını uzatırken eliyle ağrıyan kaslarını ovuşturdu. Arkasından kapı açıldı ve içeri kimin girdiğini görmek için döndü.

"Size ve Leydi Penroth'a bir tepsi kahvaltı getirme cüretini gösterdim," dedi Edward yatağın yanına koyarken. "Buraya geldiğinizden beri ikinizin de bir şey yemediğini biliyorum ve Leydi Penroth gücünü yeniden kazanmak istiyorsa yemek yemeli."

Justin minnetle yaşlı adama bakarak, "Teşekkür ederim Edward," dedi.

"İhtiyacınız olursa Leydi Penroth için oda hazır. Lord Penroth geldiğinde elbette sizi derhal bilgilendireceğim."

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Edward."

"Her halükarda bunu denemeyelim, Majesteleri." Ağzının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve odadan çıktı.

Justin kızarmış ekmek, yumurta ve sosisle dolu tepsiyi aç gözlerle inceledi. Tabağındakileri hızla mideye indirdikten sonra Jillian'ın yemesi için et suyu dolu kâseyi soğuması için kenara koydu.

Birkaç dakika sonra kadın kıpırdandığında, adam onun yanına yattı ve yavaşça onu kaldırarak et suyunu kaşıkla ağzına götürdü. Adam kaşığı dudaklarına götürürken kadın hâlâ şiş olan dudaklarını aklıkla yaladı. Bitirdiğinde yorgun bir şekilde arkasına yaslandı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Saçlarına bir öpücük kondurdu.

Edward kapıyı çalmadan içeri daldı, yüzünde alışılmadık bir çatıklık vardı. "O burada, majesteleri. Onları aşağıda beklettim."

Justin hızla ayağa kalktı. "Jillian, aşkım, seni başka bir yatağa taşımalıyım ve sessiz kalman şart. Bana güveniyor musun?"

Kadın başını salladı ve adam onu nazikçe yataktan kaldırdı. Adam kapıya doğru ilerlerken dudaklarından yumuşak bir inilti geçti. "Tanrım, çok üzgünüm tatlım. Seni incitmek istememiştim."

"Ben iyiyim," dedi dişlerini sıkarak. "Benim için endişelenmeyin."

Koridordan yatak odasına doğru aceleyle ilerledi ve duvardaki hâlâ açık olan panelin yanından geçti. Edward mumu yakarak küçük odanın içini yumuşak bir ışıqla aydınlattı. Jillian karyolaya yatırıldı, sonra Justin ve Edward aceleyle geri çekilip arkalarındaki paneli kapattılar.

Justin merdivenlerden inip Penroth'un yargıcın yanında durduğu ve sabırsızca botuna vurduğu odaya girdi. "Beyler," dedi Justin onların önünde dururken. "İkinci kez ziyaret etme onurunu neye borçluyum?" "Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsunuz," diye tükürdü Penroth, yanakları şişerek ve gözlerinde vahşi bir bakış.

Yargıç Justin'e acı dolu bir bakış attı. "İzinsiz girdiğimiz için özür dilerim majesteleri, ama Lord Penroth karısını aramam için ısrar etti."

Justin bir kaşını kaldırdı. "Sanırım böyle bir girişim için izniniz var?"

Yargıç Justin'e bir kâğıt uzattı ve o da kâğıdı dikkatle incelediğini gösterdi.

"Pekâlâ o zaman," dedi evin geri kalanına doğru eliyle işaret ederek. "Ama elinizi çabuk tutun. Sabrım tükeniyor."

Penroth, yargıçla birlikte odadan çıkarken Justin'e muzaffer bir bakış fırlattı.

Otuz dakika sonra yargıç, Justin'in rahatça oturup gazete okuduğu salona döndü. Penroth hemen arkasından bağırarak küfürler savuruyor ve Justin'in tutuklanmasını talep ediyordu.

Yargıç özür dileyerek Justin'e baktı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, majesteleri. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğimizden emin olabilirsiniz." Penroth'a doğru sinirli bir bakış fırlattı. "Dük tutuklanmanızı talep etmeden önce evinden çıkmanızı öneririm. Karınız burada değil."

"Ve emin olun Lord Penroth, bir daha kapımın önünü karartırsanız, sizi kesinlikle tutuklatacağım," dedi Justin ipek gibi.

Penroth, sadakatsiz orospudan ve sevgilisinden intikam almaya yemin ederek evden çıktı.

Onlar gittikten sonra Justin rahat bir nefes aldı. Jillian'ı Londra'dan çıkarma ihtiyacı her zamankinden daha acil bir hal almıştı. Penroth'un şu anki durumunda, onu bulursa kesinlikle öldürecekti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Sosyete gazeteleri Lord Penroth'un dönüşü ve karısının Whittington Dükü ile nişanlanmasına dair şok edici haberlerle doluydu. Kontesin ortadan kaybolmasıyla ilgili spekülasyonlar almış başını gidiyordu. Mayfair'in daha fazla sakini, bu lezzetli skandala ilk elden tanık olma umuduyla akın ettiği için Londra, Ocak ayı için alışılmadık derecede kalabalıktı.

Leydi Penroth kaçmış mıydı? Lord Penroth onu kıskanç bir öfkeyle mi öldürmüştü? Daha da kötüsü, Dük onunla birlikte kaçmış mıydı?

Edward, Dük'ün evine gelen birçok ziyaretçiyi geri çevirmekle meşguldü. Sonunda büyük ferforje kapıları kapattılar, ancak herkes dükün hâlâ evde olduğunu biliyordu.

Lord Penroth, korkunç derecede haksızlığa uğramış bir koca rolüne büründü. Acı hikayesini dinlemek isteyen herkese feryat etti, hatta dükü alenen adam kaçırmak ve zina yapmakla suçlayacak kadar ileri gitti. Görünüşe göre tüm Londra nefesini tutmuş Dük'ün cevabını bekliyordu.

Leydi Bea kendi dedikodusunu yaymakla meşguldü. Sosyetenin en saygın hanımlarından bazılarının da desteğiyle Lord Penroth, en azından kadınlar arasında, yavaş yavaş tonun en nefret edilen adamı haline *geliyordu*. Erkeklerin çoğu Lord Penroth'a sempati duysa da bunu açıkça söyleyecek kadar cesur değillerdi.

Ancak beyefendilerin kulüplerindeki konuşmalar, kadının itaat etme görevi ve kocanın bu konuda zorlama hakkı etrafında dönüyor gibiydi. Lord Penroth aptal değildi. Bu adamları, bu evlilik kardeşlerini yetiştirmişti. Ya eşleri de aynısını yapsaydı? Kadınlar birdenbire evlilik bağlarını koparıp istediklerini yapmaya kalksalar dünya nasıl bir yer olurdu? Hayır, bu hiç olmazdı, içkileri ve kart oyunları eşliğinde anlaştılar.

###

Case, White's koridorlarında gezinerek oyun masalarının etrafında oturan birçok beyefendinin arasında Penroth'u aradı. Birkaç masa ötede Penroth'u gördüğünde, "İşte Penroth," diye seslendi.

"Ne istiyorsun Devlin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Leydi Jillian'ın Mount Caddesi'ndeki konağına yerleştiğinizi duydum."

"Yani?" dedi suratı asık bir şekilde. "O benim karım olduğu için burası benim evim." Etrafındaki birkaç kişi başlarıyla onayladı.

"Aslında onun evi olsaydı aynı fikirde olurdum ama artık bana ait olduğu için orada bulunmanıza itiraz etmek zorundayım. Kiracı istemiyorum."

Penroth'un yüzü benek benek oldu, öfkesini kontrol etmeye çalışırken gözleri şişti. "Ben böyle bir şeyi kabul etmedim, bu nedenle yasal değil."

"Oh, ama öyle." Case başını eğdi. "Yasa dışı bir işe karışmış olabileceğimi ima etmenize alındım. Bu evi geçen Kasım ayında Jillian'dan satın aldım." Penroth'un yüzüne bir belge tutuşturdu. "Gördüğünüz gibi, bu tamamen yasal. Şimdi, satmak istememenizi anlıyorum, ancak mülk için zaten yüklü bir meblağ ödediğimden, tapuyu bırakmadan önce satın alma bedelinin tam olarak tazmin edilmesini talep ediyorum."

Penroth öfkeyle patladı ve küfürler savurarak belgeyi parçalara ayırdı. "Bu yanına kalmayacak Devlin. Herkes onun kardeşinin olmadan önce senin fahişen olduğunu biliyor."

Case, "Hakaretiniz için hemen özür dileyeceksiniz ya da ikinci bir isim vereceksiniz," diye homurdandı.

Penroth huzursuzca güldü. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve bu işe yaramayacak. Benden kurtulmak için beni düelloya kışkırtamazsın."

"O halde hakaretlerinizi kendinize saklamanızı öneririm," diye uyardı. "Buna bir daha müsamaha göstermeyeceğimden emin olabilirsin."

"Yarın sabaha kadar evimden çıkman gerekiyor, yoksa seni dışarı attırırım." Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı, botlarının sesi artık sessiz olan odada yankılanıyordu.

Neredeyse kapıya varmıştı ki bir ses onu durdurdu. "Devlin, bir dakika lütfen." Case şaşkınlıkla arkasını döndü. Oyun odasının hemen dışındaki duvara yaslanmış bir adam gördüğünde genişçe gülümsedi. Gölgelemin arasından öne doğru yürüdü.

"Hawk! Londra'ya ne zaman geldin? Justin burada olduğunu biliyor mu?"

Cevap vermedi ama onun yerine, "Duyduğuma göre en büyük kuzenim kendini büyük bir belanın içine sokmuş," dedi.

"Şimdi Justin'e gidiyorum. Neden benimle gelmiyorsun?" diye davet etti Case.

"Justin'e bir haberim var, o yüzden evet, ben de geleceğim."

Case soran bir kaşını kaldırdı ama Hawk sessiz kaldı.

İki adam Case'in arabasına bindi ve Justin'in evine doğru yola çıktı. Hawk arabanın içini incelerken, "Görüyorum ki ikinci oğul olmanın faydaları yok değilmiş," dedi.

Case güldü. "Doğru düzende doğmayan bizler, servet biriktirmek için alternatif yollar bulmalıyız."

"Duyduk demeyin," diye mırıldanarak bacaklarını koridor boyunca uzattı.

"Uzun zamandır yoktun kuzen," dedi Case, kendi yaşına bu kadar yakın olan adama merakla bakarak. Hawk neredeyse onunla ve Justin'le birlikte büyümüştü. Anneleri kardeşti ve düşes, tacizci kocasından kaçtıklarında küçük kız kardeşini ve oğlunu yanına almıştı. Daha sonra ona geri dönmüştü ama Hawk Whittington'da kalmıştı. Case, Hawk'ın annesini bu yüzden affettiğinden emin değildi.

Park Lane'e yaklaştıklarında pencereden dışarı bakarak belli belirsiz, "İş için kıtaya gittim," dedi.

Her zamanki gibi açık sözlü, diye düşündü Case hayal kırıklığına uğramış bir eğlenceyle. Kuzeni çok sayıda sırrı olan karmaşık bir kişiydi. Okuldan ayrıldıklarından beri geçen onca yıl boyunca kendi bildiğini okumuştı ve Case herhangi bir zamanda tam olarak ne yaptığını söylemekte zorlanıyordu. Ya da bu konuda nerede olduğunu. Araba durduğunda, "Justin seni gördüğüne sevinecek," dedi.

İki adam eve girip Justin'in çalışma odasına yerleştiler ve Edward'ın onu çağırmasını beklediler. Birkaç dakika sonra içeri girdi, o sabahki halinden biraz daha iyi görünüyordu. Kuzenlerini görünce gözleri parladı. "Hawk! Onu nerede buldun Case?"

Kuzenini sıcak bir şekilde kucakladı. "Seni evde görmek çok güzel Hawk. Sana bir içki getireyim, seni Londra'ya neyin getirdiğini anlatırsın."

"Korkarım kötü haberler getirdim," diye itiraf etti Justin'in doldurduğu içkiyi kabul ederken. "Bu sabah son dedikoduları duyacak kadar uzun süre mahkemedeydim."

Justin ve Case birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Kuzenlerinin sarayda ne işi vardı?

"Penroth ve karısıyla ilgili tüm bu olayların haberi Prinny'ye ulaştı. Birçok nüfuzlu lord onun bu konuda harekete geçmesini istiyor. Bu işin peşini bırakırsa kadınlara yanlış mesaj vereceğinden korkuyorlar."

"Çok baskı yaptılar ve söylenenlere göre o da boyun eğdi. Kraliyet Muhafızlarının bu öğleden sonra size saraya kadar eşlik etmesini bekleyebilirsiniz. Prinny sizinle görüşmek istiyor."

"Kraliyet Muhafızları mı?" Case sorguladı.

"Benimle mi?" Justin şaşkın bir sesle sordu.

"Zaman kaybetmeyelim," dedi Hawk sabırsızca. "Buraya seni uyarmaya gelmedim, böylece herhangi bir bağlantın olduğunu inkâr edebilirsin. Leydi Penroth'u piç kocasından sakladığınızdan hiç şüphem yok. Penroth dönmeden önce onunla evlenmeye hazır olman bile bana ona aşık olduğunu gösteriyor. Aşk için evlenmek gibi romantik fikirlere sahip olan hep sendin." Ses tonu hafifti ama içinde bir parça küçümseme de vardı.

Justin yumuşak bir sesle, "Hâlâ katılaşmış bir alaycı," dedi. "Evet, Jillian burada." Hawk'a güveniyordu. Case dışında dolaylı olarak güvendiği tek adam oydu. Hawk'ın bu bilgiye nasıl ulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama boşa kürek çekmeyecekti.

"Onu neden burada, Londra'da tutuyorsun?" Hawk inanamayarak sordu. "İkinizi de tutuklatmaya mı çalışıyorsun?"

"Seyahat edecek kadar iyi değildi," dedi sessizce. "Penroth neredeyse onu öldürüyordu."

Hawk'ın yüzü ölümcül bir ifadeye büründü, siyah gözleri hissetmiş olabileceği her türlü duyguyu gizliyordu. "O halde bugün gitmelisin," dedi. "Prinny'nin muhafızları gelmeden önce. Burada olmazsan çağrılman pek mümkün değil."

"Kraliyet Muhafızları da neyin nesi?" diye sordu Case. "Ve o haklı Justin, bu senin için büyük bir bela anlamına gelebilir."

"Prinny'nin çıkarlarını gözeten iyi eğitilmiş bir grup sadık adamı var," dedi Hawk biraz da eğlenerek. "Kamuoyunda pek bilinmez ama saraydakiler onlara Kraliyet Muhafızları adını takmış." Justin'e geri döndü. "Ama önemli olan Prinny'nin uşaklarının kim olduğu değil, sizi ve Leydi Penroth'u Londra'dan çıkarmak."

Justin inatla, "Onu henüz hareket ettiremem," dedi.

"Onu taşımak zorunda değilsin," dedi Hawk. "Sadece Londra'dan çıkman gerekiyor. Kimse onun burada olduğunu bilmiyor ama herkes *senin* burada olduğunu biliyor."

"Onu bırakmayacağım."

"Haklılar Justin, hemen gitmelisin," diye yumuşak bir ses duyuldu kapı aralığından.

"Jillian!" Justin ona doğru koşarak haykırdı. "Kalkmamalısın."

Hawk, annesini ve onu alıp kız kardeşinin güvenli evine kaçtığı gün nasıl göründüğünü hatırladıkça göğsü sıkışarak onun baktı.

"Justin, beni bu kadar şımartma," diye itiraz etti, adamın kolunu sallayarak. Dengesiz bir şekilde Case ve Hawk'ın oturduğu yere doğru ilerledi ve biraz çaba sarf ederek onların önündeki sandalyenin kenarına oturmayı başardı.

Solgun yüzü hâlâ çürüklerle kaplıydı ve sol gözü neredeyse şişmişti. Yine de Hawk onun inkar edilemeyecek kadar güzel bir kadın olduğunu görebiliyordu ve görünüşe bakılırsa Justin ona sıırıslıkam aşıkta. Onun ve Case'in gözlerinin içine bakarak Justin'in ne tür bir tehlike içinde olduğunu öğrenmek isteyen kadının kabadayılığından etkilenmişti.

İç çekti. Onlara yardım edecekti. Justin onun için sadece bir kardeş gibi değildi, aynı zamanda annesinin babasına dönmek zorunda kaldığı gibi Jillian'ın da Penroth'a geri dönmesi fikri midesini bulandırıyor.

"Jillian, aşkım, lütfen, yatağına dönmelisin," diye ısrar etti Justin. "Uyanık olmamalısın."

Başını bir kez daha salladı ve Hawk'a döndü. "Sen Hawk olmalısın," dedi usulca. "Case'in tarifinden seni nerede görsem tanırım."

"Sizinle tanışmak bir zevk leydim. Bu şartlar altında karşılaştığımız için üzgünüm. Ama kuzenimle aynı fikirdeyim. Yataktan çıkmamalısınız."

Yüzü kızgınlıkla buruştu. "Biriniz bana neler olduğunu ve Justin'in neden tehlikede olduğunu söyleyene kadar yatağıma dönmeyeceğim."

Case, "Sen her zaman inatçıydın," diye mırıldandı.

"Prens Justin için Kraliyet Muhafızlarını gönderiyor. Eminim nerede olduğunuzla ilgili olarak onu sorgulamak istiyordur."

"Hawk, yeter!" Justin kuzenine karanlık bir bakış atarak uyardı.

Hawk, Jillian'ın yüzünün daha da solgunlaşmasının mümkün olmadığını düşünüyordu.

"O halde gitmeliyim," dedi kararlı bir şekilde. "Naibi kendim göreceğim. Boşanma talebinde bulunacağım."

"Hayır!"

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırıldı diğer iki adam.

Kadın onların sertliği karşısında irkilmiş görünüyordu.

"Leydi Penroth, Justin için endişelenmenizi takdir ediyorum. Ben de endişeliyim, bu yüzden buradayım ama eğer herhangi birimizin Justin'e yaptırım uygulayacağını düşünüyorsanız

"O domuza dönüşünüzde yanıyorsunuz." Adam dikkatle ona baktı. "Başka bir yol bulacağız," dedi nazikçe.

"Justin'in benim yüzümden sorgulanmasına izin veremem, vermeyeceğim," dedi inatla. "Onur onun için her şeydir. Bu ona ve adına nasıl yansıyacak?"

"*Sen* benim her şeyimsin Jillian," dedi sessizce. "Bir yolunu bulacağız."

Kadın ona baktı, yüz hatlarında şaşkınlık okunuyordu.

"Londra'dan ayrılmak için zaten bir planın olduğunu varsayıyorum?" Hawk Justin'e bakarak sordu.

"Doğru tahmin ediyorsunuz."

"O halde önümüzde duran tek sorun sizi ve Leydi Penroth'u bu evden ve şehirden gözlenmeden nasıl çıkaracağımızdır."

"Kesinlikle," dedi Case onaylayarak.

Jillian şaşkınlık içinde üç adama baktı. Ayağa kalktı ve dengesizce sallandı. Üç çift el onu sabitlemek için uzandı. "Justin, konuşmalıyız," dedi kararlılıkla. "Benimle birlikte Londra'yı terk etmeyi planlıyormuşsun gibi geliyor."

"Evet, ," dedi, destekleyici bir kolu omuzlarına dolayarak. "Bunu yapmana izin veremem," dedi yüzüne yansıyan acıyla.

"Benim kararım çoktan verildi."

Ciddi gözlerini ona çevirdi, sesinde yalvaran bir ifade vardı. "Justin, *yapamazsın*. Bunun ne anlama geleceğini düşün." Sesi kesildi ve gözlerini kapattı, yüzünden bir acı kasılması geçti.

Justin onu kendine doğru çekti ve yavaşça sandalyesine geri indirdi. "Jillian, yatağına dönmelisin. Doktor birkaç gün daha hareket etmemen konusunda ısrar etti."

Yavaşça başını salladı ama sonra dönüp Hawk'a baktı. "Gitmesini sağlayacağına *söz ver*."

"Size söz veriyorum leydim."

Gözlerini yorgunca kapadı ve Justin'in onu odasına götürmesine izin verdi.

Justin döndüğünde Edward kapının yanında duruyordu. "Ekselansları, giderken size ve hanımefendilerine eşlik etmek istiyorum."

Justin şaşkınlıkla ona baktı. "Edward, anladığımı sanmıyorum. Whittington'a geri dönmeyeceğiz. Keşfedilmemek için oldukça mütevazı bir yerde konaklamak zorunda kalacağız."

Edward kendini toparladı. "Size eşlik etmek istememin tek nedeninin geçim kaygım olduğunu düşünmeniz beni çok kırardı. Babanız bana oldukça cömert davrandı ve emekli olmak için düzenli bir meblağım var. İhtiyaç duyduğunuz anda sizi ve hanımefendiyi terk edersem kendimi asla affetmem."

", neye bulaştığınızı tam olarak bildiğiniz sürece.
Arkadaşlığınızı memnuniyetle karşılıyorum."

Edward dehşet içinde ona baktı. "*Arkadaş* olacağımızı hiç ima etmedim. İyi bir uşak nereye giderse gitsin efendisine hizmet eder."

Justin onun skandal yaratan ses tonuna sıırttı. "Ailemin hiç sahip olmadığı kadar gerçek bir dost."

Kükredi, ama Justin onun aceleyle uzaklaşırken yüzünde beliren memnun ifadeyi kaçırmadı.

Justin çalışma odasına doğru ilerlerken Hawk ayağa kalktı. Kraliyet Muhafızları ortaya çıkmadan önce Justin'i evden çıkarma umudu varsa, hızlı hareket etse iyi olurdu. Bir bardak aldı ve Justin için bir içki doldurmadan önce küçük bir şişenin içindekileri ustalıkla içine döktü. Bardağı kuzenine uzattı. "Çok güzel bir hanımın var kuzen. Neredeyse beni kıskandıracaksın."

Justin içkiyi aldı ve ateşin önüne oturarak boş boş yudumladı.

Hawk yumuşak bir sesle, "Londra'dan hemen ayrılmanızı öneriyorum," dedi. "Dikkatler evinizden uzaklaştırıldıktan sonra Leydi Penroth size katılabilir."

Case, "Hawk'la aynı fikirde olmak zorundayım," diye konuştu. "Gerçekten başka bir yolu yok."

Hawk, Justin'in elindeki boş bardağa dikkatle bakarak, "Başka seçeneğin yok," dedi.

"Hepsine lanet olsun! İçkime ne koydun?" diye sordu, odaklanamayan bakışları Hawk'a ulaştığında.

"Seni biraz daha idare edilebilir kılacak bir şey," dedi özür dilemeden.

"Seni orospu çocuğu! Ne yaptın sen? Eğer Jillian'a bir şey olursa, seni bulup öldürürüm."

Hawk, Justin'in bilincini kaybetmesini izlerken, "Daha azını beklemezdim," dedi.

"Ona ne yaptın ve neden yaptın?" Case kuşkuyla sordu.

Hawk onu görmezden geldi ve Edward'ı çağırdı. "Hawk, sen ne halt ediyorsun?"

"İşbirliği yapmasını sağlamak için daha iyi bir yol düşünebiliyor musun?" Case'e sertçe baktı. "Kraliyet Muhafızları onun için geldiğinde her şey biter. Bizim yardımımızın ötesinde olacak. Adam kaçırmakla suçlanacak. Prinny gerçekte ilgilenmiyor. O sadece kendisini finansal olarak destekleyenleri tatmin etmek istiyor ve hepimiz onun ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu biliyoruz."

Case uzanıp Hawk'ın omzunu kavradı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi.

"Prinny'nin ne yapıp yapmadığı hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Sana bunu söyleyemem Case." Hawk onun elini silkti. "Güven bana. Biz Justin'i bir an önce Londra'dan çıkarmalıyız. Prinny'yi bana bırak."

Case şaşkınlıkla ona baktı. "Bütün bunlar bittiğinde, seninle uzun uzun konuşacağız."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Justin gözlerini açtı ve hemen tekrar kapattı. Başı fena halde ağrıyordu ve ağzı talaş doluymuş gibi hissediyordu. En son ne olduğunu hatırlayınca aniden doğruldu. Hangi cehennemdeydi ve Jillian neredeydi?

" , biraz su ister misiniz?"

Başını kaldırdığında karşısında Edward'ın oturduğunu gördü. Bir arabanın içindeydiler. "Neredeyiz?" diye sordu.

"Neredeyse sahile varmak üzereyiz."

Justin baktı at onu içinde şaşkınlıkla. "Nasıl uzunvar

Biz seyahat ediyor muydun?"

Edward acı çekmiş görünüyordu. "Neredeyse tam bir gün, majesteleri."

Justin kuzenine bir kez daha küfretti. "Jillian nerede?"

"O güvende," diye cevap verdi. "Sen ve ben ayrıldığımızda Lord Case ve kuzenin onun güvenliğiyle ilgileniyorlardı."

"Bana ilaç verdin."

"Kuzenin sana ilaç vermiş," diye düzeltti. "Ben sadece seni evden çıkarmasına yardım ettim."

"Peki beni evden tam olarak nasıl çıkardınız?"

Edward oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bir sandığın içinde, majesteleri." "Sandık mı? Beni bir sandığa mı tıktın?"

"Evet, öyle yaptık," diye açıkladı. "Lord Case eşyalarınıza rıhtıma kadar eşlik etti ve Londra'dan ayrılmış gibi görünmeniz için Hindistan'a geçiş rezervasyonu yaptı."

"Peki Jillian'ın yanında kim var?"

"Lord Case dönene kadar kuzenin onunla birlikte senin evinde kaldı; en azından plan buydu. Elbette o sırada ben de sizinle birlikte Cornwall'a doğru yola çıkmıştım. Lord Case geri dönecek ve Londra'daki evinizi kapatacaktı, çünkü artık orada ikamet etmediğiniz bildirilmişti."

"Peki Jillian'ı Londra'dan nasıl çıkarmayı düşünüyorlar?"

"Bilmiyorum, majesteleri," dedi özür dileyerek. "Sizi Cornwall'da kuzeninizin ayarladığı bir kır evine götürmekle görevlendirildim. Soran herkese anlatmanız gereken hikâye, karınızın kötüleşen sağlığının sizi daha ılıman bir iklime zorladığı ve doktorların onun tamamen iyileşeceğini düşündüğüdür."

"Hawk tüm bunları bu kadar kısa nasıl yaptı?
Jillian'ı Cornwall'a götürmeyi planladığımı nereden biliyordu ki?"

Edward omuz silkti. "Özür dilerim, majesteleri. Sizi güvenli bir şekilde oraya götürmek için bilmem gerekenler dışında benimle anlaşmalarını paylaşmadılar."

"O halde, bu küçük maskaralığı başaracaksa, bana lütfun yerine adımla hitap etmeye çalışsan iyi edersin."

Edward az önce dilini yutmuş gibi görünüyordu. "Ah, bu kadar küstah olamazdım," diye soludu.

"Tüm Cornwall'ın kim olduğumu bilmesini istemiyorsan, nasıl küstah olunacağını öğrenmeye başlamanı öneririm. Hawk yeni görevime uygun kıyafetler almayı akıl edebildi mi?" diye ekledi bir an düşündükten sonra.

"Gerçekten de öyle, , yani ?" Justin iç çekti. "Evet, Edward?"

"Sana tam olarak ne diyeceğim?"

###

Jillian Justin'in salonunda oturuyordu, Hawk ve Case de yanında bekliyorlardı. Justin'in Londra'dan sağ salim ayrıldığını söylediklerinde rahatlamıştı. Ama onu nasıl da özlemişti. Yatağının başucundaki rahatlatıcı varlığını, kendi elinin etrafındaki sıcak elini... ev bomboş hissediyordu. Onsuz kendini boş hissediyordu.

Justin'in ayrılmasından sadece iki saat sonra Kraliyet Muhafızları, Prens Naibi'nin sarayda bulunmasını isteyen bir yazıyla Justin'in evine gelmişlerdi. Birkaç saat boyunca küçük gizli odada saklanmış, sonunda Justin'in evde olmadığından emin olan muhafızlar oradan ayrılmıştı.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Öldüğünü sandığı kocasının, yeni bulduğu mutluluğu yok etmek için mezardan geri dönmesi nasıl akla yatkındı? Bilmeden zina yaptığı gerçeğinden dolayı biraz suçluluk duymayı diledi ama kendini pişman edemedi.

"Jilly, iyi misin?" Case onun önünde diz çökmüş halde belirdi. Kadının elini tutarken gözlerindeki endişe belirgindi.

"Evet, tabii ki iyiyim," dedi gülümsemeye çalışarak.

Sol gözünün dışını neredeyse tekrar görebiliyordu, ancak hala aynadaki görüntüsünü kontrol edecek cesareti toplayamamıştı.

"Yatağına dönmelisin," diye nazikçe azarladı. "Hâlâ tam olarak iyileşmedin."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Yatakta yeterince zaman geçirdim. İçinde bulunduğum bu karmaşayı düzeltmek için bir şeyler yapmamın zamanı geldi."

"Leydi Penroth, bunu bize bırakmanızda ısrar ediyorum," diye konuştu Hawk odanın öbür ucundan.

Bu ilgi çekici adama doğru baktı. Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen, düşünceli bir adamdı, ifadesi her zaman yoğundu. Tam da başka koşullar altında onu korkutacak türden biriydi. Hiç şüphesiz gözleri sırlarla doluydu, çünkü siyah derinliklerinden hiçbir duygu ya da düşünce seçilemiyordu.

Sanki onun sessiz incelemesinin farkındaymış gibi ayağa kalktı ve odayı geçerek onun karşısına oturdu. "Korkunç bir çile yaşadınız Leydi Penroth ve bana güvenmekte isteksiz olmanızı anlıyorum, ama-"

"Sana güveniyorum," dedi basitçe. "Justin ve Case sana güveniyor ve bu benim için yeterli."

"Bana olan inancınız çok alçakgönüllü leydim."

"Sizi bu kadar alçaltacağından şüpheliyim, efendim," dedi kuru bir sesle.

Başını geriye attı ve güldü. "Sanırım kuzenimi kıskanıyor olabilirim."

Kadın ayıldı. "Case ile ne planladınız ve Justin şu anda nerede?"

Hawk önce Case'e sonra tekrar ona baktı. "Justin bugün sahile varacak ve orada bir kulübeye yerleşecek. Seni Londra'dan güvenli bir şekilde çıkarır çıkarmaz ona katılacaksınız."

Şaşkınlık içinde dudağını ısırды. "Bundan hoşlanmadım." İki adam şaşkınlıkla ona baktı.

"Justin'in *hiçbir şey* yapmadığı halde neden utanç içinde Londra'dan kaçmak zorunda bırakıldığını açıklayabilir misiniz? Buna izin vermeyeceğim. Boşanmak istediğimde gidebileceğim bir yer olduğuna eminim."

"Kuzenime seni güvenli bir şekilde, seni beklediği sahile götüreceğime söz verdim. Sözlerimi tutarım." Uzun ve sert bir şekilde ona baktı. "Ama ben de sana bir söz vereceğim. Eğer seni Justin'e götürdükten sonra kalmak istemezsen, o zaman seni istediğin yere götüreceğim."

Jillian uzun bir süre onun bakışlarına karşılık verdikten sonra başıyla onayladı. Dudaklarını büzdü ve düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Yine de dikkatleri Justin'den uzaklaştırmak için yapabileceğimiz bir şey olmalı, tüm bu kaçırılma saçmalığını açıklığa kavuşturmak için."

Hawk, "Düşünce tarzınız hoşuma gidiyor leydim," dedi, hayranlığı gözlerinden okunuyordu.

"Case, bir refakatçiye ihtiyacım olacak."

"Jilly, ne düşünüyorsan düşün, bundan hoşlanmayacağımdan emin olabilirsin."

Onun asık suratına gülümsedi. "Ve sen," dedi dikkatini tekrar Hawk'a çevirerek. "Her nasılsa, doğru insanlara bilgi yayma konusunda uzman olduğunu düşünüyorum."

"Hakaret mi etsem yoksa gurur mu duysam bilemiyorum leydim," dedi geniş bir sırıtışla.

"*Kocamın* ağzından kaçırabileceğinize *inanıyorum*-" Kadın tiksintiyle ürperdi. "Yarın öğleden sonra Leydi Bea'yı ziyaret edeceğimi öğrenmesini sağlayabileceğine inanıyorum."

"Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor ?" Hawk kuşkuyla sordu.

Case başını iki yana sallayarak, "Hayır, kesinlikle olmaz," dedi. "Jilly, o piçle yüzleşecek kadar iyi değilsin."

" halde bana zarar gelmemesini sağlamak sana ve Hawk'a düşüyor," dedi hafifçe. "Ama Justin'in kayboluşuyla bir ilgisi olduğuna dair şüpheleri yatıştırmak için o Londra'dan ayrıldıktan sonra halkın karşısına çıkmamdan daha iyi bir yol olabilir mi? Ayrıca Lucas, Prinny'nin önünde rezil olacak ve hepimiz biliyoruz ki saygıdeğer naibimizin halkın gözünde aptal görünmeye tahammülü yok. Muhtemelen Lucas'la olan tüm ilişkisini kesecektir."

Hawk çenesini ovuşturarak, "İyi fikir," dedi. "Ama ben sana ve Case'e Leydi Bea'ye kadar eşlik edeceğim. Güvenliğinizi riske atmayacağız. Siz içerideyken ben arabada kalacağım. Varlığımı duyurmaya gerek yok; bu bize sürpriz unsuru sağlayacaktır."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi Case inatla. "Ama oraya tek başına gitmene kesinlikle izin vermeyeceğim."

"Şimdi," dedi Jillian, kıyafetlerine hüznle bakarak. "Eğer dışarı çıkacaksam, uygun kıyafetlere ihtiyacım olacak."

"Olmuş bilin," dedi Case, alnına bir öpücük bırakarak.

###

Jillian'ın giyinmek için büyük çaba sarf etmesi gerekti. Kimsenin onu bu halde görmesini istemediği için hizmetçinin yardımını reddetmişti. Elbiseyi hâlâ morarmış olan vücudunun üzerinden çekerken her kası ağrıyor ve itiraz ediyordu. Cesaretini toplayarak yüzündeki hasarı görmek için aynaya doğru yürüdü.

Camdan kendisine bakan kadının solgun, morarmış yüzünü gördüğünde şok içinde nefesi kesildi. Bu o olamazdı. Bir parmağını şişmiş gözüne dokundurdu, sonra da dudağındaki kırmızı yarığa götürdü. Garip bir şekilde, Lucas'la karşılaşmasının sonuçlarına tanıklık ederken yeniden ağlama isteği duydu.

Yavaşça bir fırçayı karışık saçlarının arasından geçirdi ve sonra saçlarını elinden geldiğince basit bir düğümle düzenledi. Fırçayı bir takırtıyla tuvalet masasının üzerine bıraktı. Giyinmek ve saçlarını düzenlemek gibi basit bir iş onu çok yormuştu.

Midesindeki bulantı hissini ve boğazında yükselen paniği görmezden gelerek, Case ve Hawk'ın kendisini beklediği salona doğru yavaşça ilerledi.

Hawk, Case'in Jillian'a yardım etmek için acele etmesini izledi. Kadın korkmuştu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. "Belki de bu iyi bir fikir değildir."

Azalan şişlikten sonra artık görülebilen canlı yeşil gözlerini ona baktı. "Hayır, bu benim yapmam gereken bir şey," dedi kararlılıkla. İç çekti. "Anlamamı beklemiyorum ama hayatım boyunca başkalarının kararlarına göre yaşadım, destek için başkalarına dayandım. Lucas öldükten sonra bile destek için Case'e güvendim ve sonra benim için tüm kararları onun ve Justin'in vermesine izin verdim.

"Şimdi, sanırım bir kadının kendi kararlarını vermemesi o kadar da alışılmadık bir durum değil, ama bir kez olsun sorunlarımla tek başıma yüzleşmeliyim, kimse benim için sorumluluk üstlenmemeli. Bunu *kendim* için yapmalıyım."

Hawk ona hayretle baktı, ona duyduğu hayranlık her gün artıyordu. "Tamamen anlıyorum leydim. Kararlılığınız için takdir edilmelisiniz. Keşke sizin konumunuzdaki tüm kadınlar sizin kadar güçlü olsa." *Keşke benim annem de bu kadar güçlü olsaydı.*

"Lütfen, artık 'leydim' yok, bana Jillian deyin."

"Pekâlâ, Jillian. Endişelenmene gerek yok," dedi yumuşak bir sesle, onun gözlerinde gördüğü korkuyu hafifletmek istiyordu. "Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğiz."

"Onu önce ben öldüreceğim," diye yemin etti Case.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye azarladı Jillian. "Seni Newgate'te ziyaret etmek gibi bir niyetim yok." Derin bir nefes aldı. "Gidelim mi beyler? Bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istediğim için beni bağışlayın."

Case onu dışarı çıkardı ve sonra arabaya binmesine yardım etti. Hawk, Grosvenor Meydanı'na kadar olan kısa mesafeyi kat ederken ikisinin karşısına oturdu. Jillian sanki Penroth'un bir anda ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi endişeyle pencereden dışarı baktı. Hawk sabırsızlıkla çenesini sıktı. Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

Leydi Bea'nın evinin önüne geldiklerinde Jillian meydanda dolaşan insanları görünce şok oldu. At arabaları caddeyi doldurmuş ve ağır ağır ilerliyordu. Ocak ayının ortasıydı ama yine de etrafa saçılmış onca insanla baharın ortasındayız sanılabiliirdi.

Hawk ona doğru eğildi ve güven verici bir tavırla göz göze geldi. "Gezintinizden mümkün olduğunca çok kişinin haberdar olması önemliydi. Bu şekilde daha fazla tanık olur."

"Bütün bu insanlar Leydi Bea'nın evinde olacağını bildikleri için mi buradalar?" Jillian kuşkuyla sordu.

"Toplum iyi bir skandala bayılır," dedi Case acımasızca. Jillian'ın elini güven verici bir şekilde sıktı. "Uzun süre kalmamalıyız. Doktor en az bir hafta yatman konusunda çok kararlıydı ama sen yine de Londra'da gezip tozuyorsun."

"Cornwall'a ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Hawk'a bakarak. "Bu gece, eğer seyahat edebilecek kadar iyiysen."

"İyi olacağım," dedi, dudaklarına sert bir ifade yerleştirerek.

O ve Case arabadan indiler ve Jillian ön kapıya giden merdivenleri çıkarken sokaktan yükselen heyecanlı konuşmaları duymazdan gelmeye çalıştı. Leydi Bea kapıyı açtı ve Jillian'ın görünüşü karşısında dehşetle irkildi.

Onu kucağına çekti ve sonra onları oturma odasına götürdü. "Ah canım, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Burada ne işin var? Dük'le birlikte Londra'dan ayrılacağınızı sanıyordum ama şimdi buradasınız ve Dük'ün *Hindistan'a* gittiğini duydum."

Jillian yaşlı kadının şaşkınlığına gülümsedi. "Birkaç gün içinde Justin'e katılacağım. Naip olaya dahil oldu ve Justin'i sorgulaması için Kraliyet Muhafızlarını gönderdi. Adam kaçırma suçlamalarına son vermenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Şu fazla doldurulmuş popinjay mı?" Leydi Bea tükürdü. "Prinny neden bu işe karıştı ki? İşin içinde para olmadığı sürece hiçbir şeye dikkat etmez."

"İşte bu " diye araya girdi Case. "İşin içinde para *olduğuna* eminim."

"Penroth, Prinny'yi bu işe karıştıracak parayı nereden bulmuş olabilir? Herkes onun ceplerinin boş olduğunu biliyor."

"Eminim ki Prinny'nin ceplerini doldurmaya değer olduğunu düşünen başkaları da vardı. Bir grup erkeği huzursuz etmenin en hızlı yolu eşlerinin yerlerini unutmalarıdır," dedi Case alayla.

"Dul olduğum için çok ," diye mırıldandı Leydi Bea.

Jillian onun böyle kaba bir dil kullanması karşısında kahkahalarını bastırdı. Kaburgalarındaki acıyı görmezden gelerek öne doğru eğildi. "Leydi Bea, size söylemek zorundayım. Buraya geldik, böylece halk içinde görülebileceğim ve muhtemelen kocam

-"Buraya geleceğini söyledi."

"Daha fazla bir şey istemiyorum!" Leydi Bea ayağını mermer zemine vurarak haykırdı. "Onun suratını dağıtmak bana büyük bir zevk verirdi."

Case kıkırdadı. "Bu görevi sizin için yapmaktan onur duyarım leydim."

"Bütün eğlenceyi erkekler yaşıyor," diye homurdandı.

Case, yüzü gergin ve çekik, gözleri yorgunluktan halkalanmış Jillian'a baktı. "Gitme vaktimiz geldi." Jillian itiraz etmedi. Ayağa kalktığı anda belli belirsiz titriyordu ve Case hızla onun yanına giderek koluyla destek oldu. Kadın minnetle onun dirseğini kavradı.

Leydi Bea boğuk bir sesle, "Kendine iyi bak, canım," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, istemen yeterli."

"Teşekkür ederim, leydim," dedi ona gülümseyerek. "Nezaketinizi asla unutmayacağım."

Soğuğa adım attıklarında Jillian etrafına dikkatle baktı, sonra daha önceki insan kalabalığından başka bir şey görmeyince Case'e karşı rahatladı. Lucas'ın sert sesi sokakta yankılandığında neredeyse arabaya varmışlardı.

Kafasını kaldırdığında Lucas'ın onlara doğru hızla geldiğini gördü ve içgüdüsel olarak Case'e yaklaştı. Lucas yanlarına geldiğinde kolunu koruyucu bir şekilde ona doladı.

"Karımı çöz Devlin." Jillian'a kaşlarını çatı. "Hemen benimle geleceksin," dedi buyurgan bir tavırla ve Jillian'ın koluna uzandı.

Case gözleri parlayarak onun önüne geçti. "Hayır, Case," dedi alçak bir sesle onu iterken. "Bana bu şekilde yaklaştığına göre deli ya da çok çaresiz olmalısın *Lucas*. Sana asla geri dönmeyeceğim."

"Bana düzgün hitap et, fahişe," diye tükürdü.

Case dişlerini sıkarak, "Aklını başına topla Penroth, yoksa onu senin için sökmekten büyük zevk alırım," dedi.

"Kanun açıkça benim tarafımda," diye hırladı Lucas. "Gel Jillian, belki ben de cezamı hafifletirim."

"Sen iğrenç, iğrenç bir piçsin," diye tısladı. "Umarım utanç ve yoksulluk içinde çürürsün, çünkü sen *benim* paramdan bir kuruş bile göremeden cehennem donacak."

Bir öfke çılgılığı attı ve ona vurmak için yumruğunu kaldırdı, ancak bir el uzandı ve havada bileğini kavradı.

"Yerinde olsam bunu iki kere düşünürdüm," dedi Hawk tehlikeli derecede alçak bir sesle. Bileğine muazzam bir baskı uygularken Lucas'ı dizlerinin üzerine çökmeye zorlayarak acımasızca sıkmaya devam etti.

"Sen de kimsin?" diye soludu, yüzü acıdan bembeyaz olmuştu.

"Jillian'ın iyiliğiyle çok ilgilenen biri," diye hırladı. "Ondan uzak dur yoksa çok pişman olursun."

Bileği kırılırken Lucas haykırdı. Hawk onu bıraktı ve o da çılgınca yaralı elini tuttu. "Kolumu kırdın!" diye bağırdı.

"Tek kırdığım bu olduğu için kendini şanslı say." Döndü ve Jillian'a arabaya giden yolun geri kalanında rehberlik etti. Hawk, Naip'in kraliyet arabasının meydandan uzaklaştığını görünce çok memnun oldu. Jillian'ı Case'in arabasının sıcak kollarına teslim etti ve uzaklaşırlarken Lucas'ın bağırdığını duydular. "Seni bulacağım, kaltak. Yapacağım son şey de olsa seni bulacağım!"

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Justin alnındaki teri silmek için durakladı, sonra baltayı bir kez daha salladı ve odun parçasını düzgünce ikiye böldü. Parçaları bir yığın haline getirdi ve önüne yuvarlak bir kütük daha yerleştirdi. Rüzgâr soğuktu ama önündeki işe konsantre olduğu için buna aldırmış etmedi.

Edward'la buraya geleli bir hafta olmuştu ve Jillian'dan hâlâ bir iz yoktu. Olasılıkları düşünmek onu çıldırtıyordu. Ya bir şeyler çok ters gittiye? Lanet olası Hawk ve onun müdahalesi. Jillian'ın yanında olmalıydı, burada çaresiz bir aptal gibi değil.

Durdu ve baltayı yere bırakarak sapına ağır bir şekilde yaslandı. Uzakta okyanus dalgaları büyüktü ve uçurumun kenarına çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu. Bir fırtına yaklaşıyordu.

Bir kucak dolusu odun toplayarak kulübeye doğru ilerledi ve parçaları ocağın yanındaki odun kutusuna attı. Ateş sönmüştü ve birkaç odun atıp alevlerin yeniden canlanmasını izledi.

Her zamanki gibi yola bakan pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Altı gün boyunca Jillian'dan bir işaret beklemiş ve altı gün boyunca tozlu yoldan geçen sayısız arabayı ve yerel trafiği izledikten sonra pencereden uzaklaşmıştı.

Dışarı baktı ve göz ucuyla yaklaşan bir araba gördüğünde hayal kırıklığı içinde arkasını dönmeye başladı. Arabanın ilerleyişini izlerken kalbi hızla ve nefesi boğazında düğümlendi. Araba daha da yaklaştığında ön kapıdan çıkıp küçük avluya adım attı ve bunun o olabileceğini ummaya cesaret etti.

Araba durdu ve kapı açıldı. Case dışarı çıkıp arkasına uzandı ve sonra Jillian göründü. Justin anda onun önündeydi ve onu kollarının arasına aldı. Gözlerini kapadı ve yüzünü onun saçlarına gömdü, rahatlamıştı neredeyse. Sonra geri çekildi ve başını eğerek dudaklarını uzun bir öpücükle yakaladı.

Jillian onun sıcak, erkeksi kokusunu derin derin içine çekti ve kollarının arasına daha da gömüldü. Onun kucaklamasının rahatlatıcı güvenliği ne kadar da harika hissettiriyordu. Ona sarıldı, bir an bile bırakmak istemedi. Onu o gece sevdiğinden daha fazla sevebileceğini hiç düşünmemişti.

Ama Şimdi ne kadar yanıldığını anlıyordu. Bu adam olmadan nasıl yaşayabilirdi ki?

Case, Hawk'ın arkasında durdu ve ikisi kucaklaşırken sırttı. "Neredeyse insanı aşka inandıracak."

Hawk kuru bir sesle, "Neredeyse," dedi.

Justin Jillian'dan uzaklaştı ve ona Şefkatle baktı. Morluklar siyah ve mordan soluk sarı ve yeşile d6nmüştü ve şişlikler neredeyse yok olmuştu ama Jillian ona hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Ona diğerleriyle birlikte içeri kadar eşlik etti ve küçük ön odada, ateşin etrafında toplanarak oturdular. Case ve Hawk, Londra'dan ayrılışından sonra meydana gelen olayları hızlıca ona anlattılar ve Leydi Bea'nın evinin önünde Penroth'la karşılaşmalarını anlattıklarında kalbi küt küt atmaya başladı.

"Hayatınla ilgili korkunç bir risk aldın," diye nazıkçe uyardı.

"Tehlikede değildim. Case ve Hawk her zaman yanımdaydı," dedi adamın kaşlarını çatmasına aldırmadan.

"Yine de aptalcaydı, ama neyse ki Şimdi buradasınız ve güvendesiniz."

Yüzünden kısa bir süre sıkıntılı bir ifade geçti ve Case'in konuşmaya devam etmesini dinlerken yerini belli belirsiz bir gülümsemeye bıraktı. Justin kaşlarını çattı. Onu rahatsız eden ne olabilirdi?

Edward tarafından hazırlanan yemeği yedikten sonra Justin, Jillian'ın dinlenmesi için ısrar etti. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu ve yemek boyunca doğal olmayan bir sessizlik içindeydi.

Onu odasına uğurladıktan sonra Justin, Case ve Hawk'ın ateşin önünde brendi yudumladıkları ön odaya döndü. Oturdu ve Case'e baktı. "Edward'ı yanına almanı istiyorum. O Whittington'a ait, buraya değil. Oraya dönmemin ne zaman mümkün olacağını ya da olup olmayacağını bilmiyorum ama o zamana kadar işleri hallededeğine güveniyorum."

"Elbette bana güvenebilirsiniz," dedi Case, sesi duygusallıkla gerilmişti.

"Justin, Jillian'a bir söz verdiğimi bilmelisin," dedi Hawk huzursuzca.

Kuzenine bir kaşını kaldırdı ve bir anlık belirsizlik onu yakaladı. Hawk neden Jillian'a bir söz vermişti ve Hawk neden bu vermemiş olmayı diliyormuş gibi görünüyordu? "et," dedi.

"Gelmek istemedi," dedi acı dolu bir ifadeyle. "Ama onu buraya sağ salım getireceğime dair sana söz verdiğimi söyledim ve sonra da onu buraya getirerek sana verdiğim sözü yerine getirdikten sonra, eğer kalmak istemezse, onu istediği yere götüreceğime dair ona söz verdim."

"Seni korumaya çalışıyor Justin," diye araya girdi Case hemen.

"Evet, öyle olduğunu görebiliyorum," dedi Justin sessizce. "Onu iradesi dışında asla burada tutmam."

"Yapmayacağını biliyorum." Hawk her geçen dakika daha da rahatsız görünüyordu. "Bilmeni isterim ki Case ve ben sabah ayrılmak zorundayız. Bu da sana onu kalmaya ikna etmek için kısa bir süre veriyor. Bunu yapmanı öneririm."

Case ve Hawk kısa bir süre sonra geceyi handa geçirmeyi tercih ederek oradan ayrıldılar. Takip edilmeleri durumunda Jillian olmadan görülmeleri şarttı. Ertesi sabah erkenden dönüp vedalaşacaklarına söz verdiler. Kimse Jillian'ın da onlarla birlikte gitme ihtimaline karşı geri dönmeleri gerektiğinden bahsetmedi.

Justin yavaşça yatak odasına girdi ve Jillian'ı ateşin önünde bir sandalyeye kıvrılmış görünce şaşırdı. "Yatmış olmalısın, tatlım," diye uyardı.

Kadın başını kaldırıp ona baktı ve ateşin alevleri gözlerinde ıslıl ıslıl parladı. Kadın adama elini uzattı ve adam da ona doğru giderek elini tuttu. Adam onun önünde diz çöktü ve kadın adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yumuşak dudaklar onunkilerin üzerinde gezindi ve adam boğazının derinliklerinde inledi. "Dur. Jillian, yapamayız. Seni incitmek istemiyorum."

Onu tamamen görmezden gelerek, daha güçlü bir şekilde öptü, dudaklarını açtı ve dilini ileri doğru fırlattı. Ağzını yavaşça keşfetmeye başladı, parmakları saçlarının derinliklerine doğru ilerliyordu. Adam tekrar itiraz etmek için ağzını açtı ama kadın bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Bana unuttur," diye fısıldadı.

Kollarını ona doladı ve onu sandalyeden çekti. Yavaşça, onu ateşin önündeki kalın koyun postu halının üzerine indirdi. Bedenleri bir araya gelirken hiçbir söze gerek yoktu; uzun zamandır ayrı olan iki ruh, bir bütünü oluşturan iki yarım.

Nefes nefese, tutkulu öpücükler, çıplak tenler, nazik okşamalar. Yumuşak çığlıkları uzaktaki dalgaların seslerine karışıyor ve okyanusun yumuşak esintilerine karışıyordu.

Pasif bir rol oynamaktan hoşnut olmayan Jillian, Justin'in üzerine yuvarlanarak saldırgan oldu. Onun tutku dolu gözlerinin içine baktı ve başını eğerek boynunun hassas derisini ısırđı.

Gölgeleri tavanda dans ediyordu, titrek alevlerin aydınlattığı dalgalı vücutlarının mükemmel kopyaları.

Adamın üzerinde yükselerek onu bedenine aldı, bir olurken başını geriye attı. Mükemmel bir uyum içinde zaman kadar eski bir ritüel gerçekleştirdiler, ateşli okşamaları çıplak tenlerinde kadife gibiydi.

Sonunda vücutları mükemmel bir uyum içinde buluştuğunda, serbest bırakılmaları yükselen bir dalga gibi etraflarını sardı.

Jillian Justin'in göğsünde öne doğru yığıldı ve sanki bir sonraki nefeste gideceğinden korkuyormuş gibi ona sıkıca tutundu. Yakındaki bir battaniyeyi üzerlerine çeken Justin, kollarını Jillian'ın etrafına doladı ve onu kolunun kıvrımına sokacak şekilde çevirdi. Derin bir iç çekti ve uykuya daldı.

Ertesi sabah Justin uyandı ve Jillian'a uzandı. Eli yanında bir boşluk hissetti ve şaşkınlıkla gözlerini açtı. Doğrulup boş odaya baktı. Bir önsezi duygusu göğsünü sıktı ve kalkıp aceleyle giysilerini giydi. Saniyeler sonra oturma odasına girdi.

Edward, ateşi yeniden yakmak için bir yük odun taşıyarak aceleyle içeri girdi. "Hanımefendi çoktan uyandı." Omzunun üzerinden işaret etti. "Kayalıklara doğru yürüyüşe çıktı."

Justin paltosunu giydi ve sabahın serin havasına adımını attı. Tepeye ve uçurumun kenarına doğru iyi aşınmış patıkayı takip etti. Bu, son birkaç gündür defalarca geçtiğı bir yoldu.

Onu ileride, şalını vücuduna sıkıca sarmış, okyanusa bakarken gördüğünde durdu. Ne kadar güzeldi, saçları esintiyle hafifçe dalgalanıyordu. Onun varlığını hissetmiş olmalıydı, çünkü arkasını dönüp ona baktı.

Yolun geri kalanını ona doğru yürüdü ve onun yanında durdu. "Burası çok güzel," dedi, suyun büyük genişliğine bakarak.

"Senin kadar güzel değil," dedi, gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadan.

Utanç içinde başını eğdi. "O kadar da güzel değilim," diye mırıldandı.

Parmaklarıyla onun çenesini yukarı kaldırdı. "Sen benim için dünyanın en güzel kadınısın. Birkaç çürük bu gerçeğı gizleyemez."

Gözlerini kaçırdı, ona bakmak için kendine güvenemiyordu. Ona gideceğini söylemesinin zamanı gelmişti, onsuz olma düşüncesiyle içten içe ölüyor olsa da. "Justin, konuşmamız ," dedi üzüntüyle. "Bu tür bir fedakârlık yapmana, bu tür bir hayat yaşamana izin veremem. Sen bir düksün ve adın lekelenemez. Evlenebilmeli ve bir varis üretebilmelisin.

"Sevdiğin bir evin var ve bunların hiçbirini hak etmiyorsun." Kulübeyi işaret etti. "Senden asla değer verdiğin her şeyden uzakta böyle bir hayat yaşamayı isteyemem." Ondan uzaklaştı, sırtı ona dönüktü.

"Hawk önce buraya gelirim beni istediğim yere götüreceğine söz verdi ve ben de onunla birlikte gitmeyi planlıyorum."

"İstedığın bu mu?" Justin sordu, sesinde garip bir acı vardı.

Gözlerini kapattı, gözyaşları köşelerinden sızıyordu. "Ne istediğimin bir önemi yok. İstedığım şeye asla sahip olamam."

"Peki sen ne istiyordun?"

Bir an için konuşmadı, hissettiği ıstıraba kendini fazla kaptırmıştı. Nişan balosunda gerçek duygularını ve onunla evlenme isteğini itiraf etmeye çok yaklaşmıştı ama kader başka türlü karar vermişti. Ve şimdi bunun bir önemi yoktu. Ama gidiyordu ve en azından gerçeği duymayı hak ediyordu.

"Seninle bir hayat istedim," diye fısıldadı sonunda. "Sana hiç söyleyemedim -Balodan sonra sana söylemeyi planlamıştım."

"Bana ne söyleyeceksin, Jillian?" Jillian'ı kendisine bakması için çevirirken sesine bir aciliyet notası damgasını vurdu.

Ona baktı, doğrudan gözlerinin içine. "Seni sevdiğimi ve seninle evlenmek istediğimi, nişanımızı gerçeğe dönüştürmek istediğimi söyledim."

Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı, kalbi çılgınca onunkine çarpıyordu. "Bu sözleri söylemeni nasıl arzuladığımı bir bilsen," dedi, duyguları sesini boğuyordu.

Adam devam ederken kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Tam bir aptaldım. Seni sevdiğimi hiç söylemedim. O kadar çok fırsatım vardı ki, yine de sessiz kaldım. Beni sevmeyebileceğini keşfetmekten çok korktum.

"Ama Jillian, seni hayatımda başka hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum ve gitmene izin vermeyi reddediyorum ve beni terk ederek benim için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapmana izin vermeyi reddediyorum."

Şaşkınlıkla ona baktı ve sözlerinin üzerine çökmesine izin verdi. "Beni seviyor musun?" Sesi umut ve sevinç karışımıydı.

"Bundan şüphe mi ediyorsun?" diye sordu, gözlerindeki yoğunlukla onu yakarak. Dudaklarını dudaklarına bastırdı, onu arayışla ve ikisini de nefessiz bırakacak kadar büyük bir tutkuyla öptü. "Evet, seni seviyorum!" diye bağırarak onu etrafında döndürdü.

"Dur!" diye güldü. "Başımı döndürüyorsun!"

Yavaşladı ve onu bir kez daha kendine doğru çekti ve sonra şefkatle öptü.

"Justin, seni sevdiğim için tam da bu yüzden bunu yapmana izin veremem," dedi acı içinde.

"Beni dinle," dedi sertçe, ellerini onun ellerinin arasına alarak. "Sana evlilik teklif edemem, sana bir unvan ya da içinde yaşayabileceğin büyük bir malikâne de teklif edemem. Çocuklarımızın meşruiyetini bile sağlayamam ama sana sunabileceğim şey sevgi ve kahkahalarla dolu bir hayat.

"Eğer gidersen, Whittington Dükü olarak hayatıma geri dönmekle kazanacağımdan çok daha fazlasını kaybedeceğiz. Ben *seni* istiyorum, unvanını, servetini ya da bunlarla birlikte gelen şeyleri değil.

"Kalacağını söyle, Jillian. Sensiz yaşamak istemiyorum."

Kendini onun kollarına bırakırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Teklif ettiğin her şeyi kabul edeceğim."

Bir çığlık attı ve sonra tekrar dudaklarını yakaladı.

###

"Pekâlâ," dedi Case, sabah güneşinin altında siluet halinde beliren ikiliyi izlerken gülümseyerek. "Artık Jillian olmadan gidebileceğimizi varsayıyorum."

"Haklı olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi Hawk. "O zaman gidelim mi? Nedense artık burada bize ihtiyaç olduğunu sanmıyorum." Eve doğru yürümek için döndü.

Case bir süre daha ikisine baktı. "Güle güle Jilly. Justin," diye fısıldadı. Arkasını döndü ve Edward ile Hawk'ı bekleyen arabaya kadar takip etti.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cornish Sahili

Nisan 1820

Uçurumun kenarına tüneyen Jillian, aşağıya çarpan büyük dalgalara baktı. Ilık bir esinti onu yıkadı ve saçlarının uzun tellerini beline doğru savurdu. Bahar gelmişti ve hava, manzaraya serpiştirilmiş birçok çiçek tarafından kokulandırılmıştı.

Güçlü kolların onu sardığını ve nazik ellerin şişmiş karnının üzerinde gezindiğini hissedince gülümsedi. Sıcak dudaklar boynunu okşadı.

"Güzel anne adayı nasıl?"

Başını hafifçe çevirip ona baktı ve adam dudaklarını uzun bir öpücükle yakaladı. Kadın tatmin olmuş bir iç çekti. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum," dedi usulca.

Görünmez bir el kalbini sıktı. Bu sözleri defalarca duyduktan sonra bile tepkisi aynıydı.

Çenesini onun başının üstüne koydu. "Case yakında burada olacak."

Kısa süreli bir hüznün kapladı içini. Justin'le ne kadar mutlu olsa da Case'i çok özliyordu ve Justin'in de onu özlediğini biliyordu. Londra'dan kaçtıklarından beri geçen bir yıl boyunca ne Hawk'ı ne de Case'i görmüş ya da onlardan haber almışlardı. Sonra, bir hafta önce, Case'den yakında geleceğini bildiren bir mektup aldılar.

Onun üzücü haberler getirmemesi için dua etti. Justin'le birlikte yarattıkları gözlerden uzak sığınak ikisine de bir nebze mutluluk vermişti ama yine de Justin'in evini ve düğün olarak yaşadığı hayatı özlediğinden endişeleniyordu.

Justin yeni hayatlarını benimsemiş, eskiden bir hizmetçinin yaptığı günlük işleri yapmayı öğrenmiş, Justin de yemek yapmayı öğrenmeye koyulmuştu. Onun bu çabaları haftalarca eğlence kaynağı olmuş ve Justin bir taştan fazla kilo kaybettiğine yemin etmişti. Ama o sebat etmiş ve yemeklerini hazırlamakta ustalaşmıştı.

Akşamları küçük mutfakta toplanırlar ve o yemek pişirirken konuşurlardı. Daha sonra yataklarına çekilirler ve orada büyük bir aşkla

Onları doymun ve tatmin olmuş bırakan yoğunluk.

Hamile olduğunu öğrendiğinde, kocasının tepkisinin ne olacağını merak etmişti. Her ikisinin de çocuklarını sevinęle karşılayacaklarını bilse de, çocuklarının gayri meşru damgası taşıyacak olması üzüntüsünü geri getirecekti.

Bir gece birbirlerinin kollarında yatarlarken, elini karnındaki hafif şişliğin üzerinde gezdirdi. "Bana söylemen gereken bir şey mi var?" diye sordu usulca, gözleri umutla parlıyordu.

"Sanırım - yani, hamile olduğumdan oldukęa eminim," diye fısıldadı, onun karanlık gözlerine bakarak. Karnına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde yüzüne sevinę yayıldı.

"Üzerinde kafa yorduğun şu mutlu düşünceler mi?" diye sordu kulağına karşı.

Başını iki yana salladı, kendini hayal dünyasından çekip çıkardı ve onun kucağına daha da sokuldu. "En iyisi," diye mırıldandı.

Bir anlık tereddütten sonra, "Case buraya gelmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi.

Jillian onun kollarında döndü ve başını kaldırıp yüz ifadesini inceledi. O da Case'in getirebileceği haberlerden endişe duyuyordu. Yüz hatlarına kazınmış gerginliği görebiliyordu.

Ona baktı ve çenesini kavrayarak başparmağını hafifçe yanağına sürttü. Bebek rahminde hareket ettikçe karnı aralarında dalgalanıyordu. Kıkırdadı ve bir elini tümseğin üzerine koyarak doğmamış çocuklarının hareketlerini hissetti.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu, kollarını güven verici bir şekilde adamın beline dolayarak. Sırtındaki gergin kasları hissetti, bu da benimsedikleri yaşam tarzının bir başka kanıtıydı.

"Neden Amerika'ya gitmiyoruz?" diye sordu. Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Amerika mı?"

Başını salladı. Adam ciddiye. Kız onun ciddi ifadesini fark etti. "Ama Justin, senin unvanın-evin..."

"Unvanımın hiçbir anlamı yok ve evim senin yanında."

Gözleri dikkatle onunkilere bakıyordu. Tanrım, bu adamı nasıl da seviyordu. "Neden Amerika?"

"Orada yeni bir hayata başlayabiliriz. Kimse bizi tanımaz - evli olmadığımızı. Orası keşfedilmekten asla endişe duymayacağımız uçsuz bucaksız bir toprak."

Yere baktı. "Bunun seni söylediğinden daha fazla rahatsız ettiğini biliyordum."

Bir kez daha ona bakması için çenesini yukarı kaldırmaya zorladı. "Sana ve çocuğumuza olan hislerimden asla şüphe etme aşkım. Tek istediğim senin mutlu olman ve güvende hissetmen. Amerika fırsatlar ülkesi ve zenginliğimizi şüphe çekmeden kullanabileceğimiz bir yer. Orada evimizi kurabilir ve dünyayı gezebiliriz. Size göstermek istediğim pek çok yer var. Hindistan... Afrika... İtalya'yı görebiliriz. Çok romantik olduğunu duydum," diye hınzır bir sırıtışla sözlerini tamamladı.

Gülümsedi. "Seninle her yere giderim Justin. Benim evim seninle, her neredeyse." Dalgınca karnını ovuşturdu.

Justin onun okyanusa bakmak için arkasını dönmesini izledi. Şişmiş karnını ovuyordu, bu onun tedirginliğinin kesin bir işaretiydi. Gülümsedi ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Seni endişelendiren nedir, tatlım?"

Kadın alt dudağını çiğnerken ona baktı. Her zamankinden daha güzeldi, hamileliğin çiçekleri ona sessiz bir ışıltı veriyordu. Şimdi sekizinci ayındaydı, zaman zaman hantaldı ve kolayca yoruluyordu ama onu hiçbir zaman şu anda olduğu kadar sevmemişti.

Seçtikleri hayattan bu kadar memnun olacaklarını hayal bile edemezdi ama aslında geçen yıl, otuz iki yılı boyunca yaşadığı en mutlu yıl olmuştu.

Ama yine de, izlerini ne kadar iyi gizlemiş olsunlar, keşfedilme tehlikesi . İngiltere'den ayrılma vakti gelmişti. Jillian'ın ve çocuklarının güvenliği her şeyden daha önemliydi.

Başını kaldırıp ona baktı. "Seninle olduğum sürece endişelenmene gerek yok. Olabileceğim kadar mutluyum."

Onu kendine çekti, vücudunu kendi vücuduna yasladı. "Jillian, her zaman benimle olacaksın, bunu biliyorsun, değil mi?" Jillian'ın güvensizlikleri olduğunu biliyordu; evli olmamaları, eğer pişmanlık duyarsa, onu alıp Whittington'a onsuz dönmesinin çok kolay olacağından korkmasına oluyordu.

Ona güvenmediğinden değildi. Yaptığı fedakârlıklar için suçun çoğunu ve suçluluk duygusunun çoğunu onun omuzlarına yüklemişti.

Fedakârlıklar... Keşke büyük plan içinde onun ne kadar az şey yaptığını bilseydi. Ve hepsini tekrar yapardı, pişmanlık duymadan, tereddüt etmeden. Onun için o karısıydı, tüm varlığıydı. Aslında evli olsalar bile daha fazlası olamazlardı.

"Evet," diye mırıldandı, tedirginliği şimdilik geçmişti. "Biliyorum, Justin." Bir elini sırtına koyarak rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Gel tatlım, içeri dönelim. Çok uzun zamandır ayaktasın. Zaten seni almaya gelmiştim. Bize öğle yemeği hazırladım."

Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Yemeği hazırladınız mı?"

Ona sahte bir yaralı bakışı attı. "Süslü bir şey değil ama yenilebilir." Bir kolunu onun beline doladı ve kulübeye giden kayalık patikadan aşağı inmesine yardım etti.

Jillian bir an durakladığında neredeyse kapıya varmışlardı. "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Başını kaldırıp ona baktı, endişesi yüzünden okunuyordu. "Sence Case neden geliyor?"

Her ikisinin de aklındaki en önemli soru buydu. Son ayrılıklarında, ziyaretlerin Jillian için riski artıracaklarını bildiklerinden, sınırlı yazışma konusunda anlaşmışlardı. Bu yüzden Case Londra'ya dönüp Justin'in Hindistan'daymış gibi davranmaya devam etmeyi ve Jillian'ın Kıta'ya kaçtığı haberini yaymayı kabul etmişti.

Case'in dönüşü birçok anlama gelebilirdi. Birincisi, her şeyin yolunda olduğu ya da ikincisi, buraya gelmesinin öneminin keşfedilme riskinden daha ağır bastığı.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Ama nedeni ne olursa olsun, onu tekrar görmek harika olacak." Bu son cümleyi onu endişesinden uzaklaştırmak için söylemişti. İşe yaramış gibi görünüyordu, çünkü yüzü yumuşayarak geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Evet, onu görmek harika olacak."

###

Yemeklerini yedikten sonra Jillian ön odadaki kanepeye kıvrıldı ve öndeki yola bakan geniş pencereden dışarıyı görebilecek şekilde konumlandı. Justin onun yorgunluğuyla savaştığını ve sonunda yenik düşmesini, göz kapaklarının çırpınmasını ve sonra uykuya dalarken kapanmasını izledi. Göğsünün nazıkçe inip kalkışını izlerken içini bir sevgi dalgası kapladı.

Hayır, hiç pişmanlık duymuyordu. O hayatına girmeden önce hayatının nasıl olduğunu hatırlamak bile zordu. Geçen yıl her ikisinde de değişiklikler yaratmıştı. Jillian'ın gözlerinde uzun zamandır taşıdığı o perili bakış ve hüzün gitmişti. O ise daha basit imkânları olan bir adam olmuştu.

Düşüncelerinden koptu ve bir arabanın geldiğini duyunca pencereden dışarı baktı. Kardeşini karşılamak için aceleyle dışarı çıkarken beklenti ve az miktarda korku göğsünü sıktı.

Case arabadan indi ve yüzünde geniş bir ilerlemeye başladı. Justin ona sıkıca sarıldı, göz kapaklarının kenarlarında gözyaşlarının sızısını hissediyordu. "Seni görmek güzel, küçük kardeşim."

"İyi görünüyorsun Justin," dedi dikkatle ona bakarak. "Seni hiç bu kadar iyi görmemiştim. Jilly nerede?"

"O içeride." Uzandı ve geçip gitmeden önce Case'in kolunu kavradı. "Onun üzülmelerini istemiyorum, Case. Ne söylemen gerekiyorsa bunu aklından çıkarma."

"Anlıyorum."

"Takip edilmiş olma ihtimaliniz var mı?"

Case başını salladı. "Ben ayrıldığımda Penroth oldukça meşguldü. İçeri girdiğimizde haberlerimi ileteceğim."

İkili içeri girdi, Jillian hâlâ kanepede uyuyordu. Case ona baktı ve sonra şaşkın bir ifadeyle Justin'e döndü. "Baba mı olacaksın?"

Case'e genişçe sırtıttı ve sonra kısık bir sesle, "Şimdi neden onu üzmemek istemediğimi biliyorsun," dedi.

Case ıslık çaldı. "Vay canına. Tebrikler!" Yürüdü ve Jillian'ın önünde diz çöktü. Sanki onun varlığını hissetmiş gibi gözleri açıldı ve ardından yüzüne neşe yayıldı.

"Case!" Kadın için çabaladı ama adam elini uzattı.

"Hayır, yapma," dedi.

Ona baktı, onu son gördüğünden yana geçen bir yıl içinde ne kadar değiştiğini görünce şok oldu. Daha yaşlı, daha az çocuksu ve gözleri - acı mıydı? Önceden olsa kendini onun kollarına atardı ama şimdi bir şey onu engelliyordu.

"Sarılmayacak mısın?" diye sordu ona sırtıtarak.

Güldü. "Kalkmama yardım et ki düzgünce yapabileyim." Kısa süre sonra onu kucakladı ve sıkıca sarıldı.

"Çok güzel görünüyorsun Jilly," dedi ona bakmak için geri çekilirken. "Hamilelik seninle aynı fikirde."

Justin onu yanına çekerken, "Seni özledik," dedi. Gözlerindeki acı geri gelmişti. "Ben de ikinizi çok özledim."

"Otur, ," dedi, kanepeyi işaret ederek. "Sana bir içki getireyim. Aç mısın? Justin ögle yemeği için çok lezzetli sandviçler yaptı."

Kıkırdadı. "Tanrım, seni tekrar görmek çok güzel Jilly."

Justin onun odadan çıkışını izledi ve sonra dönüp Case'in ona baktığını gördü, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Onu gerçekten seviyorsun," dedi Case.

"Bir kadını sevmeyi hayal ettiğimden daha fazla," dedi dürüstçe.

"İtiraf etmeliyim ki, her şeyi geride bırakman konusunda şüphelerim vardı ama şimdi ikinizi görünce aynı adam gibi bile görünmüyorsunuz."

"Ben aynı adam değilim," dedi küçük kardeşine gülümseyerek.

"Çok şanslısın," dedi Case sessizce. "Seninki ve Jillian'ınki gibi başka bir aşk bilmiyorum.

Justin onun sesindeki hüzünden etkilendi. "Doğru kadını bulacaksın, Case."

Dudaklarının ötesine geçmese de gülümsedi. "O kadar şanslı olacağımdan şüpheliyim."

Jillian elinde limonata ve sandviç dolu küçük bir tepsiyle içeri girdi ve Justin hemen gelip tepsiyi ondan aldı. Gözlerini devirdi ve kanepeye oturdu. Yanındaki yeri okşayarak Case'i oturmaya davet etti. "İkiniz de bu konuyu açmaya istekli görünmediğinize göre, sanırım bu iş bana düşüyor." Devam ederken Case'e dikkatle baktı. "Bizim için ne gibi haberlerin var?"

İç çekti. "Hem iyi hem de kötü haberlerim var."

Justin'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Belki de bunu tartışmak için uygun bir zaman değildir."

"Eninde sonunda Case'den çıkaracağım, o yüzden şimdi konuşsak iyi olur," diye cevap verdi. Justin aşırı korumacıydı, özellikle de şimdi hamile olduğu için. En ufak bir üzüntünün onu erken doğuma sürükleyeceğine inanıyordu.

Case, "Söyleyeceklerimin onu üzeceğini sanmıyorum," dedi.

Justin isteksizce başını salladı ve Case devam etti. "Penroth'un seni bulamayacağı ortaya çıkınca, gözünü başka bir varisle evlenmeye dikti."

Jillian'ın nefesi kesildi. "Bunu nasıl yapabilir?"

"Terk edildiği gerekçesiyle boşanmak için dilekçe verdiğine dair söylentiler vardı, ama sonra isteğini değiştirdi ve seni ölü ilan ettirme sürecinde. Her iki durumda da tekrar evlenmek için serbest kalacak ama bence o piç senin Justin'le birlikte olduğunu biliyor ve boşanmak seni de serbest bırakacak.

Bu yüzden de senin bir daha evlenmeni imkânsız kılacak bir yol seçti."

Ölmüştü. Nedense bu düşünce onu tedirgin etmişti. Varlığının silinmiş olduğu düşüncesi onu boşlukta bıraktı.

"İyi misin?" diye sorduğunu duydu Justin'in, sesinde belirgin bir endişe vardı. "Evet, elbette," dedi ve ona titrek bir gülümseme sundu.

"Her halükarda, Jillian'ı bulma fikrinden vazgeçmiş gibi görünüyor," dedi Case yumuşak bir sesle. "Kendisini tamamen mahvolmaktan kurtaracak kadar kör bir eş bulmaya odaklanmış durumda."

Kendisi için bir nebze rahatladığını hissetti ama başka bir kadının Lucas'ın sapkınlıklarına maruz kalması fikri midesini bulandırdı.

"Hayatta kalmak için mücadele ediyor," diye devam etti Case. "Leydi Bea onun sosyete etkinliklerinin çoğunda hoş karşılanmamasını sağladı. Sayısız işaretçisinin çağırılması an meselesi."

"Nasıl... nasıl olur da bir insan kızının onunla evlenmesine izin verir?" diye sordu. "Elbette herkes onun bana nasıl davrandığını biliyor. Grosvenor Meydanı'nda tüm dünya görsün diye oradaydım."

"Bir unvan uğruna böyle şeyleri görmezden gelmeye istekli olanlar var," diye mırıldandı Justin. "Penroth'unki kadar lekeli olsa bile."

"Hawk nasıl?" diye sordu konuyu aniden değiştirerek. Lucas'ın üzerinde durmak istemiyordu. Ondan bahsetmek bile acı dolu anıları canlandırıyor. Justin yüzünde öldürücü bir ifadeyle ona bakıyordu ve onun da Lucas'ın ellerinde gördüğü muameleyi hatırladığını biliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Case alaycı bir ifadeyle. "Londra'ya döndüğümüzde ortadan kayboldu. O zamandan beri onu iki kez gördüm ve her ikisinde de bana Penroth'un eylemleriyle ilgili haberler getirdi - nasıl bildiğini hâlâ bilmiyorum."

"Çok yalnız, izole bir adam gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Tanrı'nın dişleri, Jilly! Bu da *ne* böyle?" Case dehşet içinde karnına bakarak .

Güldü ve dalgalanan karnına baktı. "Bebek hareket ediyor."

"Dokunabilir miyim?" diye sordu huşu içinde.

Elini tuttu ve küçük şişliğin üzerine koydu.

"Bu hayatımda gördüğüm en şaşırtıcı şey," dedi gözleri kocaman açılmış bir halde. "Whittington'da işler nasıl?" Justin sessizce sordu.

Case elini bıraktı ve ona döndü. "Her şey yolunda." Tekrar Jillian'a baktı. "Hizmetçileriniz Edward ile oldukça iyi anlaşıyor."

"Hepsini özlüyorum," dedi sevgiyle. "Hepsini Whittington'a götürdüğün için sana hiç teşekkür edemedim."

"Bunu yapmaktan mutluydum, Jilly."

"Seni tekrar görmek gerçekten harika," dedi elini sıkarak. Justin'e bir göz attı. "Neden sen ve Case köye gidip kasaptan bir tavuk almıyorsunuz? Ben de bu akşamki yemek için özel bir yemek hazırlayayım."

"Sen mi? Aşçı mı?" Case kahkahalara boğuldu ve kadın ona ters ters

baktı. "Bir daha düşündüm de, açlıktan ölmene izin verebilirim."

Güldü ve Justin'e doğru ilerledi. "Onun yemeklerini tatma fırsatına karşı koyamam. Gidelim mi? Tanrım, hayatımda hiç kasaba gitmedim," diye ekledi kapıya doğru ilerlerken.

Justin sırtı ve sırtına bir tokat attı. "Hadi o zaman. Her şeyin bir ilki vardır."

Jillian onların yaya olarak ayrılışını izledi ve Case'in hastalıklı ifadesi karşısında kıkırdamasını bastırdı. O da yeni görev yerinin ilk haftalarında şok geçirmişti. Kendisinden başka bir şey yapacak ya da alacak kimse yoktu.

Hafifçe mırıldanarak okyanusa giden patıkaya doğru ilerledi. Justin dönmeden önce kısa bir yürüyüş ve temiz hava almak için zamanı vardı. Tek başına dışarı çıktığı için onu azarlamıştı ama şimdi Case'in haberiyle rahatladığını hissediyordu. Aylardır hissetmediği bir hafiflik adımlarını hızlandırdı ve kayalık uçurumun kenarında dans etme dürtüsüne direndi.

Ani bir ilham patlaması yaşadı ve çiçekleri toplamaya başladı, onları kollarında düzgün bir buket haline getirdi. Bu akşamki yemek masası için harika bir orta süsü olacaktı.

Acele etmeden çiçekleri topladı ve burnuna götürdü. Baş döndürücü koku burun deliklerini doldurdu ve memnuniyetle iç çekti. Son çiçeği de topladıktan sonra ayağa kalktığı anda sırtında bir sızı hissetti. Doğruldu ve boşdaki eliyle ovaladı. Zaten kulübeye dönme vakti gelmişti ve akşam yemeği hazırlama zamanı gelene kadar orada dinlenecekti. Tam patıkaya geri dönmek için döndüğünde, bir kol boğazına dolandı ve onu şiddetle kavradı. Elleri onu boğan kolu pençelemek için yukarı kalkarken çiçekler çılgınca dağıldı.

Çılgınca mücadele etti

sert bir göğse karşı.

"Seni bulacağımı söylemiştim, sürtük."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Jillian dirseğini geri çekti ve Lucas'ın orta kısmına değdirdi. Adam bir homurtu çıkardı ve Jillian'ın kendini kurtarmasına yetecek kadar gevşedi. Eve doğru koştu ama adam birkaç saniye içinde üzerine atılıp onu yere düşürdü. Yere düştüğünde, çocuğunu korumak için kolları içgüdüsel olarak karnına dolandı.

Başını kaldırdığında adamın üzerine doğru yükseldiğini gördü, vücudunun her gözeneginden nefret yayılıyordu.

"Onun fahişesi olduğunu biliyordum," diye tükürdü. "Ve şimdi onun piçini taşıyorsun.

Önemli değil. Bana yaşattığın tüm acılar için öleceksin."

"Neden, Lucas?" Umutsuzca oyalanmaya çalışıyordu. Keşke Justin ve Case'e dönmeleri için yeterli zamanı tanıyabilseydi. "Beni ölü ilan ettirebilirdin. Neden bu kadar ileri gittin?"

"Dilekçem reddedildi," diye bağırdı. "Bunun arkasında Whittington'ın kuzeni var, biliyorum!"

"O zaman beni boşa," diye yalvardı. "Case evlenmek için aklında başka bir kadın olduğunu söyledi."

"Sen ölmediğin sürece çocuğun babası bu evliliği kabul etmez. *Boşanmayı* hoş karşılamıyorlar. Başından beri varlığımın belası oldun ve şimdi nihayet intikamımı alacağım."

Adam tehditkâr bir şekilde ona doğru ilerledi ve kadın ayağa kalkmaya çalışarak çılgınca yerde süründü. Ayağa kalktığında adamın ellerinin boynuna dolandığını hissetti.

###

Justin ve Case kasabın iş yaptığı küçük dükkândan çıkarken Case bir kez daha yüzünü buruşturdu. "Ne korkunç bir yer! Bu manzaradan sonra akşam yemeği için midemin kaldıracağından emin değilim."

Justin güldü. "Sesin küçümseyici geliyor, küçük kardeşim. Geri dönmeliyiz. Jillian yemeği hazırlamaya başlamak isteyecektir."

"Sen bensiz devam et," dedi Case. "Jillian ve bebek için bir hediye almak üzere köye bir göz atmak istiyorum. Yeğenlerimi şımartmaya başlamak için çok erken değil."

"Sadece fazla oyalanmayın yoksa Jillian sonunu duymanıza asla izin vermez." Case dükkânlardan birinde kaybolurken o da kulübeye doğru kısa bir yürüyüşe başladı.

Eve girdiğinde boş ön odaya göz gezdirdi. "Jillian?" diye seslendi. Mutfağa yöneldi ama o da orada değildi. Gülümsedi. Muhtemelen onun yokluğunu fırsat bilip okyanusa doğru yürüyüşe çıkmıştı.

Tavuğu masanın üzerine koydu ve arka kapıdan çıktı. Güzel bir bahar öğleden sonrasıydı ve Jillian'ı bir süreliğine dışarıya kaçtığı için suçlayamazdı. Adımları neşeliydi ve bir yıldan uzun bir süredir ilk kez endişenin ezici ağırlığını üzerinde hissetmiyordu.

Yolun yarısında bir çığlık duydu ve dondu kaldı. Bu Jillian'dı! Koşmaya başladı, olabildiğince hızlı bir şekilde çığlığın geldiği yöne doğru ilerliyordu. Jillian görüş alanına girdiğinde kalbi durdu. Penroth ellerini Jillian'ın boynuna dolamıştı ve Jillian cesurca Penroth'tan kurtulmaya çalışıyordu.

Justin öfkeyle böğürdü ve aralarındaki mesafeyi uçarak geçti. Penroth, Justin'in saldırısını karşılamak için dönerken Jillian'ı kenara itti. Penroth'a çarptı ve onu yere düşürdü. Çılgınca dövüşürken defalarca yuvarlandılar.

Aylardır bastırılmış öfke, Justin Penroth'a saldırırken içinde patladı. Jillian'ın hırpalanmış yüzünün görüntüleri tekrar tekrar gözünün önüne geliyordu. Penroth serbest kalıp Justin'in etrafında temkinli bir şekilde dönerek geri çekilirken, "Bakalım senin boyunda biriyle nasıl başa çıkacaksın," diye homurdandı.

Düşüncelerinin kenarında bilinçli bir karar dalgalanıyordu. Bu sefer Penroth'un gitmesine izin vermeyecekti. Jillian'ın Penroth'un ellerinde katlandığı her şey için onu çıplak elleriyle öldürecekti. Gözlerini kırıştırarak Jillian'ın yumruğunu ağzına götürmüş bir şekilde kenarda durduğunu gördü.

"Git buradan, Jillian," diye bağırdı kısık sesle. "Bana söz ver, buradan olabildiğince uzağa gideceksin! *Git buradan.*" Penroth dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek ona çarpınca daha fazla bir şey söyleyemedi.

Jillian dönüp kulübeye doğru kaçarken korkudan hıçkırıklara boğuldu. Kapıya ulaşması ve kapıyı kırarak açması sonsuzluk kadar uzun sürdü. "Case!" diye bağırdı. Çılgınca etrafına bakındı ve sonra yatak odasına doğru koşarken tökezleyip düştü.

Kendini toparlayıp yatak odasına koştu ve Justin'in gardırobunu açtı. *Case neredeydi?* Çılgınca eşyaları karıştırdı ve sonunda bir silah namlusunun soğuk metalini hissetti. Onu kaptı ve

topların bulunduğu küçük keseyi aldı. Titreyen elleriyle kesenin ağzını gevşetti ve ağır iğnelerden birini almak için içine uzandı. Torbayı düşürüp içindekileri yere dökerken hayal kırıklığı içinde çığlık attı. Dizlerinin üzerine çökerek aceleyle bir topu aldı ve ardından barut boynuzunu almak için dolaba uzandı.

Tıpkı Justin'in ona sayısız kez gösterdiği gibi, küçük cep tabancasını doldurdu. Sadece bu sefer *önemliydi*. Ayağa kalkıp kapıya doğru koşarken koruyucu bir el karnının üzerine yerleşti. Patikadan geri kaçarken bir ayın haline gelene kadar tekrar tekrar dua etti. Tepeye çıktığında midesi guruldadı. Az ötede Lucas uçurumun kenarında durmuş, silahını Justin'e doğrultmuştu. Yüzü yediğı dayaktan dolayı yırtık pırtıktı ve kanıyordu. Elleri titriyordu ama silah hedefinden, Justin'den hiç ayrılmıyordu. Bir an bile tereddüt etmeden tabancayı kaldırdı ve horozu indirdi.

###

Penroth ona tekrar saldırınca Justin tökezledi ve kafasını kaldırdığında bir silahın namlusuna bakıyordu. gelmişti bu silah? Kalbi sıkıştı. Başarısız olmuştu. Case'in Jillian'ı korumasına izin ver, diye dua etti. "Seni her zaman seveceğim," diye fısıldadı.

Jillian'ı tehdit eden piçi öldürmeden ölmemeye kararlı bir şekilde, Penroth'a tüm gücüyle saldırmaya hazırlandı. Sonra bir el silah sesi duydu ve geri çekildi. Ne tuhaf, hiç acı hissetmemişti. Ellerini vücudunun üzerine koydu, hayatının kanının akıp gittiğini hissedeceğinden emindi. Tekrar yukarı baktığında Penroth'un yan tarafını tuttuğunu ve ardından uçurumdan düştüğünü görünce şok oldu. İleri doğru koştu ve Penroth'un bedeni yükselen dalgaların arasında kaybolurken kenardan baktı.

Arkasını döndüğünde Jillian'ın yere yığıldığını gördü, bir eli karnındaydı ve diğer eliyle tabancasını sıkıca kavramıştı. Farkına vardı ve ona doğru koştu. "Jillian, iyi misin? Tatlım, bir şey söyle!"

Yavaşça başını kaldırdı ve donuk gözlerle ona baktı. "Onu ben öldürdüm," diye fısıldadı. Elindeki silaha baktı ve ürperdi. Sanki derisini yakıyormuş gibi silahı aceleyle yere bıraktı.

kollarının arasına aldı, sıkıca sarılırken ileri geri salladı. Yavaşça onu kucağına aldı ve yavaşça geri yürüdü.

eve doğru. Kulübeye vardıklarında Case kapıdan fırladı. "Ne oldu!" diye sordu. "O iyi mi? Bebek mi?"

Justin başını salladı ve onun yanından geçip eve girdi. Jillian'ı ön odadaki kanepeye yatırdı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Konuş benimle, tatlım. Yaralandın mı?"

Ne dediğini anlamamış gibi boş gözlerle ona baktı.

"Ona bir içki getir," diye bağırdı kapıda durmuş endişeyle bakan Case'e.

Birkaç dakika sonra bir bardağı dudaklarına bastırarak sıvının bir kısmını ağzına itti. Kız hızla gözlerini kırıştırdı ve sonra gözleri yaşlarla doldu. "Tanrım, Justin!"

Onu kendine doğru bastırdı. "Ağlama, tatlım. O senin gözyaşlarına değmez."

"Lütfen biri bana olduğunu anlatabilir mi?" Case patladı. "Penroth," diye mırıldandı Justin.

"Burada mı?" Case kuşkuyla sordu.

"Jillian'a saldırdı. Beni vuracaktı ama Jillian gardırobumdan tabancayı aldı ve o vuramadan onu vurdu."

Case ağzı açık bir şekilde onlara baktı.

"Ne?" Jillian kısık bir sesle, "Onu ben vurdum," dedi.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve konuşmak için ağzını açtı ama tekrar kapattı. "O öldü mü?"

"Evet," dedi Justin kısık bir . "Uçurumdan düştü."

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldandı Case. "Jilly, iyi misin? Doktor çağırayım mı?"

"O iyi olacak," dedi Justin sessizce. "Onun yerine polis memurunu çağırın."

Case kaşlarını çatı. "Bunun akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz? Eğer okyanusa düşmüşse, cesedi kıyıya vurduğunda kimsenin onu tanıyacağı şüpheli."

"Yakalayın onu," dedi Justin kararlılıkla. "Bu nefsi müdafaa için yapıldı. Jillian'a kimsenin yapabileceği bir şey yok. En iyisi bunu şimdi açıklığa kavuşturalım, yoksa başımızda bu belayla yaşamak zorunda kalacağız."

Case başını salladı ve aceleyle oradan ayrıldı.

Justin tekrar Jillian'a döndü ve onun yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce kalbi sıkıştı. "Ahhh, tatlım, ağlama," dedi yumuşak bir sesle. "Ağlamana dayanamıyorum."

"Bir adam öldürdüm Justin ve pişman değilim. Seni vuracaktı-"
Hiçkırıklarını yutkunarak geri çekerken sözünü kesti. "Tanrım, Justin, seni neredeyse *kaybediyordum*." "Şşşt, Jillian, beni asla kaybetmeyeceksin. Tatlım, ne olduğunu biliyor musun?"

Bu ne anlama geliyor?"

Başını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ne?" "Biz özgürüz. *Özgürüz*."

Onun ne demek istediğini anladığında gözleri şaşkınlıkla açıldı. Konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Sonra ciddi ciddi ağlamaya başladı.

Gözyaşları sayesinde üzerindeki korkunç yükün bir kısmı kalktı. Justin'in sözleri zihninde tekrar tekrar yinelendi. *Özgürdü*. Sonunda Lucass'ın elinden kurtulmuştu. Artık evli bir kadındı.

Karşısındaki adama yeni gözlerle baktı. Adam onu izliyordu, yüzünde bir endişe çelengi vardı. Kadın tereddütle gülümsedi ve adamın çenesine dokunmak için uzandı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Ve seni seviyorum."

"Justin, ya polis memuru beni hapse atmak isterse?"

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi bilmelisin," diye mırıldandı. "Koşullarımız ne olursa olsun, ben hâlâ Whittington Dükü'yüm ve hikâyemden şüphe edilmeyecek."

"Ama onu ben öldürdüm."

"Seni ve beni öldürebilirdi, Jillian. Başka seçeneğin yoktu."

Case içeri girdiğinde ikisi de başını kaldırdı, iri yarı bir beyefendi de onu takip ediyordu. "Diyorum ki," diye başladı adam. "Burada neler oluyor? Lord Case bir çatışma olduğunu söyledi."

Justin ayağa kalktı ve durumu çabucak açıkladı. Jillian adamın hikâyeyi büyük bir ilgiyle dinlemesini izledi. Polis memurunun söyleyeceklerinden korkarak gergin bir şekilde dudağını ısırды.

"Hanımefendiyi boğmaya çalıştığını mı söylüyorsun?" diye sordu adam. "Bu çok alçakça."

Justin onun kanepede oturduğu yeri işaret ederek, "İzleri kendin de görebilirsin," dedi.

Adam kızardı ve sonra kekeleydi, "Pekâlâ, pekâlâ, adabı hiçe saymaya gerek yok. Sözünüze kesinlikle güveniyorum, efendim. İfadelerinizi alacağım ve bir rapor hazırlayacağım. Başka bir işlem yapmaya gerek yok."

Polis memuru birkaç dakika sonra ayrıldığında Jillian rahat bir nefes aldı. Bastırılmış korku serbest kaldıkça titremeye başladı. Justin diz çöktü

ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Hadi eve gidelim, Jillian."

Onun gözlerinden yansıyan sevgiye baktı ve kalbi sıkışmaya başladı. "Ev, senin olduğun her yerdir."

Onu kollarının arasına aldı ve nazıkçe, saygıyla öptü. "Jillian, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Bu sonuçta düşes olacağım anlamına mı geliyor?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Gözlerinin içine bakarken yüz ifadesi ciddileşti. "Sen her zaman kalbimin düşesiydin."

Onun sıcak bakışları altında eridi. "Evet, eşiniz olmaktan onur duyarım."

Onu etrafında döndürdü ve sonra Case'in önünde durdu, kardeşinin varlığı karşısında şaşkın görünüyordu.

Case kıkırdadı. "Oh, bana aldırmayın. Belli ki burada değilim."

"Arabanı çağır. Bizi eve götürebilirsin," dedi Justin genişçe sırtarak.

###

Onların gelişi Whittington'da büyük bir kutlamaya yol açtı. Justin, Jillian ve Case büyük meşe kapıdan geçip eve girerken Edward sevinç gözyaşlarını tutamadı. Jillian hizmetçiler tarafından sarıldı ve Hilda eteklerini yukarı kaldırıp topuklarını vurarak bir kır jigine başladı. Gerçekten de Whittington'ın yıllardır gördüğü en neşeli gündü.

O akşam hep birlikte yemek odasındaki büyük masanın etrafında toplanıp kutlama yemeği yediler. Her zamanki sadık Edward, hizmetkârlar ve işverenleri arasındaki yakınlıktan dolayı son derece rahat görünüyordu. Sonsuza dek yaşamayacaktı, diye düşündü bir hüznle, ama yaratıcısıyla buluşmaya gitmeden önce Whittington'ın mutluluk akorlarıyla çınladığını görecekti.

Whittington'ların üç neslinin sevinçlerine ve kalp kırıklıklarına tanıklık etmek için buradaydı. Eski düğün ve düşes trajik bir şekilde öldükten sonra, evin böylesine sevgi ve kahkahalarla yankılandığını bir daha asla hissedemeyeceğini düşünmüştü. Yanıldığını kanıtlayacak kadar uzun yaşadığı için minnettardı. Ve eğer Tanrı isterse, hizmet ettiği Whittington'ların dördüncü neslini karşılamak için burada olacaktı.

###

Düğün mümkün olduğunca çabuk yapılacaktı. Kimse müstakbel Whittington Düşesi'nin evlilik töreni yapılmadan önce doğum yapma riskini göze almak istemiyordu.

Düğün sabahı Jillian aynanın önünde durmuş, gelinliğinin kumaşını düzeltiyordu. Sade bir sarı ipek kreasyon seçmişti. Göğüslerinin hemen altından dökülen yumuşak, dökümlü kumaş karnının şişliğini gizliyordu. Justin'in kendisine gönderdiği küçük papatya demetini saçlarının üzerine yerleştirmek üzereydi ki kapı çalındı.

Arkasını döndüğünde Leydi Bea'nın kendisine gülümsediğini gördü ve çok şaşırdı. "Leydim! Buraya nasıl geldiniz?"

Leydi Bea ona doğru yürüdü, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ah, canım... seni tekrar görmek ne kadar güzel." Çiçek halkasını aldı ve yavaşça Jillian'ın saçına tutturdu. Yerine sabitlerken Jillian'a sevgiyle baktı. "Edward döneceğini öğrenir öğrenmez bana haber gönderdi. Bunun için minnettarım, çünkü bugünü hiçbir şey için kaçırmak istemezdim."

Jillian'ın saçlarını tatmin edici bir şekilde okşadı ve sonra sonucu incelemek için geri çekildi. "Kesinlikle çok güzel görünüyorsun."

Jillian dayanamayıp yaşlı kadına sarıldı. "Burada olmanıza çok sevindim. Bu günü başka biriyle paylaşmayı hayal bile edemiyorum."

Leydi Bea, Jillian'ın sözlerinden memnun olmuş görünüyordu ama sonra bakışları yumuşayarak özlem dolu bir ifadeye büründü. "Eğer bir kızım olacak kadar şanslı olsaydım, onun da tıpkı sizin gibi olmasını isterdim."

Jillian ona bir kez daha sarıldı. "Bana karşı çok nazıksın."

Hilda kapıda belirince ikisi de başını kaldırdı. "Vakit geldi leydim," diye duyurdu. "Harika görünüyorsunuz," diye ekledi Jillian'a gülümseyerek.

Jillian derin bir nefes alırken, "İşte bu kadar," dedi. Kolunu Leydi Bea ile birleştirdi ve ikisi birlikte odadan çıkıp koridordan merdivenlere doğru yürüdüler.

En altta Case ve Hawk ona törenin yapılacağı bahçeye kadar eşlik etmek için bekliyordu. Bir kez daha şaşıarak Hawk'a sarıldı. "Nerede olduğunu sormalı mıyım?" diye sordu. Ona nazık bir gülümseme verdi ve onu Case'e doğru itti.

Teras kapısına doğru giderlerken Case onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Kendini iyi hissediyor musun?" diye fısıltıyla sordu.

Gülümseyip başını salladı ve sonra ılık bahar güneşine çıktılar. Hizmetkârların toplandığı merkeze gelene kadar sarmal patikadan bahçelerin içine doğru ilerlediler. Daha da fazla sürprizle karşılaştığını görünce gözleri yaşardı. Leydi Cecilia, Leydi Burlington, Adela Farnsworth, Eloise Huntington ve kocalarıyla birlikte oturuyordu. Gülümseyen yüzleri kalbini ısıttı ve zaten mükemmel olan ortama katkıda bulundu.

Bahçelerin ortasına doğru döndü ve orada, güzelce inşa edilmiş bir kemerin altında, Justin ile yerel papaz duruyordu.

Kemerin ahşap kirişleri bahçenin güzel çiçekleriyle süslenmişti ve sarmaşıklar kokulu çiçeklerle iç içe geçerek direkleri sarıyordu.

Justin'in gözleri kızın üzerinde durduğunda karardı ve kız ürperdi. Gururla ve ciddiyetle durmuş, onun kendisine gelmesini bekliyordu. Siyah, resmi diz pantolonu, beyaz gömleği ve siyah paltosuyla şık bir görüntü çiziyordu.

Kız yavaşça ona yaklaşıırken, adam elini uzattı ve sonra papazla yüzleşmek üzere dönerlerken onu kendine doğru çekti. Papaz onu sonsuza dek Justin'e bağlayacak olan sözleri okumaya başladığında, kız tekrar ona baktı ve gözleri kilitlendi. Zamansız bir anda, her zaman birlikte olacaklarına dair söz vererek ayağa kalktılar.

Sonunda, Justin dudaklarını onunkilere değdirmek için eğildiğinde, parmağını onun ağzının üzerine koydu. "Söyleyeceğim bir şey var," diye fısıldadı. Justin şaşkınlıkla ona baktı ama o güven verici bir şekilde gülümsedi.

"I-" Duyguları konuşma çabalarını engellediği için sözünü kesti. Adamın sıcak, nazik ellerinin kendi ellerini kavradığını hissetti ve söylemek istediği şeyi ifade etme çabalarını yeniledi.

"Seninki gibi bir aşk bulacağımı hiç hayal etmemiştim," diye fısıldadı. "Benim için yaptığın ve yapmaya hazır olduğun fedakârlıkları düşünüyorum ve bunu hak etmediğimi biliyorum. Lütfen bil Justin, seni her zaman seveceğim. Bana sevgiyle verdiğin bu armağanı asla kötüye kullanmayacağım."

Konuşmasını bitirip onu sıkıca kollarının arasına aldığı anda, adamın yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü görünce şaşırdı. Sözleri saçlarının arasında boğuklaşmıştı. "Ben de seni seviyorum, tatlım. Kalbimi her zaman ellerinde tutacağımı bil. Seni her zaman güvende tutacağım. Senin için ölebilirim."

Whittington Dükü ve düşesi o Nisan öğleden sonrasında arkadaşlarının ve ailelerinin önünde aşk yemini ettiklerinde tek bir göz bile kurumamıştı. Dakikalar sonra kadın çok tuhaf bir ifade takınıp yeni kocasına telaşla bir şeyler fısıldadığında, adam onu telaşla kucağına alıp eve doğru koştu ve birinin doktor çağırması için bağırdı. Görünüşe göre Whittington ailesinin en yeni üyesi gelmek için mükemmel zamanı biliyordu.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Maya Banks, çağdaş romantizm, erotik romantizm dahil olmak üzere birçok türde 1 numaralı *New York Times* ve *USA Today* çok satan yazarıdır,

romantik gerilim ve İskoç tarihi romanları. Kocasını, üç çocuğunu ve çeşitli kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve ailesiyle vakit geçirmekten hoşlanıyor. Doğma büyüme güneyli bir kız olan Maya, Mason Dixon'ın altındaki yaşamı seviyor ve daha da önemlisi, güneyli karakterleri ve ortamları öykülerinde canlandırmayı seviyor. Yayınlanan kitaplarla ilgili güncel haberler için Maya'nın web sitesini veya Facebook sayfasını ziyaret edin. www.mayabanks.com
www.facebook.com/authormayabanks

OceanofPDF.com

İçindekiler

<u>PROLOGUE</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZSEKİZ</u>	
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON</u>	
<u>BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>ON SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM ON DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM YIRMI BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM YIRMI DOKUZ</u>	
<u>SEKİZ YAZAR HAKKINDA</u>	

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.